

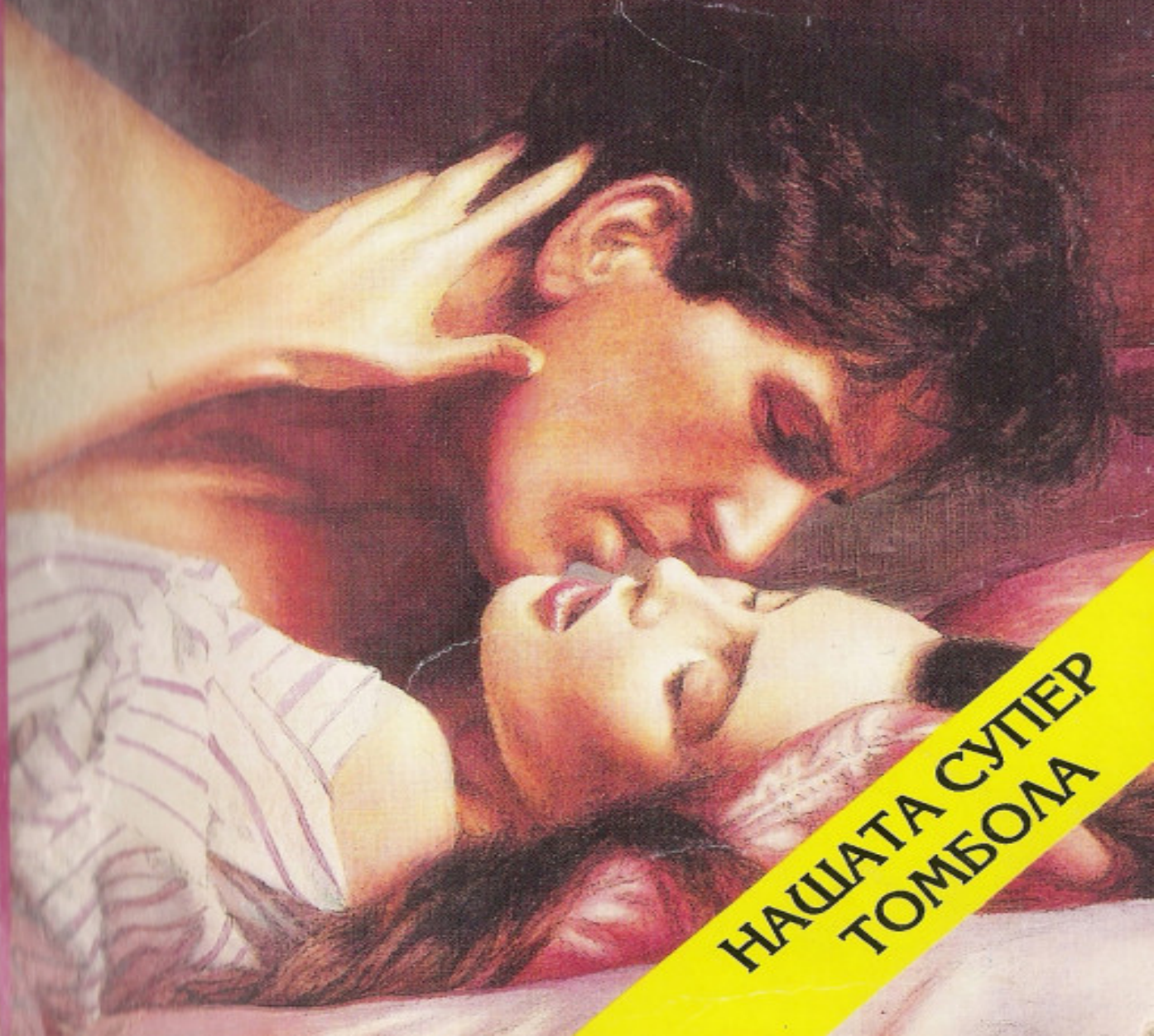
HARLEQUIN®

Страст®

148

ПОКОРЕНИЯТ ИЗКУСИТЕЛ

Джоан ХОЛ

**НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА**

ДЖОАН ХОЛ
ПОКОРЕНИЯТ ИЗКУСИТЕЛ

Превод: Борис Дамянов

chitanka.info

Люк Брансън рядко губи самообладание и лесно печели сърцата на жените. Селена, с блестящите си зелени очи, пламенна натура и неукротима страст, подлудява Люк. Той не спира да мисли за нея, но очевидно губи битката със смелата чернокоса красавица. Какво да прави поразеният изкусител? Дали да не развихри цялата сила на опустошителния си чар...

ПЪРВА ГЛАВА

Имаше блестяща черна коса и искрящи зелени очи като на котка... А може би като на вещица.

Люк Брансън присви очи на светлината на залязващото слънце и се загледа в жената, седнала с кръстосани крака на застлания с плочи вътрешен двор.

Не одобряваше този тип жени — самоуверени, независими, дръзки, способни прекрасно да отстояват мнението си сред своите връстници, били те мъже или жени. Люк не одобряваше по принцип повечето жени, независимо какви бяха те. Признаваше, че всяко правило си имаше изключения, но беше уверен, че изключенията бяха твърде малко и се срещаха твърде рядко.

Имаше оправдание за неодобрението и презрението, което изпитваше към женския пол — една прекрасна, мила, любяща и грижовна жена не само прониза сърцето му с нож, но най-безжалостно го унищожи морално и физически, в резултат на което духът му попадна в мрачните дебри на огорчението и отвращението. После му нанесе и последния си съкрушителен удар — отне собственото му дете.

Оттогава изминаха цели шест години, но Люк продължаваше да вярва, че чувството му на антипатия към жените все още беше живо у него. Въпреки презрението, той не изпитваше угризение към тях, защото ги използваше за единственото нещо, за което смяташе, че са подходящи — за задоволяване на естествения му мъжки глад.

А сега тази жена, тази котка вещица се стори на Люк много по-подходяща от останалите за тази цел.

Селена Макинис беше изящна жена — дребна, изискана и зашеметяваща. Изглеждаше деликатна и нежна, почти като дете. Външният ѝ вид обаче заблуждаваше.

Смехът ѝ звънтеше в горещия и сух въздух, проникваше дълбоко в душата на Люк и караше сърцето му да тръпне.

По дяволите! Люк се размърда неудобно върху ниския пластмасов стол, запроклина наум и стисна още по-силно леденостудената метална кутия с бира. Вдигна бирата към устните си и отпи голяма глътка, но студената течност не успя да угаси пламналия в слабините му огън.

Желаше я. По най-долния, по най-прекрасния, по всеки възможен за въображението начин. Копнежът се породи преди две седмици, когато за първи път зърна Селена. Оттогава насам този копнеж нарастваше неимоверно всеки път, когато я видеше отново.

И щеше да я има, закле се Люк и вдигна отново бирата към устните си. Единствените въпроси, които се въртяха в съзнанието му, бяха кога и къде ще стане това. Не мислеше как точно ще я спечели, понеже възнамеряваше да го направи, по какъвто и да е възможен начин. Беше напълно убеден в това. Люк знаеше, че жените го харесват. През шестте години, последвали развода му, не една жена му бе казвала, че прилича на прекрасен сатана. Тези думи подхождаха напълно както на външния му вид, така и на характера му. Люк не изпитваше възмущение от смисъла на тези думи. Тъкмо обратното, харесваше му.

Усмивка на предварително задоволство смекчи здраво стиснатите му устни. Скритите му зад слънчевите очила тъмни очи проблясваха от намеренията му, докато възбуденият му поглед се плъзгаше по дребното ѝ съблазнително тяло.

А Селена предоставяше за оглед както на него, така и на всеки друг, голяма част от стройното си тяло. Тя беше облечена, или почти облечена, с дрехи, за които Люк беше започнал да мисли, че са работната ѝ униформа — къси шорти и памучен пуловер без ръкави. Шортите ѝ бяха яркочервени, а доста разголеният пуловер — крещящо жълт. На застлания с плочи двор зад нея, до големия ѝ сак от тъмен джинсов плат, стояха забравени сандалите ѝ. Съблазнителните ѝ голи крака изглеждаха невероятно дълги в сравнение с височината ѝ, която беше не повече от метър и шестдесет.

Като се опита да охлади разгарящия се все повече у него плам, Люк си разреши да разгледа с най-голямо удоволствие краката на Селена — от изящните глезени до гладките като коприна бедра. Скритите му зад тъмни очила очи се спряха върху възбуждащата гънка на алената материя, покриваща нежната подутина между бедрата. Той

отпи от затоплящата се вече бира и отклони поглед от центъра на своето желание. Отмести неспокойно поглед, но установи, че се е вгледал в подутината, която освободените ѝ от сутиен гърди оформяха под тънката памучна материя. Подобно на цялото ѝ тяло и гърдите ѝ бяха малки, изящно оформени и прелестно съблазнителни. Люк изпи остатъка от бирата си, след като погълна с очи зърната на гърдите ѝ, наболи предизвикателно меката тъкан на пуловера. Смачка несъзнателно празната вече бирена кутия и вдигна поглед към лицето ѝ. Тялото му застина, а очите му се присвиха зад тъмните очила.

Обрамчено от дълга до кръста блестящо смолиста коса, лицето на Селена бе зашеметяващо. Имаше деликатни черти и мека кожа. Малкият нос отговаряше напълно на идеално оформените ѝ пълни устни. Зелените очи придаваха на прекрасното ѝ лице загадъчна дълбочина, в която Люк копнееше изцяло да се потопи.

Селена се засмя, а Люк изпъшка. Устните му се свиха в неумолима решителност. Копнееше за усмихващите ѝ се устни, искаше да ги вкуси, да ги грабне, да изсмучи цялата им сладост. И това трябваше да стане скоро, в противен случай щеше да изгуби ума си от изпепеляващото го желание. Безсилието просто го убиваше. Люк хвърли празната бирена кутия във варела от масло, пригоден за боклукчийско кошче.

— Още една бира, Люк?

С някакво странно чувство на облекчение Люк отклони вниманието си от обекта на разбунената си страст и го насочи към безгрижно отпуснатата фигура на своя домакин и работодател.

— С удоволствие.

Улови подхвърлената му кутия студена бира, отвори я и я повдигна.

— Благодаря, Уил.

По-възрастният мъж кимна.

— Какво, по дяволите, бихме правили тук без бира, а? — измърмори той.

Люк се усмихна. Равните му бели зъби проблясваха на загорялото му от слънцето лице.

— Предполагам, че щяхме да сме дяволски жадни — провлече думите си той.

— Точно така — Бил отново кимна. — Понякога се питам какво, по дяволите, правя на това забравено и от Бога място в Тексас? — върху опърленото му от слънцето лице се разля широка усмивка. — Друг път обаче се питам, дали някъде по света има място като нашето?

— Напълно те разбирам — Люк обърна поглед към обагрените в пурпурен цвят планини в далечината. Вместо обраслите с гори планини, с които бе свикнал на изток, абсолютно голите и застинали планински вериги на Биг Бен направо го очароваха. Чувството беше подобно на онова, което изпитваше към Селена — въздействието и на двете върху него бе непосредствено и силно.

Подобно на своя домакин и на по-голямата част от неговите гости, събрани в застлания му с плочи двор на къщата, обърната към Рио Гранде, Люк беше преселник, обгорен от живота и от всевъзможни други обстоятелства.

Люк огледа развеселените хора около себе си. Погледът му се спря на двама мъже, облеgnати на перилата, ограждащи двора. На помладия — Карлтън Еймс III, неотдавна прехвърлил двадесетте, Уил беше дал прякора „Хлапето“. Хлапето произхождаше от заможна семейство, но беше избягало от натрапчивата си майка. Печелеше достатъчно, за да преживява като келнер в ресторант, посещаван от туристи, местни хора и временно пребиваващи в малкото общество на Стади Бът.

Другият мъж беше по-възрастен и с по-груба външност. Джаспър Чанс, наричан от приятелите си „Главния“, местен тексасец от Тайлър, беше загубил изгодното си положение в някаква фалирала нюйоркска брокерска фирма. Главният сега си изкарваше насъщния като ръководител на универсалния магазин и на конюшнията.

Люк премести поглед върху своя работодател. Уилям Райтмайър беше най-възрастният член от групата. Петдесет и четиригодишният Уил беше отпаднал от изтощителната, четиринадесетчасова ежедневна длъжност на президент на голяма текстилна фирма на запад. Най-богат от всички местни хора, той беше купил магазина и конюшнията, ръководени сега от Главния, ресторанта, в който работеше хлапето, и туристическия бизнес по реката. Всички присъстващи работеха за Уил, в това число и Люк.

Люк не беше изпуснал някаква главозамайваща кариера, а просто след развода си и след загубата на попечителството над дъщеря си,

останала при бившата му съпруга и новия ѝ богат съпруг — англичанин, се беше махнал. Считан от мнозина за един от водещите архитекти в света, Люк обичаше професията си и продължаваше да се занимава с нея. Освен с работата си върху плана на къщата, която възнамеряваше някой ден да си построи, Люк от време на време заместваше Уил в универсалния магазин и в туристическата агенция. Тук, в туристическата агенция, замествайки веднъж Уил, той срещна за първи път Селена.

Тя влезе в агенцията така, сякаш беше собственица и бе посрещната топло и непринудено от Уил.

— Вече си мислех, че няма да се върнеш — беше извикал Уил и я прегърна силно. — Как беше в Южна Америка?

— Горещо, задушно и диво — засмя се Селена и отметна назад глава, при което гъстата и лъскава като коприна черна коса се разпиля по раменете ѝ.

В нея имаше нещо необуздано. Люк почувства непреодолимо желание да вкуси начаса от тази нейна необузданост.

— И не си изгубила нито един човек? — запита Уил и внимателно я погледна.

Тя изведнъж стана сериозна.

— Не, Уил. Но тъкмо, преди моето заминаване чух, че някаква група е тръгнала надолу по реката и е претърпяла злополука. Двама души се изгубили.

— Изгубили ли са се? — бе запитал Люк. — Как така са се изгубили. Искам да кажа... в какъв смисъл?

Селена се бе обърнала към него и го бе погледнала косо със студените си зелени очи. Гласът ѝ, напълно лишен от емоции, прозвуча остро.

— В най-обикновения смисъл, когато един сал претърпи злополука в реката.

— Удавили ли са се? — запита Люк.

— Точно така — отвърна все така важно тя.

— Но къде са били водачите?

— Един от двамата е бил водач. Но кой, по дяволите, сте вие? — запита тя в неочакван изблик на гняв.

Люк щеше да ѝ се представи, но Уил го изпревари.

След като ги запозна, Уил даде на Люк някои кратки обяснения.

— Селена беше в служебна ваканция. Около месец преди твоето пристигане, тя замина да огледа реките в джунглите на Южна Америка — Уил прегърна Селена през раменете и се усмихна на Люк. — С малки изключения, Лина работи с мен вече повече от четири години — после премести поглед върху нея и ѝ се усмихна. — Тя е моят най-добър водач.

И сега, припомняйки си шока и изумлението, което бе изпитал през онзи следобед преди две седмици, Люк плъзна отново поглед върху въодушевеното ѝ лице. Колкото и да му изглеждаше невероятно, тази нежна и красива жена, която само за миг завладя душата му и ускори либидото му, работеше като специализиран водач на туристически салове по реката. Бяха я викали многократно да спасява изпаднали в беда туристи по реката. Люк не можеше да си представи, че тази дребна жена е в състояние да спаси, когото и да било. Въпреки това, Уил го бе уверил в обратното.

— Хайде, Лина, да им покажем как става това! — поканата дойде от Дейв, един от мъжете, назначен неотдавна за туристически водач по реката, който очевидно си бе пийнал повече от бирата. Той сграбчи Лина за ръката и я изправи на крака. — Хайде, мила. Да танцуваме рокендрол.

Селена се засмя и се включи грациозно в танца.

Люк не сваляше очи от нея. Пулсът му биеше в унисон с възбуждащите движения на гъвкавото ѝ тяло. Той присви очи и забеляза как Дейв, с пламнал от похот поглед, насочи вниманието си към една висока, изключително стройна жена, която се придвижваше с полюшващи се крачки към него.

Люк познаваше тази жена. Всички я познаваха. Обслужваше бара в ресторанта на Уил и живееше заедно със Селена. Бренда беше със светла коса, тъмни замислени очи, тънка талия и големи, невероятно високи гърди, които се поклащаха съблазнително при всяко нейно движение.

Върху устните на Люк се появи цинична усмивка, докато наблюдаваше ефекта, който произвеждаше тази жена върху Дейв, който сякаш беше пред припадък. Музиката внезапно премина в блус. Дейв пусна Селена и сграбчи Бренда. Останала сама, Селена затвори очи и продължи да се поклаща под звуците на вълнуващата мелодия.

Люк стана съвсем импулсивно от мястото си и тръгна към нея. Върху меките ѝ устни се разля замечтана усмивка, когато Люк плъзна ръка около талията ѝ. Изразът ѝ обаче помръкна и тя отвори широко очи, когато той я притисна силно към себе си.

— О! — възкликна Селена и се опита отново да се усмихне. — Люк, не е ли... — започна тя и се укори заради внезапно появилата се дрезгавина в гласа ѝ.

— Точно така — той дори не се усмихна. — Люк Брансън — напомни ѝ той. — Виждахме се няколко пъти в туристическата агенция.

— Точно така. Спомних си — отвърна с леко небрежен глас Селена.

— Искаш ли да танцуваме?

Селена не бе очарована от гласа му. Обзе я желание да избяга, но вместо това му се усмихна чаровно.

— А имам ли друг избор?

Тъй като и двамата вече се движеха в ритъма на музиката, тя си помисли, че въпросът ѝ направо беше смешен.

— Разбира се. Кажй само една дума и ще си отида.

Като някоя страхливка, Селена реши да се възползва от предложението и да избяга, но не го направи. Танцът с Люк щеше да е изпитание за спокойното ѝ поведение, което си бе изградила с толкова голям труд.

— Не е необходимо да си отиваш — отвърна тя с по-голямо самочувствие. — Та това е само един танц.

— Само танц ли? — усмихна се Люк. — Ще видим.

На Селена не ѝ хареса нито забележката, нито усмивката му. Но и двете оказаха странно въздействие върху душевното ѝ равновесие. Дъхът ѝ секна, когато той я притисна към себе си и тя почувства интимния контакт със стегнатото му тяло. Изпадна в шок, когато осъзна степента на възбудата му. Шок и опасно вълнение. Той пхна мускулестия си крак между бедрата ѝ и тя едва не изкрещя от внезапния пожар, лумнал дълбоко в нея. Тъй като лицето ѝ се намираше на височината на гърдите му, се наложи да вдигне глава, за да го погледне.

— И какво си наумил да правиш? — прошепна остро тя, като проклинаше наум тъмните му очила, които ѝ пречеха да вижда очите

му.

— Да танцувам — в тихия му глас се долавяше насмешка.

— Това е повече от ясно. И махни тези очила, за да виждам очите ти!

Люк свали очилата с бързо движение на ръката, после отново я прихвана за талията. В нежната кожа на гърба ѝ сякаш зейна дупка.

— Така по-добре ли е? — запита той.

— Не — Селена измъчено се усмихна. — По-добре разстоянието между нас да е по-голямо.

— Но не и за мен — отвърна той и отново пъхна крак между бедрата ѝ.

Дъхът ѝ секна от завладялото я чувство. Люк Брансън показваше кристално ясно своето желание. Накара я да се почувства неловко и това ужасно я разгневи.

— Отново най-учтиво те моля да се отдръпнеш, Люк — прошепна яростно тя и зелените ѝ очи гневно заблестяха.

— А, ако не го направя? Какво ще стане тогава, Селена?

— Няма да се подвоумя и ще те ритна силно, с коляно.

— Така ли? — промълви Люк и се отдръпна.

Селена се поуспокои, дори успя да се усмихне.

— О, колко жалко — продължи тя с по-весел тон. — Мелодията свърши, а ние почти не успяхме да танцуваме — после се отскубна от ръцете му и се сля с гостите, далеч от него.

Люк се почувства като истински глупак. Отиде към края на двора и се загледа към реката, понесла бавно водите си.

Проклет глупак! Да се нахвърли отгоре ѝ като сексуален маниак! Къде остана чувството му за изискано поведение?

Селена хвърляше крадешком погледи към Люк. Цялата потръпваше от вълнение при вида на широките му рамене, тесния кръст и дългите му мускулести крака. Така се почувства още първия път, когато влезе в канцеларията на туристическата агенция и видя Люк. Направи ѝ толкова силно впечатление, каквото не смяташе, че е възможно до прекрачването на прага на канцеларията. Това впечатление се подсилваше при всяка тяхна нова среща. Селена се почувства безпомощна. Чувствата ѝ към Люк я караха да се страхува. Настръхнала от възмущение, тя хвърли още един поглед към него точно в момента, в който той се обърна и впи поглед в нея. Тя не успя

да види очите му, но почувства как цялото ѝ тяло потрепери от възбуждане. Той я желаше. Селена го разбра веднага. Трябваше да бяга.

— Е, тръгвам си. Утре рано сутринта имам плаване — обяви Селена със силен глас, за да я чуе и Люк. — Някой да е виждал сандалите ми? — попита тя и се заоглежда. Забеляза как Люк се обърна и огледа двора. Дъхът ѝ секна, когато той се дръпна от перилата, взе сандалите и платнената ѝ торба и ѝ ги донесе.

— Това ли търсеше?

— О, да — отвърна тя с пресилена усмивка. — Благодаря ти — пое нещата си, като внимаваше да не докосва пръстите му. — И лека нощ — добави по-весело и се обърна.

— Моля, няма защо.

Като се мъчеше да не побегне, Селена тръгна към паркираните коли и пожела лека нощ на останалите гости. До слуха ѝ достигна гласът на Люк: „Обуй си сандалите. Ще си нараниш краката.“

Престори се, че не е чула думите му и продължи да крачи напред. Едва излязла от двора и стъпи върху камък. Изруга тихичко, стисна зъби и продължи. Предпочиташе болката в крака, отколкото да нарани чувствата си. Подскочи цялата, когато тих глас зад нея извика:

— Селена!

Тъкмо щеше да пребяга останалите няколко крачки до колата си, когато гласът отново я повика и тя едва тогава осъзна, че това бе гласът на Бренда.

— Почакай за миг. Какво ти става? — извика Бренда.

Селена засрамено се спря. Обърна се и опита да се усмихне на приближаващата я Бренда.

— Извинявай. Бях се замислила за нещо и не те чух.

— Сигурно е много сериозно — отвърна задъхано Бренда. — Да не е нещо тревожно?

— О, не — отвърна тя, но Люк продължаваше да занимава съзнанието ѝ. — Какво има?

— Нищо. Просто исках да ти кажа да не се безпокоиш, ако не се прибера тази нощ у дома — каза Бренда и се засмя тихо и гърлено.

— Дейв ли? — повдигна вежди Селена.

— Да — призна си Бренда. — Помоли ме да прекараме заедно нощта.

Селена беше започнала да се тревожи за своята приятелка. Макар и да разбираше, че не бива да ѝ се бърка в нещата, тя все пак запита:

— Разумно ли е, Бренда?

— Вероятно не е — сви рамене другата жена, — но сама знаеш, че хлътнах по него веднага, след неочакваното му появяване от Колорадо.

— От хлътването до пъхането в леглото му има голяма разлика — каза Селена.

— Да, права си. Хлътването е на ръба на пъхането в леглото — засмя се Бренда. — Не се тревожи за мен, Лина — продължи тя с тих и сериозен глас. — Вече съм голямо момиче и мога сама да се грижа за себе си.

— Зная — усмихна се Селена. — Но няма да ми е приятно да те видя наранена.

— На мен също — отвърна Бренда и прегърна Селена. — Благодаря ти за грижите, приятелко. Но знаеш ли, човек трябва да поеме риска от опарването... ако иска да запали огъня.

Селена никога не бе имала желание да разпалва подобни огньовете, защото ги смяташе за опасни, но запази мнението си за себе си. Тридесетгодишната Бренда бе интелигентна и зряла вече жена, способна сама да взема решения. Тя най-малко имаше нужда да бъде подтиквана от приятелката си. Като се вслуша в собствения си разум, Селена се отказа от по-нататъшно обсъждане на въпроса.

— Предполагам, че ще се видим тогава, когато е възможно — каза Селена.

— Точно така — усмихна се Бренда и се обърна. — Лека нощ — подхвърли тя през рамо — и приятно плаване утре.

— Благодаря — извика в отговор Селена, докато гледеше как Бренда се промъква между паркираните коли. Тъкмо когато се обръщаше, погледът ѝ бе привлечен от висока и тъмна фигура, застанала на входа на двора.

Тялото на Селена потръпна. С прикован във фигурата поглед, тя измина бавно и заднешком няколкото останали до колата ѝ крачки. Пръстите ѝ трепериха, докато се мъчеше да запали колата, а когато двигателят заработи, тя натисна силно газта. Гумите изсвистяха, изхвърлиха облак прах и камъчета и колата се стрелна бързо напред.

Няколко секунди след това Селена погледа в огледалото за обратно виждане и разтрепераните ѝ пръсти стиснаха още по-силно волана.

Следваше я някаква друга кола. Не ѝ беше трудно да разпознае чия бе тази кола. Люк караше след нея.

Защо ме преследва? — питаше се Селена и хапеше долната си устна. — Какво иска от мен Люк Брансън?

Напрежението скова цялото ѝ тяло и Селена изпъшка. Какво искаше от нея?

Излишен въпрос.

ВТОРА ГЛАВА

Люк излезе от ярко осветения двор веднага след Бренда. Тъкмо хвана дръжката на вратата на прашния си джип, когато до слуха му достигна шумът от запаления двигател на колата на Селена. Той прекоси разположения непосредствено до къщата на Уил паркинг, секунди след като Селена излетя от него. Сякаш самият сатана я следваше по петите.

Тъй като движението беше слабо, Люк успяваше да поддържа дискретно разстояние след нея и не изпускаше от поглед задните светлини на колата ѝ. Успя да спре зад нея на алеята, водеща към къщата ѝ, в момента, в който угаснаха светлините на нейната кола.

Селена излезе от ниската спортна кола, осветена от ярката светлина от фаровете на джипа на Люк, и замръзна на мястото си. Люк я погледна и почувства силно и дълбоко вълнение. Селена стоеше стресната срещу него с широко отворени очи. Люк се изненада от изписания върху лицето ѝ страх.

Страх? Думата прониза съзнанието му. Селена положително знаеше, че това е той... Положително беше забелязала, че я е последвал. Въпреки това изглеждаше като притисната до стената, готова да се стрелне като кошута, търсеца прикритие.

По дяволите, прокле се Люк. Ни най-малко не му се искаше да я плаши. Искаше да я прелъсти, а не да я плаши.

Двамата тръгнаха едновременно един към друг.

— Защо ме преследваш? — запита тя със стегнат глас. Зелените ѝ очи гневно блестяха. — Какво искаш?

Теб, блесна отговорът в ума на Люк, но не го изрече.

— Да поговорим — отвърна спокойно Люк. — Искам само да си поговорим.

— За какво? — запита тя, отстъпи назад и започна да го наблюдава внимателно как пристъпва към нея.

Люк вдигна ръце в знак на смирение.

— За непристойното ми поведение на партито — трудно му бе да направи това самопризнание, но се зарадва като видя как напрежението върху лицето на Селена моментално изчезна.

— Поне си разбрал, че се държа безобразно — отвърна кисело тя. — Може би е нещо... Предполагам... — тя отмести поглед към джипа му и засенчи очи с ръка. Светлините на фаровете я заслепяваха. — Говори по-бързо. Запалените фарове ще ти изтощят акумулатора.

Люк почувства как устните му потрепват от удивление.

— Не мога толкова бързо — едва не се усмихна, когато тя отново му хвърли котешки поглед. — Надявах се да си по-гостоприемна и да ме поканиш да пийнем по нещо.

— Така ли?

— Точно така.

Настана тишина. Селена очевидно не му вярваше. Люк чакаше с нетърпение. Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите му, когато тя кимна леко в знак на съгласие.

— Добре, ще ти предложи нещо за пиене — тя махна по посока на колата му. — Изключи фаровете и влез в къщата — покани го тя. — Ще направя кафе.

— Кафе ли?

Селена не си направи труда дори да го погледне.

— Кафе — повтори тя с твърд глас.

— Така да бъде — в гласа му прозвуча съжаление, но се засмя.

Селена чу смеха му. Или това бе сдържаната му въздишка? После поклати глава и отключи входната врата, запали осветлението, остави си торбата на края на кушетката, изрита сандалите от краката си и тръгна към кухнята.

Въздишка ли беше или се засмя?

Селена се замисли върху въпроса, докато стоеше над мивката и пълнеше стъкленицата със студена вода. Всъщност, имаше ли някакво значение? Въздишка или смях, той засегна някаква гънка дълбоко в душата ѝ. Но Люк Брансън не означаваше нищо за нея, абсолютно нищо — не беше нито приятел, нито враг. Просто ѝ беше дошъл на гости.

Но тъкмо в това беше проблемът. Той беше тук и неговото присъствие я караше да се чувства несигурно. Изведнъж усети, че Люк влиза в кухнята и цялата изтръпна.

Люк се засмя.

Това беше отговорът на въпроса ѝ.

Значи беше чула смеха му. Мъжественият му глас бе изпълнен с желание. По дяволите! Обърна се внимателно, за да не се докосне до него.

— Притесняваш ме и това не ми харесва — каза му тя.

— Извинявай — Люк отстъпи леко и се усмихна, когато тя смръщи вежди. — Затова те последвах до тук — за да се извиня, че те притесних на партито.

— Защо тогава го правиш отново?

— Защото дяволски приятно ухаеш — отвърна направо той.

Бурни мисли разтърсиха ума на Селена. Завладя я някакво дълбоко вълнение, непознато, но въпреки това ясно различимо. Осъзнавайки, че това вълнение беше породено от неговия комплимент, Селена разбра, че е изпаднала в беда, особено след като призна пред себе си, че този мъж ѝ харесва.

— Ах, кафето! — спомни си тя, отвори едно шкафче и пъкна ръка в него.

Раздрънчаха се чаши. До ушите на Селена достигна тих смях. Тя стисна две чаши, обърна се бавно и погледна Люк.

— Забавлявам ли те? — запита тя с леден глас.

— Възбуждаш ме — отвърна той с мек като памук глас.

Сякаш всичко в Селена започна да се топи и предизвика странна смесица от паника и очакване. Тя преглътна и се хвана като удавник за сламка за първата мисъл, която ѝ премина през ума.

— Това ли е извинението ти? — едва успя да промълви тя, изненадана от чувствената мъглявина, зашеметила обикновено ясният ѝ разум.

— Оказваш някакво необикновено въздействие върху моето либидо — отвърна той и сви рамене.

Селена почувства как тялото ѝ потръпна от главата до петите. Не е честно, каза си тя в изблик на безмълвна съпротива. Просто не е честно някакъв мъж да е толкова привлекателен, толкова красив, толкова дяволски секси. Изпаднала в отчаяние, тя прибягна до единственото си оръжие за самозащита — чувството за хумор.

— Много странно — промълви тя със спокоен глас, — но изглежда, че сред тукашните мъже е избухнала епидемия от слабо

либидо.

Люк се изкиска. В него ставаше някаква промяна. Селена не се оказваше такава, каквато очакваше. Въпреки това, в известно отношение тя бе всичко онова, каквато очакваше тя да бъде. Това явно противоречие обърка Люк. Не беше свикнал с подобно положение и то го смути силно. Налагаше се да го обмисли.

— Готово ли е кафето? — попита той и се отдръпна. Селена не го чу. По-точно казано не долови подтекста на неговия въпрос. Чу само гласа му. В него се долавяше напрежение, което не можеше да си обясни напълно. Плавните движения на високото му и стройно тяло напълно я омаяха.

— Селена?

— А? — запримига тя.

— Кафето?

Гореща вълна от объркани мисли я върна отново в съзнание. Селена пое дълбоко въздух и силно се засмя.

— Ах, да! — каква идиотка съм, промълви тя на себе си. — Искам да кажа, че кафето вече е готово.

С бързи и сръчни движения Селена наля кафето, взе захарта, млякото и чинията със сладкишите, които беше купила преди два дни и ги сложи на масата.

— Кафето е сервирано! — обяви тя и го покани да седне с елегантно движение на ръката.

При това движение блестящата ѝ черна коса обви раменете ѝ и гърдите ѝ леко се полюшнаха. Люк преглътна, за да овлажни внезапно пресъхналото си гърло и тихичко простена при вида на великолепното ѝ тяло. Чувството развълнува Люк, който се гордееше с факта, че при всички обстоятелства успяваше да запази присъствие на духа. Пръстите му трепнаха от подсъзнателния подтик да ги вплете в дългата ѝ до кръста копнено лъскава коса. Дланите го засърбяха от копнежа да погали гърдите ѝ. Стисна здраво чашата с кафето, но това не му помогна.

За какво ли си мисли той? Селена отпиваше от кафето и скришом наблюдаваше Люк над ръба на чашката. Върху красивото му лице се бе изписало странно изражение. Беше впил поглед в сладкиша в ръката си, сякаш никога през живота си не беше виждал подобно нещо. Изпитваше глад, но не към сладкиша, в който се бе загледал.

Накрая Люк вдигна глава. Погледът му се преплете с този на Селена. Мислите му се четяха в дълбините на тъмните му и преливащи от желание очи. Силни тръпки полазиха по гърба на Селена. Не беше необходимо да чува каквито и да е думи. Вече знаеше за какво си мисли той. Тя бе неговият избор. С това красноречиво мълчание той я уведомяваше за своето намерение да я притежава.

Селена преглътна веднъж, после още веднъж. Не ѝ помогна. Чувстваше гърлото си сухо, прегоряло, болезнено, пулсиращо в унисон с растящата болка вътре в нея. Тя отпи от кафето и потръпна, когато горещата течност остави огнена следа от езика до стомаха ѝ.

Невероятно дългите мигли на Люк примигнаха, когато сведе поглед от очите към гърлото ѝ, а после и до навлажнените ѝ устни. Просто поглъщаше устните ѝ с поглед. Тръпките по гърба ѝ станаха непоносими, а дълбоко залегалото в нея вълнение се превърна в силна болка от неизразим копнеж.

Но това беше лудост! Една мъничка и незначителна част от съзнанието на Селена я накара да се отърси гневно от това зашеметяване. Но нали беше станала невъзприемчива към подобен вид безмълвно прелъстяване, напомни си тя. Беше си изработила тази невъзприемчивост чрез подлагане на разтърсващата инфекция на безсмислените физически искания. Затова ли бе постоянствала и постигала победи над такива противници, за да се поддаде сега на властта на две пламнали, сатанински черни очи.

— Не! — острият звук на собствения ѝ глас стресна както самата нея, така и седналият срещу нея мъж.

— Какво, не? — Люк примигна, смръщи вежди, после се засмя. — Все още не съм те попитал нищо.

— Напротив, попита ме! — отвърна му по същия начин Селена.

Люк изяде сладкиша и отпи от кафето, преди да ѝ отговори.

— Искан да те попитам дали ще имаш нещо против да те придружа утре в плаването — каза той.

— Утре ли? — погледна го слисано Селена.

— Струва ми се каза, че утре имаш полудневно плаване — отвърна Люк и учудено я погледна.

— О, да! — Селена се усмихна смутено, а вътре в себе си въздъхна. — Точно така, утре наистина имам плаване.

— В обичайното време... В девет часа сутринта?

— Точно така — смръщи вежди Селена. — Обичайното време... девет часа.

— Ако нямаш нищо против.

Да има нещо против ли? Разбира се, че имаше. Но вместо това отвърна:

— Не, разбира се, че нямам нищо против — излъга го тя с пресилена усмивка. — Просто ми е чудно, защо настояваш да дойдеш. Положително си ходил на полудневно плаване и преди?

— Да, ходил съм — отвърна Люк, вдигна чашата и изпи остатъка от кафето си. Искаше му се да я види как работи. — Но никога досега не съм ходил с опитен водач — обясни той уж съвсем между другото.

Селена долови мисълта му и настръхна. Почувства обида и предизвикателство и му отправи блестяща, но неистинска усмивка.

— Плаването е само за половин ден, а и нивото на реката е ниско. Затова няма да е много вълнуващо, но нямам нищо против да дойдеш — тя сви рамене. Всъщност не само че беше против, но и изпитваше сериозни опасения, че ще се превърне в обект на постоянното му наблюдение.

— Чудесно — Люк остави чашата на масата и избута назад стола си. — Благодаря ти за кафето — изправи се и я погледна с иронична усмивка. — И отново се извинявам.

Селена преглътна недоброжелателната си мисъл и отвърна учтиво.

— Извинението се приема.

— И сега искаш да си отида, така ли?

— Става късно — наведе глава тя.

— Само десет и петнадесет — отвърна Люк и погледна бързо часовника си. После се засмя и се обърна. — Утре ще дойда по-рано в склада, за да помогна при пренасянето на екипировката.

Тя долавяше думите му с част от разсъдъка си, а с другата се съпротивляваше ожесточено на ефекта от лекия му смях. Едва успя да промълви.

— Добре. Благодаря ти — гърлото ѝ беше пресъхнало. Преглътна. Не ѝ помогна. Преглътна отново. — Лека нощ.

— Лека нощ — Люк кимна, после заобиколи масата и се наведе над нея. — Нощта няма да е лека — промълви той. — Отвратителна ще бъде.

Последните му думи прозвучаха съвсем близо до устата ѝ. Селена почувства влажния дъх на устните му и усети аромата на кафето.

— Люк...

Той спря протеста ѝ със зажаднените си устни. Студени и твърди, те не бяха нито пасивни, нито натрапчиви. Устата му притисна леко нейната, но Селена цялата настръхна. Усещането я разтърси из основи. Искаше ѝ се всичко това да не свършва никога. Преди обаче да е успяла да му отвърне, устните му се отдръпнаха. Люк се изправи и се отдръпна от нея. Селена го погледна напълно объркана.

— Отнеси това пожелание за лека нощ в празното си легло — промълви той.

Миг след това входната врата щракна тихо зад него.

Люк си отиде, но неговото присъствие продължаваше да витае във въздуха и да вълнува чувствата на Селена. Тя седеше като замръзнала на мястото си, гледаше втренчено към вратата на кухнята и поглъщаше ехото на всичките онези думи, които останаха неизречени между тях.

Какво имаше в този човек, питаше се тя и потръпваше, вероятно от прохладния бриз, подухващ от отворения кухненски прозорец. Без съмнение, Люк Брансън бе най-красивият мъж, с когото бе имала нещастията да се запознае. Но, напomini си тя, на нея не ѝ правеха впечатление нито издължените мъжки форми, нито студените целувки.

Но защо тогава чувстваше, че отвътре нещо сякаш я изгаряше? Какво я привличаше у този мъж? Личността му? Едва ли, след неговото държане.

Въпреки това, нещо от него бе проговорило с ласкав глас и то бе проникнало дълбоко в нея. От устните ѝ се отрони дълбока въздишка. Стана и започна да прибира съдовете от изпитото кафе.

— Най-обикновена химия — каза си със силен глас Селена. — Старата и добре позната черна магия. Прельстителната песен на хормоните — тя почисти масата и тръгна към спалнята. Спря се за миг с ръка върху електрическия ключ. — И що за загадка е всичко това? Глупости! — после завъртя ключа и стаята потъна в тъмнина.

Предсказанието на Люк се оказа по-силно от дързостта на Селена. Нощта се проточи дълга и противна.

Утрото се оказа също противно. След неспокойната нощ, Селена се събуди със страшно главоболие.

Люк е виновен, измърмори си раздражено тя. Защо му е трябвало да идва по тези места? Откъде ли бе дошъл? И защо? Селена знаеше, че всички служители на Уил са изпаднали хора, какъвто беше и самият Уил. Тя ги познаваше добре и ги разбираше, понеже и тя самата беше като тях. Но у Люк имаше нещо различно. Разликата беше едва доловима и трудна за определяне, но все пак съществуваше.

И точно това я тревожеше.

Денят се оказа топъл и приятен, реката — спокойна, а туристите, както обикновено — приятни. Работата би доставила истинско удоволствие на Селена, ако го нямаше един от членовете на групата. Въпреки лошото си настроение, Селена бе принудена да признае, че Люк удържа на думата си и пристигна рано, за да помогне както на нея, така и на двамата наскоро наети помощник-водачи, които работеха заедно със Селена на сала.

Ако беше друг мъж, Селена щеше да се зарадва много на помощта му. Люк се справяше много добре с работата, която свърши за половината от определеното време.

Но защо трябваше да е толкова привлекателен? Защо трябваше да изглежда така добре в нейните очи? Да не би да се дължеше на облеклото му или на самия него?

Като се мъчеше да избегне опасния отговор, Селена натисна с дългото гребло, отблъсна сала от пясъчния бряг и той се понесе по бавното течение на реката.

В полудневния излет участваха три сала — два малки и един голям. Селена пое водачеството с по-големия. Останалите два сала, всеки с по четири пътника, я следваха на безопасно разстояние. На нейния сал имаше група от осем души — три семейни двойки на средна възраст, тя и Люк.

Трите жени седяха на пейката в предната част на сала. Те реагираха оживено на всяка птица, костенурка и дори на домашно животно, което виждаха. Техните съпрузи и Люк се бяха облегли по надуваемите прегради отстрани и отзад на сала. Селена се радваше, че е на мястото на водача в средата на сала. Не можеше да гледа към Люк, защото трябваше да наблюдава пътя пред себе си и да направлява сала.

Люк слушаше разсеяно разговора на мъжете от двете си страни и си мислеше, че Селена в момента заработва заплатата си.

А тя наистина се трудеше така, както трябва.

Люк си даваше вид, че е напълно спокоен. Седеше с опънати крака, кръстосани само в глезените. Следеше обаче и най-малкото движение на жената пред себе си. Скрит зад тъмни слънчеви очила, погледът му оглеждаше стройните форми на Селена. Мускулите под гладката ѝ и почерняла от слънцето кожа потрепваха, докато боравеше с греблата и направляваше сала по най-слабото течение на реката.

Люк навлажни устни и едва устоя да не стане и да не я целуне по гърба. Толкова силно я желаше, че ръцете му даже трепереха. Копнееше да изпробва силата, която тя сега влагаше в работата с греблата, да изпита гъвкавите ѝ движения, докато се притиска към него. Копнееше да почувства възбудените ѝ форми и гъвкавостта на пламналото ѝ от страст тяло.

— Горещо е, нали?

Беше по-горещо и от ада. Люк се усмихна на седналия от лявата му страна мъж.

— Да — отвърна Люк. — А сме едва в средата на април. Казват, че в началото на юни просто няма да можем да дишаме от горещина.

— Не сте ли тукашен?

— Не съм — поклати глава Люк. — От Пенсилвания съм, недалеч от Филадельфия.

— Добре постъпихме — обади се мъжът, който се бе представил като Чет. — Радвам се, че тази година решихме да си вземем отпуските през пролетта, вместо през лятото.

— За първи път ли сте в западен Тексас? — запита Люк и се опита да прояви интерес, като същевременно се стремеше да овладее напрегнатото си тяло.

— Всъщност, да. За първи път сме на югозапад — кимна Чет, после кимна повторно по посока на една леко пълна жена, седнала отдясно на сала. — Идеята да дойдем в Тексас е на жена ми. Взе решение веднага след като прочете някаква книга за Аламо.

— Ходили ли сте в Сан Антонио? — усмихна се Люк.

— Да. Прекрасен град. На всички ни хареса.

— О, значи шестимата пътувате заедно? — запита Люк и хвърли бегъл поглед към останалите членове на групата.

— Почти сме се сродили — отвърна със смях Чет. — Освен това, прекрасно се разбираме. Вече пет или шест години прекарваме заедно годишните си отпуски.

— Разбирам — промълви Люк убеден, че вижда пред себе си три семейни двойки, които вече не изпитваха необходимостта, от каквата и да е романтика или от усамотение. На Люк някак си му доскуча от този разговор, затова изпита облекчение, когато една от жените възбудено му обърна внимание върху нещо, което се движеше във водата.

— Да, змия е — обясни ѝ Селена, намали движението на сала с греблата и подвикна на останалите двама водачи да видят змията. После се приведе напред и се взря в нея. — Оттук не мога да я разпозная каква е точно.

— Има ли много змии тук? — запита жената на Чет и заоглежда брега на реката.

— Намират се — отвърна Селена. — Знаете ли, змиите са доста страхливи създания. Избягват срещите и не обичат да се показват. Аз например работя вече около четири години по реката и за цялото това време не съм виждала повече от три-четири змии.

— А на сушата? — настояваше жената.

— Виждала съм само няколко — призна Селена. — Много рядко ще ги видите там, където има хора — тя се усмихна окуражително. — Не са като някои други животни. Никога не молят за подаяние.

— Касиерът в универсалния магазин обаче казал на мъжа ми, че вчера сутринта видял змия пред караваната си — обади се седналата в средата жена и видимо потръпна. — Казал, че била гърмяща змия и едва не стъпил отгоре ѝ.

Селена наклони глава и отправи развеселен поглед към Люк, после отговори на жената.

— И съпругът ви му е повярвал?

— Но какво говорите? — погледна я смутено жената.

Четиримата мъже на края на сала се засмяха.

— Касиерът — продължи Селена — се казва Джаспър Чанс и съм убедена, че се е пошегувал малко със съпруга ви. Джаспър обича да прибавя местен колорит към нещата, за да може туристите да си отиват доволни оттук.

— О! — разбра жената и се засмя. — Значи, ако сме внимателни, няма от какво да се страхуваме... Искам да кажа, когато спрем за

включената в излета закуска?

— Ни най-малко — увери я Селена. — Всички ще се убедите в това само след няколко минути — продължи тя и отклони сала към едно леко наклонено към реката място. — Ето къде ще спрем за обещаната закуска — тя огледа развеселена групата. — И ако някой от вас забележи змия, моля ви веднага да ми съобщите — върху устните ѝ разцъфтя очарователна усмивка — тъй като и аз имам голямо желание да я видя. Усмивката ѝ прониза сърцето на Люк.

ТРЕТА ГЛАВА

Омаян, объркан и смутен Люк седна под рехавата сянка на едно почти изсъхнало дърво и посегна към храната, която беше сложил разсеяно в картонена чинийка.

Селена, останалите двама водачи и Люк бяха подредили с опитна ръка закуската, която можеше да съперничи на тази от най-добрите ресторанти. Имаше подбрани сирена, туршии, маслини и бисквити, дебели парчета наденица и пушени стриди. Не липсваха ядки и пържени картофи. Десертът се състоеше от различни сладкиши и резенчета от ябълки и портокали.

Люк опита от всичко... Но нищо не му хареса. Чувстваше се повече от объркан. Мислите му се въртяха и прескачаха от съпружеските двойки, прекарващи заедно отпуските си, до удивителните страни от характера на Селена.

Почти не обърна внимание, когато един от туристите възкликна, че вижда дива коза. Животното се бе изправило на самия ръб на отвесна скала, извисила се над поточето, където групата се бе спряла да отдъхне. Люк се изненада от бързия отговор на Селена, която в момента режеше портокали. Тя хвърли поглед през рамо, присви очи и каза:

— Не е коза, а кон — и продължи работата си.

Туристът не ѝ повярва и беше готов да спори.

— Не може да е кон — настоя той и проточи врат, за да огледа по-добре животното. — Положително е коза.

Тъй като Селена не каза нищо, а само повдигна рамене, Люк реши да разреши спора. Той бутна чинийката настрана, изправи се, извади бинокъл от торбата си и го насочи към животното.

— Наистина е кон — съобщи той и предложи бинокъла на туриста, за да се увери сам. Все още със скептично изражение на лицето, мъжът пое бинокъла и го вдигна към очите си.

— Вярно, по дяволите! — свали бинокъла и се обърна със смутена усмивка към Селена. — Права сте, госпожице.

— Нали затова ми плащат — отвърна малко заядливо Селена и го възнагради с блестяща усмивка.

Усмивката ѝ се отрази силно върху опънатите нерви на Люк. Той взе чинийката с едва докосната храна и я хвърли в голямата торба за боклук, окачена от страни на сгъваемата маса.

Макар и да не обичаше да прахосва храна, Люк не беше в състояние да прекара и глътка през присвитото си от вълнение гърло. Вместо това си отвори бутилка чиста изворна вода. Прохладната течност се плъзна надолу, овлажни засъхналото му гърло, но не отпусна напрежението му. Обзе го раздразнение. Оттегли се от групата, тръгна по коритото на поточето и вървя дотогава, докато престана да чува приглушените им гласове.

Наоколо всичко тънеше в тишина. Макар и успокояваща, тя му се стори досадна. Люк се опита да подреди разбунтувалите се в главата му мисли. Гледаше заобикалящия го пейзаж, но не забелязваше нищо. За първи път в живота си се чувстваше така несигурен, така объркан в чувствата си. Не си спомняше да е бил в подобно състояние дори в началото на двадесетте си години, когато срещна за първи път бившата си жена.

Откакто се помнеше, винаги успяваше да съчетава живота с чувствата си. Винаги знаеше какво точно иска и как да постигне личните и професионалните си цели. Дори по време на унищожителния процес и решението на английския съд, с което се отнемаха родителските му права върху малкото им момиченце, Люк не изпитваше ни най-малко съмнение как трябва да постъпи.

Той просто се потопи в работата си и създаде архитектурни шедеври, които му донесоха световно признание. Заедно със славата внезапно осъзна, че се е превърнал в обект на изключително женско внимание. Все още изпълнен с горчивина от живота, той се отдаде на удоволствията, предложени му от нежния пол.

Всичко това обаче беше преди дребната и енергична зеленоока жена да нахлуе в туристическата агенция и в неговия живот и да обърка както съзнанието, така и чувствата му.

По дяволите! Запали цигара. Защо се торможеше толкова много? Имаше нужда от жена и погледът му съзря Селена. Защо усложняваше излишно въпроса?

Остра болка прониза сърцето му. Затвори очи и започна да разтрива туптящите си слепоочия.

— Люк!

Това бе единственият глас, който му се искаше да чува, затова си помисли, че той идва от дълбините на душата му.

— Люк, къде си? — извика Селена със силен и нетърпелив глас. — Време е да тръгваме.

— Тук съм — извика в отговор Люк, свали ръце от слепоочията и нахлупи сламената шапка върху изпотеното си чело. — Идвам!

— Какво, за Бога, правиш там? — обърна се към него Селена, като го видя, че се появява откъм поточето. — Или задавам неделикатен въпрос? — Усмихна му се дяволито и примамаващо.

— Разговарях с природата — провлече думите си Люк.

— Добре ли си? — Селена надникна под периферията на шапката си.

— Разбира се. Да тръгваме — навъси се той.

Селена го хвана за ръката и го спря.

— Почакай, Люк. Сигурен ли си, че ти няма нищо? Имаш странен вид. Блед си, топъл си.

Пламтеше целият както отвътре, така и отвън, но това не се дължеше на безмилостните слънчеви лъчи. Изпепеляваше го желанието да бъде с нея, да я притежава. Имаше нужда от нея, от страстта ѝ, а не от съчувствието ѝ.

— Да, сигурен съм — отвърна все така навъсено той и дръпна ръка. — Доказателство ли искаш? — сграбчи я без предупреждение и я притисна силно към прегрятото си тяло.

Този път в целувката му нямаше никакви задръжки, никаква липса на чувства. Устните на Люк не се допряха до тези на Селена, а просто ги погълнаха. Устата му бе твърда, пареща, зажадняла. И нейните устни и чувства пламнаха, вълнението завладя цялото ѝ тяло. Тя почувства как върхът на езика му притисна стиснатите ѝ устни. Търсеше, искаше да проникне. Останала без сили, тя отвори уста и му позволи да проникне в нея. Резултатите от инстинктивната ѝ реакция бяха смайващи.

В този кратък миг на свързване Селена стана негова и тя го разбра. Сега той можеше да прави каквото си пожелаеше с нея.

За щастие на Селена, Люк или не разбра, или не пожела да се възползва от проявената от нея слабост. Той я пусна от обятията си, поклати глава и промълви:

— Да се връщаме при останалите.

С изпънато тяло от вътрешната битка, която водеше, за да преодолее трепета, обхванал цялото ѝ тяло, Селена погледна с изумление Люк, който се отдалечаваше от нея. Какво беше казала, че я целуна по този начин? Без да иска, тя прокара език по устните си и обра останалите върху тях пощипвания от пламенната му и възбуждаща целувка. Беше го запитала единствено дали се чувства добре и го бе хванала за ръката. Какво лошо имаше в това?

Мъже! Селена поклати глава и тръгна след него. Дали някога щеше да ги разбере? Усмихна се кисело. А наистина ли искаше да ги разбере, особено тези с дълбоките и мрачни души като Люк?

Селена се отърси от нежеланата възбуда, предизвикана от целувката на Люк и странното безпокойство, което изпитваше към него, и закрачи край поточето, докато не стигна до очакващата я вече група.

— Тръгваме — обяви с решителен глас тя.

Люк прекара по-голямата част от плаването в мрачно настроение. Ядосваше се на себе си — за рязката си и физически мъчителна реакция на безпокойство на Селена към него, и на Селена — за нейното първоначално хладно отношение. И въпреки всичко, наблюдаваше с възхищение как тя се справя умело с греблата и как наблюдава внимателно двамата все още неопитни водачи, които я следваха на безопасно разстояние с двата сала.

Разбира се, призна си Люк, Селена се справяше прекрасно с всичко, с което се заемеше. Спомни си пламенния начин, по който отвърна на целувката му и едва не изохка. Искеше много повече от нея.

В ранния следобед туристите изгубиха част от сутрешното си въодушевление и започнаха да клюмат като парникови цветя под ярките лъчи на слънцето. Въпреки това желанието за забавления не ги бе напуснало, когато Селена, все още облечена със спасителна риза, скочи във водата и ги покани да се присъединят към нея.

За най-голямо удивление на Люк, жените последваха Селена така, както бяха облечени. Изхлузиха само сандалите си. Мъжете

останаха на сала ѝ подвикваха окуражително на жените си, после се засмяха добросърдечно, когато ги напръскаха с вода.

— Чудесно е! — извика жената на Чет, като пляскаше весело с ръце. — Ела да опиташ.

— Не, благодаря — отвърна Чет и свали мократа риза от гърба си. — И без това ме измокри до костите.

Гледката развесели Люк.

— Винаги ли се отдават така всеотдайно на ваканционните си забавления — запита Люк и посочи къпещите се жени.

— Твърде често — отвърна язвително Чет. — Както казва жена ми Каръл: „Това е единствената възможност, която ни предлага животът, затова трябва да изстискваме колкото се може повече удоволствия от него.“ И всички споделяме мнението ѝ.

— Тази философия за живота е най-добрата от всички, които някога съм чувал — отвърна Люк и неволно си спомни за цялата изживяна от него горчивина.

Салът продължи безпрепятствено пътя си, след като жените се покатериха отново на него мокри, но щастливи. Люк въздъхна с облекчение, когато спряха на малкия пристан.

Близо до брега на реката вече ги очакваше автобусът, паркиран под сянката на голямо дърво. И Селена беше доволна от приключилото плаване, макар и само заради това, че щеше да се раздели с един много привлекателен, но и създаващ много трудности, член на групата. Люк Брансън я изнервяше и подкопаваше самочувствието ѝ, а Селена се гордееше с това, че досега не бе позволила на нито един мъж да я изнерви или да подкопае самочувствието ѝ.

С общите усилия на Селена, Люк, останалите кандидат екскурзоводи и двама от туристите саловете и екипировката бяха натоварени бързо на ремаркетото на автобуса. Селена тъкмо се готвеше да седне зад волана на автобуса, когато внимателно, но твърдо, беше изтикана встрани.

— Ти ни води през реката — каза Люк, преди да е успяла да възрази. — Сега ще шофирам аз.

Селена се отмести и без да каже нито дума седна зад него. После в съзнанието ѝ отново изплува образът на Люк — твърдите му устни и издълженото му стройно тяло, триещо се чувствено в нейното. Образът беше толкова ярък, че изпита отново същите вълнения.

Мъжете зад нея гръмогласно се засмяха и Селена дойде на себе си. Никога досега не си бе фантазирала за който и да било мъж. Объркана и смутена от бушуващите в съзнанието ѝ мисли, тя изпъна тяло и се загледа през прозореца. Селена за първи път истински се зарадва, когато Люк най-сетне спря автобуса пред канцеларията на туристическата агенция.

Селена, Люк и двамата кандидат екскурзоводи се сбогуваха с туристите и тъкмо да продължат пътя си, Уил им извика да почакаат.

— Хей! Един момент!

— Какво има, Уил? Нещо лошо ли? — попита Селена и подаде глава през прозореца.

— Не, по дяволите! — засмя се Уил. — Надявам се, че съм прав. След като разтоварите си идете по домовете и се облечете елегантно. Към седем часа ви чакам в ресторанта. Ще има голямо тържество.

— Какво тържество? — запита развеселена Селена, понеже знаеше, че Уил винаги беше готов за подобни дела.

— Годеж! — отвърна Уил и върху лицето му се разля широка усмивка. — Тази сутрин Бренда ми събщи, че двамата с Дейв дотолкова са лапнали въдицата, че са решили да се оженят.

— Ами! — възкликна удивено Селена. — Сериозно ли говориш?

— Напълно — кимна Уил. — По всичко личи, че Бренда и Дейв също са го решили напълно сериозно.

— Решението им е пълна глупост.

Спонтанното мнение бе изказано със сух глас от седналият зад волана мъж.

Макар и да беше съгласна с Люк, на Селена не ѝ харесаха дръзките думи и тонът на гласа му. Ядоса се. Бренда ѝ беше приятелка и Селена можеше да прецени дали постъпката на Бренда е прибързана и глупава. Люк обаче беше външен човек и нямаше право да раздава правосъдие. Присви очи, обърна се и го прониза с поглед.

— А не допускаш ли, че Дейв и Бренда може да са влюбени? — обърна се тя към него с тих глас, в който прозвучаха опасни нотки.

— Естествено, допускам — провлече думите си Люк, — затова тези древни планини отсреща утре сутринта вече няма да ги има.

— Да не би е това да намекваш, че няма да присъстваш на празненството? — запита Селена.

— Ти си намеквай каквото искаш — отвърна Люк, — но аз няма да пропусна това тържество.

— Колко жалко — усмихна му се противно Селена.

— Как ми се искаше да прекарам приятно.

Селена му обърна гръб и седна някъде в средата на автобуса, а Люк подигравателно се засмя.

Смехът на Люк и думата „сватба“ не излизаха от ума на Селена.

Испаднала в състояние на леко зашеметяване от внезапното решение на своята приятелка и от присъствието на Люк, Селена успя да се отърси по време на разтоварването на екипировката от бушуващите у нея чувства. Веднага след приключване на работата, тя се втурна към колата си.

Надяваше се да завари Бренда у дома, но се излъга в очакванията си. Не си представяше Бренда като съпруга и домакиня. Страхуваше се, че нейната приятелка се е поддала на ефекта от умопомрачението след прекараната нощ на възхитителна любов. Селена полегна на леглото си. Налагаше се да поговорят с Бренда. Да си поговорят дълго и приятелски, като жена с жена. Взела това решение, Селена въздъхна дълбоко и се унесе в сън.

Когато Селена пристигна малко преди осем часа, ресторантът и барът бяха препълнени с хора. На дансинга танцуваха рокендрол. Въпреки блъсканицата, първият човек, когото Селена зърна, бе Люк.

Той седеше на бара. Селена изтръпна от очакване. Ядоса се, че се вълнува толкова много при вида на Люк. Беше облечен като повечето мъже — с памучни панталони и риза с къси ръкави. С това обаче приключваше приликата му с останалите мъже, които изглеждаха представителни и приятни. Люк излъчваше нещо вълнуващо и опропастяващо.

Люк забеляза Селена и стомахът му се сви. Тя беше в бяла лятна рокля, напръскана с лилави и зеленикави петна, подчертаваща прекрасната ѝ фигура. Голите ѝ рамене сякаш блестяха на приглушената светлина в ресторанта. Беше си пуснала косата и черните къдрици падаха като водопад по гръба ѝ. От непреодолимия копнеж да вплете пръсти в тези копринени коси ѝ да притисне голото си тяло до нейното, Люк почувства как гърлото му изсъхна и нещо го стегна в гърдите.

Селена!

Името ѝ кълтеше в него, около него. Селена, с гъвкавото тяло, с котешките очи на вещица и блестящата като коприна коса! Тялото му реагира силно. Люк се зарадва, че се е облегал на бара, в противен случай се опасяваше, че ще се сгромоляса на земята. Желаяше я безумно.

Непреодолимите му черни очи извикваха еротични образи във въображението ѝ. Те я ужасяваха и съблазняваха. Селена пристъпи несъзнателно към Люк, подчиняваща се безмълвно на мълчаливия му зов. Привлечена от силата на волята му, тя беше готова да се хвърли направо в обятията му, ако един познат глас не я бе повикал и не бе разрушил странната магия, парализирала мозъка и чувствата ѝ.

— Селена! — извика Бренда и гласът ѝ се извиси над всеобщата глъчка.

Селена забеляза, че Бренда, Дейв, Уил и още няколко други мъже и жени седяха на голяма маса отстрани на дансинга.

Селена се усмихна и се запромъкна през тълпата към тях, като пътьом отвърщаше на поздравите на приятелите си. Когато стигна до масата, тя прегърна Бренда и съзнателно обърна предложението ѝ стол с гръб към бара. На голямата маса спокойно можеха да се разположат десетина души. Имаше само още едно свободно място — това до стола на Селена. Почуди се за кого ли е запазено, но след това широко се усмихна и каза:

— Чувам, че вече се поднасят поздравления — и премести поглед от Бренда към Дейв.

Дейв глуповато се ухили, а Бренда просто разцъфтя.

— Точно така — отвърнаха всички заедно.

— Не е ли ужасно романтично и вълнуващо? — обади се въодушевено някаква млада жена, седнала до Уил.

Селена отмести поглед към красивата жена. Казваше се Мерилин Трент. Като опитна речна екскурзоводка, тя работеше от около осем месеца при Уил. Селена не я познаваше много добре, защото отсъстваше шест месеца след постъпването на Мерилин. Беше дочула, че Мерилин се държи дружелюбно и е станала твърде известна сред местните хора и сред туристите. Мерилин бе известна както с доброто си сърце, така и с не дотам целомъдреното си поведение. Като реши, че личният живот на тази жена си е нейна работа, Селена обикна Мерилин, макар и сега да не споделяше нейното мнение. Нямахше

обаче намерение да помрачава празника, като изкаже опасенията си. Оказа се, че има човек, който не споделяше нейната въздържаност.

— Романтично и вълнуващо ли, Мерилин? — обади се Люк със студен глас зад Селена и тя се стресна. — Бих казал, че е по-скоро прибързано и прозаично.

За миг настана ужасна тишина. Всички, освен Селена, погледнаха изумено Люк. После Бренда намали внезапно създалото се напрежение, като избухна в силен смях.

— О, Люк, та ти си бил голям шегаджия — каза закачливо тя. — Запази мислите за себе си, разположи се на масата и раздай напитките.

Когато Люк мина зад нея и приближи масата, Селена забеляза, че е понесъл голям поднос. На него бяха поставени чаши с вино, две халби бира и няколко празни чаши. Люк постави подноса на средата на масата и се настани на свободния стол до Селена.

Неговата близост я накара да потисне с усилие въздишката си. Въпреки всичко, призна пред себе си, единствено Люк прояви смелостта или безочияето да заяви открито истинското си мнение за спонтанното решение на Бренда и Дейв да сключат брак. Противно на всичко, убедена, че това не е работа нито на Люк, нито на когото и да е друг, тя мълчаливо одобри съвета на Бренда, Люк да запази мнението за себе си.

— Искаш ли да танцуваме?

Гласът на Люк прозвуча тихо и твърде близо, но Селена се стресна, сякаш чу силен вик. Докато съзнанието ѝ се бунтуваше при мисълта, че отново ще попадне в обятията му, тялото ѝ потръпна от очакване. Като проклинаше наум физическата си реакция, Селена се обърна към него и го погледна със студено презрение.

— След като вече познавам твоя начин на танцуване ли? — запита го тя и навъси чело. — Не, благодаря.

Люк си придаде вид, сякаш се разкайва, но очите му просветваха дяволито.

— Би ли помислила отново, ако обещава да се държа много, много добре? — попита я той.

Селена не се съмняваше, че Люк може да се държи изключително добре. Точно от това се страхуваше. Върху лицето и се изписа съмнение.

— И няма да ме притискаш и да правиш сцени?

Тъмните му очи продължаваха да гледат присмехулно, но изражението му стана печално.

— Имаш честната ми дума.

— Добре, осланям се на думата ти — отвърна тя, тъй като ѝ се стори, че няма друг избор. — Но те предупреждавам — продължи Селена, като му позволи да я отведе на дансинга. — Нарушиш ли и най-малко обещанието си, ще те оставя да си танцуваш сам.

В отговор на думите ѝ Люк стегна мускули и леко се засмя. Селена потъна в прегръдките му завладяна от силен трепет.

Страхът на Селена се оказа неоснователен. Люк се държа като същински джентълмен по време на всичките романтични мелодии, които някой беше подбрал на музикалния бокс. Тя изпита някакво смущаващо чувство на неудовлетвореност, когато той я отведе обратно на масата.

Люк не я покани отново да танцуват. През останалото време танцуваше и флиртуваше с Мерилин по начин, който се стори на Селена както твърде очевиден, така и възмутителен. Не беше учудващо, че другата жена се радваше на неговото внимание и се притискаше до стройното му тяло по време на танците.

Решена да не обръща повече внимание на развеселените Люк и Мерилин, както и на болките, които и причиняваха, Селена се опита сама да се отдаде на забавления. Тя танцува с Дейв, с Уил, с Джаспър Чанс, дори и с хлапето. Говореше разпалено и се смееше. Успя също да си поговори за малко и на четири очи е Бренда, главно за това, къде ще спи занапред.

— Оставам при Дейв — каза Бренда, когато Селена я попита дали ще се връща същата вечер у дома. — Но ще си платя моя дял от наема за месеца — добави тя.

— Парите не ме тревожат — отвърна Селена и сви рамене.

Бренда се усмихна и поривисто я прегърна.

— Ти си ми добра приятелка, Лина, и аз не искам да се тревожиш ни най-малко за мен.

— Точно защото съм ти приятелка не мога да не се тревожа за теб — отвърна Селена и също я прегърна.

— Добре тогава — отвърна бързо Бренда. — Може ли да дойда утре и да си събера багажа?

— Разбира се — засмя се Селена. — Дори ще ти помогна, тъй като съм свободна цели три дни.

— И да не вземеш да ми четеш конско евангелие? — запита Бренда и дяволито се засмя.

— Само ще си поговорим — обеща Селена и също се усмихна.

— В такъв случай няма проблеми. Ще бъдеш ли до мен на сватбата ми, Селена?

— Мислех, че въобще няма да ме попиташ — отвърна Селена и стисна Бренда за ръката. — А ако не ме бе попитала, щеше да си изпатиш. Може ли да се съмняваш дали ще съм до теб?

Усмихнати и хванати за ръце, двете се върнаха обратно на масата.

Селена се ядоса, понеже начаса забеляза, че Люк и Мерилин отново танцуват. Люк бе свел глава над нейната, сякаш бяха потънали в интимен разговор.

— Извинявай, Мерилин, но нищо не чувам от музиката — Люк се дразнеше, че не обръща достатъчно внимание на Мерилин, както и че Селена го караше да се разсейва. Той погледна надолу към блесналите сини очи и му се прииска те да са зелени. — Какво каза?

— Попитах те за какво си се замислил — в тона и усмивката на Мерилин имаше нещо съзаклятническо и непристойно. — А може би сама трябва да се досетя? — допълни тя, притисна бедра до неговите и прекара пръсти по гърба му. Люк успя да се овладее от познатите докосвания.

— Мисля си, че това положение скоро ще стане нетърпимо — той се усмихна едва-едва, когато почувства как пръстите ѝ го погалиха по врата. — Не бих желал да бъда обвинен, че те принуждавам да направиш нещо.

— О, принуждавай ме, принуждавай ме — отвърна Мерилин е глас, останал без дъх.

Люк почти не я чу. С крайчеца на очите си забеляза как Селена се отправя към вратата. Започна да се проклина и отново насочи вниманието си към преизпълнената от желания жена, която не преставаше да притиска тяло в неговото.

— Не, не, Мерилин. Ти пи твърде много тази вечер и аз не мога да си позволя да се възползвам от положението.

Мерилин измърмори нещо, но този път Люк не чу абсолютно нищо. Продължи да я води в ритъма на мелодията и наблюдаваше с присвити от безсилие очи Селена, която приближаваше вратата и щеше да напусне както тържеството, така и него.

Болката в гърдите на Селена мъчително се усили, когато забеляза как Мерилин плъзна пръсти по врата на Люк. Естествено, не я интересуваше какво правят, каза си Селена и отмести присвитите си зелени очи от тях. Поведението им беше твърде показно и толкова неприятно, очевидно за всички. За всички ставаше ясно къде ще прекара нощта Мерилин.

Като оправда накърнените си чувства с оглушителната музика и гръмогласните разговори и смях, Селена пожела лека нощ на приятелите си и се отправи към изхода, като премина грациозно през дансинга, на който Люк и Мерилин танцуваха плътно прилепени един към друг под звуците на възбуждащата мелодия.

Макар и да изпитваше отвращение от собственото си поведение, Селена се взираше непрестанно в огледалото за обратно виждане, докато пътуваше с колата от ресторанта към дома си. Пътят зад нея обаче оставаше пуст. Не я следваха никакви автомобилни фарове.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стана късно или рано, зависеше от гледната точка. С изключение на няколкото разпокъсани облачета, небето беше чисто, а пролетният бриз — освежителен и прохладен. Милиони звезди и луната осветяваха пейзажа и назъбените планини се очертаваха ясно на фона на небето. Нощ за поети... и за влюбени.

Люк крачеше по покрития с плочи двор на къщата, която беше наел от Уил. Целият бе погълнат от чувствеността на приказната нощ.

Люк не беше нито поет, нито любовник. Липсата на първия талант ни най-малко не му пречеше. Въздържанието обаче, наложено му като любовник, беше истинската причина, поради която беше буден и кръстосваше неспокойно двора.

Цялото му тяло беше напрегнато и той едва се побираше в кожата си. Дълбоко заседналата в него болка беше непоносима. Копнееше за спокойствие, но въпреки това пренебрегна нуждите на тялото си и отхвърли предложената му възможност.

Мерилин цяла вечер недвусмислено му показваше, без да го изразява с думи, че с най-голямо удоволствие би прекарала нощта с него. Макар и съзнателно да бе насочил вниманието си върху изгарящата от желание млада жена, Люк напусна тържеството почти веднага след Селена.

Какво се надяваше да покаже, като си поигра така с Мерилин? Люк се намръщи и продължи да крачи. Не беше необходимо да се рови много дълбоко в мотивите си, за да си отговори на въпроса. Беше се опитал да докаже своята стара теза, че при голяма необходимост, всяка жена е подходяща за целта.

Фактът, че остана сам и наранен, просто подчертаваше пълния провал на неговия опит. Дори и сега, часове по-късно, Люк трудно можеше да повярва, че не се възползва от готовността на Мерилин. А чувстваше необходимост от жена. Тази необходимост разкъсваше душата и тялото му. Преди една седмица може би нямаше да се

поколебае да приеме поканата ѝ, след като бе направена напълно открито и без каквито и да е ангажименти.

Люк се познаваше добре. Беше чувствена натура. Обичаше да се люби. Природата му стана причина за първоначалния разрив в първите дни на брака му, тъй като съпругата му се оказа пълна негова противоположност. Тя намираще сексуалната страна на брака за нещо много грубо и му го напомняше често и с презрение.

Люк, естествено, осъзна почти веднага, че бракът им бе в опасност. Удиви го обаче мисълта, че не бе разбрал истинския характер на съпругата си. Явно тя беше изиграла добре ролята си на истински партньор, преди да се обвържат със законна връзка.

Освен че бе чувствена натура, Люк бе напълно морален човек, етичен и лоялен. По време на брака не си бе позволил каквито и да е връзки с други жени.

Но Селена не беше негова жена!

Тревожната мисъл го накара рязко да се спре. Люк разбра, че се отказва от удовлетворението си по същия начин, по който се отказваше и по времето на студените и безсъдържателни години на своя брак.

Самата мисъл бе абсурдна. Люк поклати глава. Защо трябваше да се терзае заради верността си към една жена, която почти не познаваше? Това беше не само абсурд, но и пълна глупост.

Селена Макинис бе очарователна жена. Люк съзнаваше, че първоначалната му реакция към нейната красота бе напълно нормална. Той бе здрав мъж и като повечето такива мъже, тялото му реагира при вида на красивата и сексапилна жена. Това беше нещо напълно естествено. Но освен този непосредствен отклик се появи и някаква истинска и силна привързаност между тях. Люк я чувстваше. Знаеше инстинктивно, че и Селена изпитва същото.

Но все пак защо трябваше да ѝ е верен? Защо трябваше да отказва на Мерилин?

Неприятният въпрос отново се връза в съзнанието му. Сега можеше да се наслаждава на пищните форми на Мерилин, да се чувства спокоен и задоволен, вместо да кръстосва двора като диво животно. Селена!

По дяволите! Причината, която не му даваше покой, беше тази чернокоса и зеленоока жена. След нейния разтърсващ и вълнуващ отклик на целувката му при поточето, Люк беше напълно убеден, че

колкото и да го отричаше, Селена изпитваща същата силна привързаност към него. И въпреки всичко, настоятелно го държеше далече от себе си. Ето защо съзнателно беше насочил вниманието си тази вечер към Мерилин.

Но номерът му не постигна целта си. Макар че Люк наистина харесваше Мерилин, тялото му не реагира на нейното и в най-интимната им прегръдка по време на танците.

Само при мисълта за Селена, сърцето му подскочаше лудо и цялото му тяло пламваше.

По дяволите, тази жена — тя, притежаваше силата да пречупи естествените му желания и да промени начина на мисленето му.

Люк бе отвратен от себе си и от собствените си мисли. От стиснатото му гърло се изтръгна дълбок стон, който начаса бе погълнат от заобикалящата го тишина.

Нямаше ли край тази нощ?

Стиснала чаша кафе в ръка, Селена стоеше до широкия прозорец на потъналата в тъмнина спалня с впит в мрака поглед в душата си чувстваше огромна празнина.

Копнееше за сън. Очите ѝ бяха подпухнали и я глождеха. Въпреки това, не можеше да заспи.

Селена обвиняваше за своето среднощно терзание красивия и измъчващ я дявол, предрешен като Люк Брансън. Какво ли не опита, за да заспи. Нищо не помогна. Селена въздъхна дълбоко, отпи от студеното вече кафе и смръщи вежди. Почувства пареща болка в стомаха.

Беше от лошото храносмилане. Случваше се всеки път, когато прекаляваше с кафето, особено нощем. Селена погледна към часовника. Три и пет. Не беше честно Люк да притежава такава власт над нея, да разбърква така мислите ѝ, да ѝ пречи да спи по цяла нощ, да я възбужда.

Да я възбужда ли?

Селена стегна тяло и замръзна на мястото си. Възбудена? Тя повтори думата с удивление. Възбудена? Да, по дяволите, наистина беше така. Обхваната бе от сладострастие и то от момента, в който

влезе в канцеларията на туристическата агенция и зърна Люк. Това не ѝ харесваше.

Тръпки я полазиха по гърба. Никога досега не бе изпадала в такава зависимост, от който и да е мъж. Всъщност, досега винаги бе вярвала, че притежава имунитет против еротичната привлекателност на противоположния пол. И въпреки всичко, ето я сега будна посред нощ и треперееща при мисълта за един мъж.

Копнееше за Люк Брансън. Копнееше да изпита възбудата и вълнението от докосванията на устните му по тялото си. Изгаряше от внезапната и бушуваща вече у нея нужда да почувства как неговата мощ изпълва празнините в тялото ѝ.

Това обаче бе невъзможно! В съзнанието ѝ проблесна мълчалив протест. Вече се бе отърсила от сладострастната привлекателност на мъжете. Това ѝ се бе случвало три пъти. Просто не ѝ се искаше да си спомня за тези унижителни срещи.

Селена съблече бързо широката блуза, която използваше за пижама. Обзета от някакво безумие, тя облече фланелка и шорти и обу сандалите си. После грабна чантата и излезе бързо от къщата. По пътя чу остро позвъняване на телефона, но не се върна да вдигне слушалката.

За щастие, пътищата бяха пусти. Стиснала здраво волана на спортната си кола, Селена се стрелна в нощта, сякаш подгонена по петите от самия дявол. В известно отношение това беше самата истина.

Макар и да караше със скорост, надвишаваща допустимата, Селена не можеше да се отърси от бушуващите в главата ѝ мисли. В съзнанието ѝ изплуваха ясни и живи спомени и се сляха с образа на един силен и красив мъж.

Селена не искаше да си спомня за онези отдавна отминали и забравени мигове. Вбесявах я, но все пак бяха за предпочитане пред новите и страшни усещания, предизвиквани от образа на Люк Брансън.

Когато Селена беше на четиринадесет години — наивна и доверчива, получи първия урок по мъжко коварство. Мъжът бе около четиридесетгодишен, приятел и съсед на нейните родители от десет години. Той и баща ѝ играеха почти всяка седмица голф. Неговата съпруга и майката на Селена бяха близки приятелки. Тъй като

съседското семейство нямаше деца, Селена, сестра ѝ и двамата ѝ братя ги наричаха гальовно „леля“ и „чичо“.

Ето защо Селена не очакваше надвисналата над нея опасност в онзи топъл летен следобед, когато техният приятен съсед се отби у тях. Селена беше сама в къщата. Миг след пристигането си, уважаваният им съсед започна да се държи повече от приятелски и да опипва Селена по ужасно интимен начин.

Зашеметена за миг от неговото поведение, Селена успя да понесе грубите му ласки. После, когато я повали със сила върху пода на кухнята, я обзе паника. Разплакана и изпаднала в ужас, тя започна ожесточено да се съпротивлява и се помъчи да се освободи от него. Съпротивата ѝ още повече го възпламени и усили решимостта му. Той я увещаваше с тихи думи, че иска само да я научи какво става между мъжа и жената, притисна устни към нейните, хвана я здраво с една ръка, а с другата започна да я разсъблича.

Стомахът ѝ се сви, когато почувства ръката му върху разголената си гръд. Почувства, че ще изгуби съзнание от обзелия я ужас. Спаси я развълнуваният глас на по-малкия ѝ брат:

— Мамо! Къде си? Ударих се!

Братчето ѝ си беше ударило пръста по време на игра с топка и това спаси нейната девственост.

Дори и сега, след цели четиринадесет години, Селена се чудеше при спомена за това, колко бързо се измъкна техният съсед. Докато брат ѝ дойде до кухнята, „нейният чичо“ я изправи на крака, оправи дрехите ѝ и се стрелна през задната врата. Преди да избяга я заплаши да не споменава на никого за случилото се. И тя постъпи точно така. Не спомена нищо дори и след като няколко месеца по-късно съседите им се преместиха.

Селена потръпна при избледняване на спомена, после простена, когато в съзнанието и изплува нов.

Беше през юли. Вече беше осемнадесетгодишна и се вълнуваше безкрайно много, че ще става шаферка на сватбата на по-голямата си сестра. Тъй като я помолиха да остана малко повече в магазина, в който работеше през лятото, бъдещият ѝ зет ѝ предложи да я вземе след това с колата си и да я откара до църквата, където щяха да правят репетиция за предстоящата сватбена церемония.

Селена, се съгласи с удоволствие, тъй като имаше пълно доверия в бъдещия съпруг на сестра си. Той обаче я накара бързо да промени погрешните си разбирания.

Разбъбрила се съвсем невинно за церемонията, Селена дори не го запита защо свиха по някакъв изоставен път. Колата спря под ниските клони на една върба.

— Защо спряхме? — запита уплашено Селена и разбра, че той долови страха ѝ.

— Защото си много красива и не мога да устоя на изкушението — отвърна той и посегна към нея.

Всичко пред очите на Селена се завъртя и тя отново изпита кошмара от преди четири години, когато попадна в ръцете на техния съсед. Този път я спаси някакъв преминаващ фермер. Той спря раздрънкания, си пикал до тях и ги попита дали не се е случило нещо с колата им. Подобно на съседа, младоженецът я предупреди да не споменава и дума на никого за случилото се, като подхвърли, че никой нямало да ѝ повярва, понеже сестра ѝ била до полуда влюбена в него. Селена отново не каза на никого.

Бракът просъществува по-малко от година. Сестра ѝ се разведе, поради безбройните изневери на съпруга си.

Селена шофираше в тъмната като катран нощ. От гърдите ѝ се отрони дълбока въздишка. Спомни си за нещастieto на сестра си. После в съзнанието ѝ изплува нов спомен.

Беше към края на август. Селена току-що се бе върнала в колежа. Предстоеше ѝ последната учебна година. Макар и все още девствена, Селена не бе вече толкова наивна и доверчива, но въпреки това отношенията ѝ с нейния приятел станаха още по-унизителни за нея.

Той играеше в колежанския отбор по ръгби. Беше високо, стройно и красиво момче. Един ден я покани у дома си и явно ѝ показа намеренията си.

— Зная, че и на тебе ти се иска — и се опита да разтвори бедрата ѝ. — Много съм добър — похвали се той. — Отпусни се и ще видиш колко весело ще си прекараме.

Помъдряла, Селена наистина се отпусна до момента, в който ѝ се отдаде възможността да го ритне силно между краката. Той преви тяло и изрева от болка. Селена се изправи на крака и избяга от скимтящия

„герой“, доволна, че ще мине известно време, преди да се осмели да предложи на друго момиче подобно весело прекарване.

Мигащата светлина на светофара привлече вниманието на Селена. Зелено, жълто, червено. Тя натисна с всички сили спирачките и колата закова на място.

Пресечка!

Селена запримига. За Бога, в коя част на Тексас се намираше? Огледа се. Погледът ѝ се спря на някаква табела.

Алпин! Селена смръщи вежди. Беше изминала около стотина мили, без дори да разбере. Колко ли беше часът? Погледна на изток. Хоризонтът вече розовееше.

Светофарът отново запримига и светна, зелена светлина. Все още намръщена, Селена потегли. Имаше намерение да заобиколи и да се върне обратно, когато изведнъж разбра къде се намира. Отпусна рамене и се отправи към познатия ѝ мотел.

Нощният дежурен служител в мотела се оказа неин познат. Без да задава каквито и да е въпроси, той ѝ даде веднага стая. Тя стисна ключа в ръка, измънка нещо за благодарност и тръгна направо към стаята си.

Стаята беше чиста и прохладна, но Селена не забеляза нищо. Отпусна се в леглото, без да се съблича. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше за високия и красив мъж, за когото копнееше тялото ѝ.

Повече нямаше сили да се съпротивява. Селена въздъхна и прие напълно обзелото ѝ желание. Желаше Люк Брансън, желаше милувките му, устните му, тялото му.

По дяволите, този сатана!

Тази жена го подлудяваше! Люк тръшна телефонната слушалка. Къде, за Бога беше отишла? Поне десетина пъти набра телефонния ѝ номер след три часа и половина тази сутрин. Всеки път се надяваше да чуе подлудяващия то глас на Селена. Стана вече почти седем часът и единственият звук, който чуваше в слушалката, беше звънът на централата.

Къде е? С кого е сега?

Смазан и вбесен, Люк продължи да ходи из двора. С кого е сега?

Люк рязко се спря. Присви очи докато размишляваше. Възможностите за това бяха безкрайни. Освен редовните туристи, в района непрестанно прииждаха какви ли не мъже — излетници.

Люк се навъси. Внезапно си спомни за един по-особен турист. Младият и привлекателен мъж беше в групата, която тръгна онзи ден по реката. На Люк тогава му направи впечатление, че младият мъж не остана доволен, че го настаниха на друг сал.

Дали този мъж не се бе свързал със Селена преди или след тържеството? Люк се замисли. Да не би Селена да е излязла с него, след като напусна тържеството? Може би затова си бе отишла толкова рано.

Завладян от тази мисъл, Люк започна да се измъчва от нейното естествено продължение. Ако Селена се бе срещнала с този млад турист, след като излезе от ресторанта, дали пък не бе прекарала нощта с него?

Ясни еротични видения проблеснаха, в съзнанието на Люк. Виждаше голата и уязвима Селена в леглото на другия мъж и мускулите му се свиха. Образите се завъртяха в съзнанието, въпреки волята му, и го изпълниха с болка и ярост.

— Не! — Люк не осъзна, че извика със силен глас, но усети болката, която си причини, след като стовари юмрук върху стената. — По дяволите! По дяволите! — проклинаше тихо той. — Тази жена трябва да е моя!

Звукът на собствения му глас и смисълът на приглушените му думи го накараха да се поуспокои. Негова ли? Люк се намръщи. Как така негова, стресна се той.

Искаше му се да притежава Селена, да, но... негова, изключително негова?

Отговорът изникна бързо от дълбините на съзнанието му.

Да... негова, напълно негова... Ако някой мъж трябваше да притежава Селена гола и уязвима в леглото си, тогава този мъж, по дяволите, трябваше да бъде единствено Люк Брансън.

Той хвърли гневен поглед на телефона и се отправи към спалнята си. Все по някое време Селена щеше да се прибере у дома си, след което... Изруга на глас и се хвърли в леглото си. Миг след това дълбоко заспа.

Силен женски смях точно под прозореца събуди Селена от неспокойния ѝ сън. Смутена, обърквана и учудена къде се намира, тя се огледа сънливо в стаята. Постепенно се опомни.

Повдигна се на лакти и погледна цифровия часовник на телевизионния приемник. Беше девет часът и двадесет и шест минути. Тъй като краищата на завесите бяха огрети от слънчевите лъчи Селена осъзна, че е девет и двадесет и шест минути сутринта. Значи беше спала цели четири часа.

Но не бе отпочинала. Всъщност, чувстваше се отвратително. Това ровене в противното минало остави лош вкус в устата ѝ. Реши, че има нужда поне още от девет часа сън и отново се отпусна върху леглото. Вече се унасяше, когато в съзнанието ѝ проблесна друга мисъл.

Бренда! Беше казала на Бренда, че тази сутрин ще ѝ помогне да си прибере багажа! Отново стана, приседна на ръба на леглото, вдигна телефонната слушалка и избра собственият си телефонен номер. Бренда се обади при третото повикване.

— Селена! — възкликна Бренда. — Страшно се разтревожих. Къде си?

— В... Алпин — отвърна с нежелание Селена.

— В Алпин ли? И какво правиш в Алпин? — запита учудена Бренда, после добави: — Или ти задавам нетактичен въпрос?

— Не, не — отвърна Селена и се усмихна кисело. Не съм имала тайна среща или нещо подобно. Не ми се спеше и реших да се поразходя с колата обясни тя. — Когато стигнах Алпин, се почувствах ужасно уморена да се връщам обратно, затова отседнах в един мотел.

— О!

Краткото възклицание на Бренда накара Селена да се усмихне.

— Съжалявам, че не си бях у дома при твоето пристигане — извини се Селена.

— Не се тревожи — отвърна Бренда. — Вече си прибрах всички парцалчета. След малко Дейв ще мине да ме вземе.

— Е, добре тогава — Селена млъкна, замисли се и продължи: — Струва ми се, че ще прескоча до Сан Антонио да напазарувам някои неща. Нали знаеш, една моя приятелка се омъжва, затова съм решила да си купя по този повод някаква специална рокля.

— Гледай да не е нещо много изчанчено — засмя се Бренда. — Дватама с Дейв обичаме семплите неща.

— Добре, ти си младоженката — сви рамене Селена. — А, освен това, ще отседна в мотела край реката, в случай, че ти или Уил искате да се свържете с мен.

— Всичко най-хубаво — провлече думите си Бренда. — Не си забравила, че тази седмица е карнавалът, нали?

Селена въздъхна силно. Напълно беше забравила за това.

— Е, добре, ще се възползвам и от този случай. Ако не ти се обадя, ще ти звънна къде можеш да ме намериш. В случай, че не си намеря стая в мотела, ще ти се обадя отново и ще ти кажа къде да ме намериш.

Най-обикновена любовна история! Тези думи не излизаха от ума на Селена, докато няколко часа по-късно се движеше по шосе номер 10. Мислеше си обаче, че в тази идея няма нищо просто. Брачната връзка, с който и да е мъж е най-трудното нещо на този свят.

Но бракът и любовната история са две различни неща, не е ли така? Погълната от тези мисли, Селена безуспешно се мъчеше да пропъди от съзнанието си натрапчивия образ на високия и красив дявол, приел образа на привлекателен мъж.

Различни са, убеждаваше се Селена. Бракът изисква цялостно отдаване, докато любовната история изисква единствено отдаване на тялото. И докато оглеждаше безжалостно чувствата си по пътя, между Алпин и Сан Антонио, тя беше почти, но не напълно, готова да отдаде тялото си.

Селена продължаваше да желае Люк Брансън. Всичко бе толкова просто... и толкова страшно. Но да пожелаеш един мъж и сама да вземеш решение да удовлетвориш това свое желание, бяха две съвършено различни неща. Беше уплашена и бягаше. Напълно го съзнаваше. Това беше истинската причина, поради която отиваше в Сан Антонио. Искаше ѝ се да обмисли отново и на спокойствие този проблем.

ПЕТА ГЛАВА

— Сан Антонио? — намръщи се Люк. — Какво прави в Сан Антонио?

— Развява си шапката — отвърна остро Бренда, като искаше с това да му каже да си гледа работата. — Това си е нейна лична работа, не е ли така?

Люк не познаваше много добре Бренда, но знаеше, че няма да му каже нищо, докато не съобщи кой се обажда.

— Бренда, обажда се Люк Брансън — каза той и се опита да контролира тона на гласа си. Беше спал едва три часа и се чувстваше доста изнервен.

— О, здравей, Люк, какво има? — гласът на Бренда продължаваше да звучи сприхаво, но подозрението в него беше изчезнало. Преди да успее да отговори, тя го попита: — Да не би Уил да търси Селена?

— Не, не. Поне доколкото ми е известно на мен — добави чистосърдечно той. — Не съм в канцеларията на агенцията, а у дома — погледна ръката си и се намръщи, после отпусна телефонния кабел, който стискаше здраво с пръсти. — Аз... просто се обаждам да попитам нещо Селена — обясни той и продължи да си измисля, понеже не искаше да каже на Бренда, че това „нещо“ беше тясно свързано с леглото му и с дамата, която търсеше.

— Както вече ти казах, няма я у дома — отвърна Бренда. — Самата аз излизам след малко. Съжалявам.

„И аз съжалявам не по-малко от теб.“ Люк не посмя да изкаже мислите си на глас. Вместо това, уплашен, че тя ще затвори телефона, я попита:

— И кога е излязла? Искам да кажа, че е още рано, а снощи беше на тържеството.

— Да, зная — засмя се Бренда. — Сигурно е тръгнала веднага след като излезе от ресторанта. Каза ми, че е прекарала нощта в някакъв мотел в Алпин.

„С кого?“ Люк преглътна въпроса, присви вежди й огледа разбърканото си легло. По дяволите! По всичко личеше, че докато той се бе въртял неспокойно през дългата нощ, Селена вероятно се е смеела и се е забавлявала в някаква стая на мотел, разположен далеч от тук.

— И сега в Сан Антонио ли е? — запита Люк с любезен глас, който едва прозвуча през стиснатите му зъби.

— Не вярвам да е пристигнала — засмя се Бренда. — Селена обича да кара бързо, но пътят е дълъг. Предполагам, че ще бъде там около обяд.

„Освен, ако тя и онзи, с когото е, не решат да спрат някъде по пътя.“ Люк отново не изказа мислите си, само забеляза учтиво:

— Разбирам. Е, добре. Благодаря ти, Бренда.

— Няма защо — отвърна тя. Тъкмо се канеше да затвори телефона, когато чу отново гласа на Бренда.

— О, Люк!

— Да?

— Кажу ми на Уил, че ако иска да намери Селена, тя по всяка вероятност ще отседне в мотела до реката.

— По всяка вероятност ли? — запита той.

— Точно така — отвърна Бренда. — Каза ми, че ще се опита да остане там, независимо, че е карнавалната седмица.

— Карнавалната седмица ли? — смръщи чело Люк.

— Да, не знаеш ли? — запита го тя. — Карнавалът на Сан Антонио? Провежда се всяка година в Тексас. Стичат се хиляди туристи от цялата страна.

Макар и да беше чел някъде за този карнавал, Люк напълно беше забравил за датите.

— Голяма работа, а?

— Да, пада голямо веселие — засмя се Бренда. — Има безброй забавления и прекрасна храна. Докато си още в Тексас, сам трябва да опиташ всичко.

— И по всяка вероятност ще го направя — усмихна се тъжно Люк, като съзнаваше ясно, че решението вече е взето. — Още веднъж ти благодаря, Бренда. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Дочуване.

Люк затвори телефона и веднага набра номера на канцеларията на туристическото бюро. Веднага прозвуча гласът на Уил.

— Аз съм, Уил — каза Люк. — Няколко дни няма да мога да ти помагам. Налага се да уредя някои лични въпроси.

— Какво ще правиш, Брансън? Да не подготвяш моето пенсиониране? — запита шеговито Уил.

Суровото изражение на Люк малко се посмекчи. Уил най-малко се нуждаеше от пенсиониране.

— Малко работа няма да ти навреди — не му остана дължен Люк. — Така ще си по-бодър и ще се справяш по-добре с негодите.

— Много смешно — измърмори Уил. — Имаш ли представа колко ще се забавиш?

— Няколко дни — отвърна неопределено, но съвсем съзнателно Люк.

— Добре. Ще се видим, когато се върнеш.

— Дадено — отвърна Люк, после добави: — Впрочем, разговарях с Бренда и тя ме помоли да ти съобщя, че Селена е в Сан Антонио и вероятно се е настанила в мотела до реката.

— В Сан Антонио ли? — повтори Уил. — Какво, по дяволите, прави в Сан Антонио?

— Откъде да зная — провлече думи Люк. — Приех само да ти предам съобщението.

— Е, добре, по дяволите, едва преди две седмици се върна от Южна Америка и сега пак изчезна — измърмори Уил. — Жени! Иди, че ги разбери!

— Че кой може да ги разбере? Дочуване, Уил.

Веднага след това Люк си взе душ, избръсна се, преоблече се, седна зад волана на джипа и пое с възможно най-високата скорост към Сан Антонио.

— Имате късмет, госпожице Макинис — усмихна се красивият дежурен в мотела и белите му зъби проблеснаха на фона на тъмната му кожа. — Току-що получихме съобщение, че едни наши гости ще се забавят и освобождават стаите си за тази вечер. Останала е само една свободна стая.

— Само за една нощ ли? — запита уморено Селена.

— Съжалявам, но е точно така — чиновникът се усмихна окуражително. — Но утре също може да се освободи нещо.

Селена не можа да се въздържи и на свой ред се усмихна.

— Добре, взимам я. Глупаво е да се отказвам — отвърна тя.

Чиновникът учтиво ѝ се усмихна.

— Карнавална седмица — каза той и ѝ подаде една карта. — Моля ви да попълните тази адресна карта.

— Разбира се — Селена погледна картичката на ревера на чиновника. — Благодаря ви, господин Монтегра.

— Моля ви, наричайте ме Мани — обърна се към нея младежът с умолителен и тих глас.

— Мани? — вдигна учудено вежди Селена.

— Точно така. Мани — белите му зъби отново проблеснаха. — Съкратено от Мануел.

Усмивката му беше толкова заразителна, че Селена отново се засмя.

— Добре — съгласи се тя. — Мани.

— Грациас.

— Моля, няма защо — все още с присвити от учудване устни, Селена се съсредоточи върху попълването на адресната карта. Когато свърши, тя му я върна заедно с кредитната си карта.

Мани се обърна и взе отпечатък от кредитната карта.

— Благодаря — отвърна Селена.

Мани ѝ хвърли бърз, но изпълнен с възхищение, поглед, като спря за миг очи на голите ѝ под тънката фланелка гърди.

Селена изведнаж се стресна. Не от погледа на Мани, а от облеклото и външния си вид.

— Ааа... случайно да знаете до колко са отворени магазините? — запита тя, решена да си купи нови дрехи.

— По време на карнавала ли? — сви рамене Мани. — Повечето магазини са отворени до късно вечерта — той ѝ подаде ключа от стаята. — Ако имате нужда от мен, винаги можете да ме потърсите.

Селена паркира колата си и тръгна към стаята, разположена на шестия етаж. Влезе в нея и се огледа в огледалото.

Не е за учудване, че Мани я бе огледал толкова внимателно, помисли си Селена, ужасена от вида си. Имаше такъв смачкан вид, че приличаше на... Нямахше защо да се замисля над думата, която

просветна в съзнанието ѝ. Развяващата се от нахлуващия през отворените прозорци вятър коса, сега се спускаше по гърба ѝ във вид на гъста и сплъстена маса.

Около очите си имаше тъмни кръгове от недоспиване. Най-лошото от всичко беше, че тялото ѝ се бе навлажnilo от потта и фланелка бе прилепнала плътно към него, при което се разкриваха нежните горни извивки на гърдите ѝ.

Имаше нужда от душ и от хубав сън. Но преди това, каза си Селена, трябва да напръска лицето си със студена вода, да си среше косата и да отиде на пазар. Десет минути по-късно Селена хвърли изпълнен с копнеж, поглед към леглото, потисна въздишката си и излезе от стаята.

Като едва държеше очите си отворени от умора, Селена нахълта в първия изпречил ѝ се пред погледа бутик. След по-малко от час излезе, от него с пълни пакети и почти празно портмоне.

Отби се за малко в един магазин, откъдето накупи тоалетни принадлежности и се прибра в хотела. Селена тръшна покупките на един стол, съблече се и застана под успокоителните топли струи на душа. После, с все още мокра коса и тяло, позвъни да я събудят в осем и половина, пъхна се между чаршафите, въздъхна облекчено и моментално заспа.

Люк спря само да зареди резервоара на колата с гориво и да изпие чашка кафе, после продължи отново пътя си. Към девет часа вечерта пристигна в Сан Антонио. Когато свърна в алеята на мотела, не можеше да прецени какво му се иска най-много — Селена, сън или един хубав бифтек.

Тялото даде отговор на въпроса му в мига, в който прекрачи прага на мотела. Очите му съгледаха Селена и мускулите, му начаса се стегнаха. Великолепната коса се спускаше като водопад до кръста ѝ. Носеше блуза и пола в ярки тонове. Големи златни обеци украсяваха ушите ѝ, а сандалите с токове подчертаваха красивите ѝ крака. Люк виждаше от мястото си как блестяха смарагдовозелените ѝ очи. Селена стоеше до рецепцията и се усмихваше на някакъв висок и строен млад мъж.

Люк не познаваше мъжа, но това нямаше никакво значение. Веднага му стана противен, без съмнение той бе прекарал нощта със Селена в Алпин. Присви очи, стисна юмруци и тръгна към двамата.

— Здравей, Селена!

Макар че Люк я поздрави с тих глас, тя така се стресна, сякаш изкрещяха името ѝ. Извърна към него глава и косата ѝ се усука около раменете. В друг момент Люк би казал, че върху лалето ѝ бе изписано любопитство.

— Люк! — възкликна Селена. — Какво правиш тук?

Люк потисна обзелото го желание да я прегърне, отпусна мускули и пъкна палци в задните джобове на джинсите си.

— Тук, в мотела ли? — запита той с безразличен глас. — Или в Сан Антонио?

— И на двете места — отвърна Селена и отмести поглед, сякаш търсеше някого. — Това е последното място, на което очаквах да те видя.

— Така ли? Защо? — Люк смръщи вежди и си придаде отегчен вид. Чувстваше, че тялото му е готово да се взриви.

— Защо ли? — Селена озадачено го погледна. — Нали работиш за Уил. Искам да кажа, че щом не си там, тогава някой сигурно те замества?

— Да ме замества ли? — повтори Люк и въпреки волята си се засмя.

Селена също не издържа и едва-едва се усмихна. Тази едва забележима усмивка сякаш освети душата на Люк.

— Разбираш какво искам да кажа — продължи тя — Всеки път, когато отида в канцеларията, ти си на гишето.

— Е, да... — започна той, но беше прекъснат от тихия глас на младия мъж, на когото Люк нарочно не обръщаше никакво внимание.

— Извинете!

— По телефона ли се обаждаше? — процепи през зъби Люк и погледна заплашително младия мъж.

— Синьор...

— Да? — отвърна най-сетне Люк и му се усмихна недружелюбно.

— Люк, това е Мануел Монтегра. Мани, запознай се с Люк Брансън.

— Приятно ми е, господин Брансън промълви, учтиво Мани и протегна ръка.

— И на мен — измърмори недоволно Люк, извади десния си палец от задния джоб на панталона си и набързо се здрависа.

— Мани, моля те да не обръщаш внимание на лошите маниери на господин Брансън — каза с нетърпелив тон Селена. — По всичко личи, че дълго време е живял във вътрешността на страната — тя се усмихна на Мани.

— Какво искаше да кажеш?

— Исках само да се извиня — отвърна той смутено и напрегнато. — Имам среща, а става късно.

— Не ви задържам... синьор.

— Люк, моля те — стрелна го Селена. — Разбира се, че можеш да тръгваш — обърна се тя към объркания служител — Благодаря ти за всичко, Мани.

Какво ли е това „всичко“, помисли си Люк и изтръпна. Какво е извършил Мани, каква услуга ѝ е направил? Но, умът ли си бе изгубил? Люк се засрами от себе си и дори успя леко да се усмихне, когато Мани се обърна и си отиде.

— Защо се държа така грубо? — запита го направо Селена.

Люк не искаше да признае пред себе си, а още немалко пред Селена, че прояви ревност, затова отвърна:

— Съжалявам. Цял ден не съм слагал и хапка в устата си.

Селена не беше убедена в искреността му.

— И аз не съм се хранила днес както трябва, но това не е основание да се държа грубо.

— Казах, че съжалявам — раздразненият му тон подсказваше ясно, че няма повече намерения да се извинява.

— Разбрах — отвърна Селена и сви рамене.

— Добре — Люк леко се подсмихна. — А сега, след като ми обърна внимание и след като и двамата сме гладни, би ли ми позволила да те поканя на вечеря?

— Значи си позволяваш грубости и с мен?

— Селена — отвърна Люк с леко разтреперан глас. — Повярвай ми. Към теб не мога никога да проявявам грубост.

— Не съм убедена — Селена замислено го изгледа. — Но все пак се радвам, че го каза.

Люк облекчено въздъхна.

— Намеренията ми са добронамерени. Каня те на най-големия бифтек, който можем да намерим, в противен случай ще припадна от глад. Съгласна ли си?

Селена се подвоуми, после миловидно му се усмихна.

— Да, с удоволствие — отвърна тя.

— Чудесно. Преди това трябва да проверя дали мога да си намеря стая за тази нощ.

— Нямах ли резервация?

— Не — отвърна той. — Стискай ми палци — и отиде при дежурния.

Дежурният му отвърна най-учтиво, че свободни стаи няма.

— И какво. Имат ли свободни стаи? — запита Селена, когато Люк се върна намръщен.

— Няма — поклати, глава той.

— Карнавална седмица — обясни му тя.

— Да, така е — сви рамене Люк. — Въобще не познавам Сан Антонио. Имаш ли представа къде другаде мога да отседна?

— Имам, но ми се струва, че и там няма да успееш — отвърна обезкуражително тя.

— Е, добре — въздъхна той. — По дяволите с тези стаи. Гладен съм.

Селена впи поглед в него и започна да хапе долната си устна, сякаш неочаквано бе взела трудно решение. После бързо изрече:

— Ще спиш в моята стая!

Люк замръзна от учудване на мястото си.

— Какво каза? — запита той, когато се поуспокои.

От изписалият се върху лицето ѝ израз ставаше ясно, че продължава да мисли.

— Естествено, ако си съгласен... — сви рамене тя и гласът ѝ заглъхна.

„Ако е съгласен ли?“ Люк не повярва на ушите си. По-скоро не би сложил хапка в устата си, отколкото да отхвърли поканата ѝ.

— Зеленоочке, от време на време може да съм груб, но никак не съм глупав — отвърна той. — Не само съм ти благодарен, но за мен ще бъде и голяма чест да отседна в твоята стая.

— Обещаваш ли да се държиш добре? — запита го тя, като ни най-малко не искаше да го предизвиква с тези думи.

— Повече от добре — пламна Люк и някак си сладострастно се усмихна. Ще се държа фантастично.

— Добре тогава...

— Кой е номерът на стаята ти? — запита бързо Люк, преди Селена да промени решението си. — Бих искал да се измия, преди да отидем на вечеря.

— Стаята ми е само за тази вечер.

— Утре ли си заминаваш? — смръщи чело Люк.

— Освен, ако не си намеря друга стая — повдигна рамене Селена. — За момента обаче възможностите са нищожни.

— Толкова съм гладен, че в момента това съвсем не ме интересува. Кой е номерът на стаята ти? — повтори Люк.

Селена започна да бърка из чантата си.

— Ще те чакам тук — каза тя и му подаде ключа с явно неудоволствие, после посочи един ъгъл за сядане в дъното на салона. — Оттук има страничен изход към крайбрежната алея.

— Чудесно — той пое ключа от ръцете ѝ. — Ще се приготвя колкото се може по-бързо.

Люк едва се въздържа да не подскочи и да не извика силно от радост, усмихна се и тръгна към стаята.

Люк се забави двадесетина минути. Това бяха най-дългите — или най-кратките — минути в живота на Селена. Просто се задушаваше при мисълта дали прибързаното ѝ решение беше достатъчно благоразумно.

Макар и да бе истина, че приемаше идеята Люк да ѝ стане любовник, Селена не бе напълно сигурна дали е готова да се обвърже толкова рано с него.

От друга страна, решението да го приеме в стаята си ужасно я плашеше. Изтръпваше при всяко отваряне на вратата на асансьора.

Люк набързо се изми, обръсна се, изми си зъбите и си смени ризата. Но не само това. Пращеше от здраве и се вълнуваше от мисълта за предстоящата вечер.

— Готов ли си? — посрещна го Селена и тръгна с бързи крачки към вратата.

— За каквото и да е.

Това „за каквото и да е“ означаваше за Селена „за всичко“ — всичко, което бе избягвала досега в живота си.

Задълженията на плътта.

Думите се врязаха в съзнанието ѝ, когато Люк мина пред нея и ѝ отвори вратата. Тръпката, преминала по голите ѝ рамене и ръце, нямаше нищо общо с лекия вечерен бриз.

Сериозно ли мислеше да отдаде тялото си на този мъж? Селена си зададе този въпрос и разсеяно се усмихна на Люк в знак на благодарност, докато минаваше край него. Потънала в тези мисли тя премина механично през алеята и излезе на крайбрежната улица.

Отговорът дойде ненадейно. Спомни си как устните му се сливат с нейните, усети аромата на тялото му. Да, вече беше готова на всичко.

— А сега, накъде?

Въпросът на Люк я накара да трепне.

— О... насам — и посочи неопределено с ръка, — но след като си толкова гладен, можем да вземем речно такси.

— Речно такси ли? — смръщи вежди Люк.

— Да — Селена огледа реката. — По реката се движат моторници. Просто си купуваш билет... А, ето едно. Ако искаш, можем да отидем до ресторанта с речно такси, а след вечеря да се върнем пеша.

— Съгласен съм — усмихна се Люк. — Откъде се купуват билети?

Селена не отговори — не може да отговори. Мъчеше се да преодолее разнежаващото влияние на топлата му усмивка. Успя само да махне с ръка по посока на пристана, разположен недалече от мотела.

— Тогава, да се залавяме за работа!

Люк я хвана за ръката и двамата се втурнаха към пристана.

„Да се залавяме за работа“. От безобидната му бележка въображението на Селена пламна и развълнува всяка фибра на тялото ѝ, „Залавянето за работа“ всъщност беше онова нещо, за което непрестанно си мислеше и то нямаше нищо общо с пътуването по реката.

Моторницата бе препълнена, а пътуването — кратко, но Селена не забелязваше нищо. Цялото ѝ внимание бе погълнато от мъжа до нея и от силната му ръка, която стискаше нейната. Люк ѝ задаваше

въпроси и тя му отговаряше — молеше се само отговорите ѝ да бяха разумни, защото просто не съзнаваше какво му казва.

— Какво ще кажеш за това място? — обърна се към нея Люк.

Селена примига и насочи вниманието си към ресторанта. Разпозна го и кимна.

— Хранила съм се тук — едва успя да промълви тя. — Храната е добра, а цените — разумни.

— Да влизаме тогава.

Ресторантът бе почти пълен и келнерката ги посъветва веднага да си намерят места, освен ако не предпочитаха да се хранят вътре. Откритата тераса с изглед към реката бе предпочитана от повечето посетители. Селена предостави избора на Люк и той повдигна рамене. Настаниха се вътре. Люк си поръча бифтек, а Селена — риба.

— Много си тиха тази вечер — забеляза Люк.

— Уморена съм — обясни му тя. — Снощи спях малко.

— Защо?

Острият въпрос обърка Селена.

— Наложил се да шофирам почти през цялата нощ.

— Почти през цялата нощ ли? — запита с тих, любезен и подозрителен глас Люк. — Защо?

Селена отново изпита някакво вътрешно напрежение.

— Защо ли? — повтори тя. — Защото излязох от дома си след три и половина часа през нощта. Затова.

— Три и половина! — възкликна той.

— Да, три и половина — удивлението на Люк накара Селена да изгуби самообладание. Какво значение имаше за него, кога е излязла от дома си?

— Защо питаш?

Люк се подвоуми, преди да отговори.

— Защото три и половина през нощта не е най-удобното време за пътуване.

Селена се замисли.

— Всъщност нямах намерение да пътувам — отвърна най-сетне тя. — Това беше просто едно спонтанно мое решение.

— Разбирам — промълви Люк. — Спонтанно твое решение.

— Да. Като твое — отвърна Селена.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се прави, че не разбираш нищо. Вероятно и ти си казал, че решението ти да заминеш в Сан Антонио е спонтанно.

— О, да — отвърна Люк и я погледна. После се усмихна. — Точно така беше.

Напълно объркана, Селена се отказа от тази игра на думи.

— А... как е бифтекът?

— Прекрасен — отвърна Люк. — А рибата?

— И тя е прекрасна — прозвуча като ехо гласът ѝ.

Разговорът им потръгна едва след като се нахраниха и изпиха по чашка ликьор със силно черно кафе.

После Люк постави салфетката си настрани и сякаш съвсем случайно я попита:

— Искаш ли да се поразходим или си изморена?

— Не съм уморена — отвърна Селена и въздъхна. — Всъщност си мисля, че точно от това имам нужда сега.

Люк стана от мястото си и ѝ подаде ръка.

— А сега ми покажи Сан Антонио — предложи ѝ той.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ето я прословутата Крайбрежна алея.

Люк отегчено я погледна. Дватамата стояха пред ресторанта и гледаха реката. Като всяка друга река, тя не представляваше кой знае каква забележителност.

— Приятна е — тонът отговаряше на изражението му. — Така ли започва запознанството ми със Сан Антонио?

— Това е само началото — отвърна му Селена е широка, но престорена усмивка.

— Вече видях реката — напомни ѝ той. — Преди два часа пътувах по нея... Нали не си забравила?

— Но всъщност, все още не си видял нищо. Не съм ли права?

Люк се огледа наляво и надясно.

— Е, добре. Избирай накъде да тръгнем — предложи той.

— Нататък — Селена се обърна надясно и тръгна бавно по пълната с хора алея.

Без да обръща внимание на смеещите се и разговарящи хора, Люк тръгна редом със Селена и я хвана за ръката.

— Не искам повече да те губя — каза той и преплете пръсти с нейните.

Селена почувства как цялото ѝ тяло се разтърси от топлото му докосване.

— Понеже се страхуваш да не останеш да спиш на някой пейка, така ли? — отвърна му тя и избърза напред да заобиколи някаква групичка хора, които едва, едва пристъпяха.

— Не, не се страхувам, от това — Люк тихо се засмя и изравни крачките си с нейните. — Взел съм те вече под свое покровителство, ако все още не си го забелязала.

„Дали не го е забелязала?“ Как да не е забелязала пламналото си тяло. Как да не е забелязала внезапното секване на дъха си. Как да не е забелязала стелещата се мъгла, която обвиваше съзнанието ѝ.

Единственото, което не забелязваше, бяха заобикалящите ги предмети и морето от хора около тях.

— Забелязах — призна тя, като се помъчи да го изрече с безразличен тон. — А ти забеляза ли колко е привлекателна крайбрежната алея, забеляза ли празничната атмосфера?

Люк се усмихна. В сатанинския му поглед се имаше нещо еротично.

— Забелязах, че има нещо привлекателно — отвърна той и сведе поглед към устните ѝ, — но проклет да съм, ако то има нещо общо с реката, алеята и празничната атмосфера на Сан Антонио.

Тялото на Селена се стегна. Усмивката му и подсказа, че и той го забеляза. Изкашля, се и се засмя. Изпита желание да направи нещо, за да охлади топлината, която я обля.

— Както виждаш — Селена посочи някакъв мост за пешеходци над реката, — ето това е Пасео дел Рио или Крайбрежната алея, разположена малко по-ниско от нивото на улиците на градския търговски център.

„Също като мозъка ми, който в момента работи под нивото на нормалната си функция.“

— Крайбрежната алея се смята от много хора за най-голямата забележителност на Сан Антонио. — „В този случай, обаче, тя стоеше на второ място само в съзнанието на Люк Брансън.“ — Реката криволичи в продължение на няколко мили през центъра на самия, град. Бреговете ѝ са обрасли с кипариси, палми, цветя и тропическа зеленина. „Да не споменавам изпепелената гора, каквато представлява сега мозъкът в главата ми.“

— Ако забелязваш — продължи тя ужасена от себе си, — през по-голямата си част, пътят е ограден от хотели, ресторанти, кръчми, кафенета, бутици и магазини за подаръци. — „Докато в моето въображение се вихрят само плътските образи на един красив мъж с черна душа.“ — Вече пътува с речно такси. Такситата предлагат половинчасови разходки по реката и... — тя прекъсна обясненията си; понеже Люк вдигна свободната си ръка в знак, че се предава.

— Добре, добре, предавам се — макар, че се опита да си придаде измъчено изражение, той се усмихна. — Ще гледам, ще наблюдавам, ще поглъщам всичко, но моля те... престани с тези обяснения.

— Не те ли очарова цялата тази гледка? — засмя, се Селена и се почувства някак си си глупаво. После изведнъж ѝ олекна.

— Просто съм занемял — отвърна той и я стисна леко за ръката.

— По-скоро си отегчен — поправи го тя.

— Не е вярно — отвърна моментално Люк. — Ти никога не можеш да ме отегчиш.

— Дори, ако ти чета на глас телефонния указател? — Селена го погледна с блестящи очи. Започна да изпитва някакво приятно и приятелско чувство към него.

— Ами... — повлече думите си Люк и се засмя. — Ти си прекрасна и звукът на гласа ти оказва удивително въздействие върху моите желания, но... — гласът му замря, но усмивката му остана.

— Но... — подкани го тя да продължи, поласкана от неговите думи.

— Но не бих издържал да ми четеш, от телефонния указател.

Селена се засмя. Разбра, че е лесно да го закача и това ѝ достави удоволствие.

Преди две седмици, на първата им среща, Люк ѝ направи впечатление на сдържан, вглъбен и циничен самотник. Това ни най-малко не я учуди, понеже повечето от хората, които срещаше след пристигането си в западен Тексас, бяха точно такива. Но тази вечер дали поради някаква случайност, или нарочно, той показваше по-сърдечните и по-достъпните страни на своя характер. Може би душата му не бе толкова черна, колкото си мислеше Селена.

Люк се смееше заедно с нея и тя започна да се успокоява. Това беше много странно, понеже винаги се вълнуваше в негово присъствие. Новото чувство я очароваше и удивяваше.

— За какво мислиш, Селена?

— За какво мисля ли? — запримига удивено тя. — Не те разбирам.

— Нещо се вгълби в себе си — преди да е успяла да отговори, устните му се свиха и гласът му стана по-остър. — За кого си мислиш? За Мануел ли?

Селена рязко се спря.

— Мануел ли?! — запита наистина удивена тя. — Защо, за Бога, да си мисля за Мануел?

— А защо не? — отвърна той, без да обръща внимание на блъскащите се около тях хора. — Не пристигнахте ли заедно тук, след като снощи излезе от тържеството?

— Какво? — почти изпищя от изумление Селена. — Какво говориш?

Люк не каза нищо.

— А не прекара ли с него нощта в онзи мотел в Алпин? — продължи той с неумолим глас.

Селена се почувства съкрушена от това внезапно и неочаквано нападение. Испита силно разочарование. Арогантният му тон в миг унищожил обзелото я чувство на лекота и приятелско разположение. Обзе я досада, защото никога досега не бе позволявала, на който и да е мъж да надникне в истинската ѝ същност.

— Моля?

Люк почувства дълбоко обзелата я студенина. Допусна сериозна грешка и го разбра. Тази чародейка не обичаше да ѝ задават лични въпроси. Тя настръхна и показа ноктите си.

— Селена, отговори ми, по дяволите! — Люк не обърна внимание на любопитните погледи на минувачите. — Попитах те, дали си спала снощи с Мануел! — той не съзнаваше, че е затаил дъх в очакване и че е на границата да избухне. Когато отговорът ѝ дойде, той напълно се обърка.

— Точно това си мислех, че ще ме попиташ.

Остротата бе изчезнала от гласа ѝ. В него сега се долавяше безразличие. Върху устните и се появи едва доловима усмивка. Селена вдигна глава и изправи тяло. Люк видя, че поклаща отрицателно глава и тръгва напред.

Люк я последва, като не преставаше да се проклина, че унищожил съгласието, което успяха да постигнат. Едва когато я настигна и се опита да я хване за ръка, забеляза, че раменете ѝ се тресат не от гняв, а от някакво неудържимо вътрешно задоволство. Смееше се на глас.

— Селена? — погледна я разтревожено Люк. — Добре ли се чувстваш?

— Мануел! — възкликна със силен глас Селена: — Това наистина е твърде смешно!

— Така ли?

— Точно така, празноглавец такъв — отвърна разярено тя.

— Празноглавец ли? — повтори Люк, отвратен от думата, с която го нарече.

— Само един празноглавец може... — голите рамене на Селена потрепнаха от смеха ѝ. — О! — възкликна тя, когато един разсеян турист се блъсна в нея.

— Внимавай, приятелче! — изплющя рязко гласът на Люк.

Мъжът се извини и веднага се отдръпна. Това преля чашата.

— Препречваме пътя на хората — каза Селена и тръгна напред.

Люк остана на мястото си.

— Няма да мръдна от мястото си, докато не ми обясниш, защо само един празноглавец мож... — после млъкна и я погледна умолително.

— О, за Бога, Люк. Не се засягай! — засмя се Селена. — Това е само дума!

— Приятно ми е, че се забавляваш — леденият му тон ѝ подсказа, че мислеше нещо съвсем различно.

— Как си се нацупил — отвърна Селена и дълбоко въздъхна. — Уморена и жадна съм. Да отидем да пийнем нещо в онази кръчмичка. Там ще ти обясня всичко — предложи тя с ласкава усмивка и леко го побутна поръката.

— Добре — Люк се остави да го поведе към кръчмичката.

Вътре беше претъпкано. Едва успяха да си намерят маса. Седнаха и Люк ѝ се усмихна. Колко странно! Една усмивка от негова страна и напрежението в миг изчезваше.

— Е, добре. Наистина се държах като ненормален. Съжалявам. Права си да ме наречеш празноглавец, понеже не съм аз онзи, който може да те разпитва за личните ти постъпки — гласът му се понижи. — Напълно ще те разбере, ако ми кажеш да си обирам парцалите и да си потърся друга стая за през нощта.

Селена изпита изкушение. Не се страхуваше от него, а от размеквацият ефект, който Люк упражняваше върху нея. Тя пое дълбоко въздух, усмихна се, после отново пое въздух ѝ едва тогава му отвърна:

— Няма да ти кажа да си обираш парцалите, Люк.

Облекчението му бе явно, но една бръчица все още набраздяваше челото му.

— Благодаря ти, но може би ми отговаряш прибързано — вдигна очи и благодари на келнерката, която постави напитките им на масата.

— Какво искаш да кажеш? — запита го тя и отпи от виното си.

— Трябва да ти задам още един въпрос.

— И какъв е той? — смръщи вежди тя.

Той се подвоуми за миг, после продължи:

— Разбирам гнева ти. Но защо се смееше?

— Защото се запознах с Мани днес следобед, при пристигането си в мотела — обясни Селена със смях. — Той работи в него — и отпи нова и голяма глътка от виното.

— В мотела ли работи? — възкликна смутено Люк.

— Да. Когато пристигнах беше дежурен на рецепцията. Слязох от стаята си малко преди ти да се появиш.

Смяната на Мани приключи и той се спря да си побъбрим.

Върху лицето на Люк се изписа едновременно, глупаво и хитро изражение.

— Права си. Постъпих като истински празноглавец — съгласи се той. — Но и ти имаш вина.

— Каква вина? — запита Селена.

— Забелязах как те наблюдаваше Мани — отвърна иронично Люк. — Просто те поглъщаше с поглед. Повярвай ми. И през ум не ми минаваше, че това, може да е бил случаен разговор.

Селена не каза нищо. Разбираше какво се бе въртяло в главата на Мани, както и в тази на Люк. В зелените ѝ очи проблесна закачлива искра.

— Да не би да обвиняваш Мани за това, че в главата му са се въртели такива мисли, каквито се въртят и в твоята? — запита тя и мило му се усмихна.

— Да, по дяволите! — отвърна Люк в същия дух и я прониза с поглед. — Сигурно тогава знаеш, че искам да те имам, че искам да си моя.

— Зная — отвърна тя и по гърба ѝ полазиха тръпки. Люк и заяви открито намеренията си. И тя реши да стори същото. — Тогава и ти трябва да знаеш, че преди да тръгна тази сутрин от Алпин, реших да те направя първи свой любовник.

Прямите ѝ думи просто го зашеметиха. „Първи любовник?“

Думите ѝ прозвучаха отново в размътеното му съзнание. Какво искаше да каже с това „първи любовник“? Положително не беше още... Той отхвърли натрапилата му се мисъл. Според него Селена приближаваше тридесетте. Освен това, няколко години беше работила като екскурзовод и бе попадала в компанията на различни мъже. Положително не се бе отрекла от човешките съблазни.

Значи можеше да зачеркне думата „първи“, но какво да си помисли за втората, за „любовник“?

Люк изпита огромно облекчение. Селена каза, че е решила да го направи свой любовник. Мисълта му се съсредоточи върху един-единствен въпрос.

„Кога ще стане това?“

Едва се въздържа да не скочи на крака, да я хване за ръката и да я поведе към мотела. Вместо това изпи бирата си и даде знак на келнерката да донесе нова.

„За какво ли се е замислил?“

Селена наблюдаваше седналия пред нея мъж и се мъчеше да разгадае израза на лицето му. Люк не разкриваше нищо от онова, което мислеше или чувстваше.

Шумът около тях беше силен. Смях, оживени разговори и веселие. Вътре, както и отвън, звучеше музика. Селена не чуваше нищо. Беше насочила цялото си внимание към мъжа, на когото току-що бе предложила да стане неин любовник. *Любовник!*

Селена потръпна. Ума ли си бе изгубила? Той вероятно си мислеше, че тя е много лесна за отдаване.

Келнерката им донесе нови напитки. Селена изпи изстуденото си вино така, сякаш от това зависеше живота ѝ.

Тишината между тях ставаше непоносима. Чашата ѝ беше празна, както и умът ѝ, но в тялото ѝ бушуваше истинска буря от страсти. В главата ѝ се въртяха несвързани мисли и това я караше да се чувства още по-неловко.

Защо Люк не казваше нищо? Защо тя започна този разговор?

— Защо си толкова напрегната?

Тихият глас на Люк накара Селена да подскочи. Тя запримига, преглътна, отново запримига. Просто не знаеше какво да каже.

— Аз — леко се изкашля и се постара да му отговори смислено.

— Аз... бих желала още едно питие.

— Успокой се, Селена — каза Люк и даде знак на келнерката. — Няма защо да се тревожиш. Двамата ще бъдем много добри.

— Или много лоши — Селена сложи ръка на устата си и го погледна, без да вярва на ушите си. Наистина ли изказа гласно мислите си? Внезапният изблик на желание в погледа му и тихият му смях ѝ подсказаха, че бе направила точно това.

— Струва ми се, че твоята оценка ми харесва повече.

Той вдигна бирата си в знак на поздрав и я допи.

Малко след това келнерката донесе нови напитки.

Селена се помъчи да се държи естествено, взе своята чаша и я поднесе към устните си. Студеното вино се плъзна надолу по гърлото ѝ, след което се изкачи право в главата ѝ. Обгърна я розова мъгла. Клепките ѝ натежаха. Виждаше неясно Люк и в мига, в който устните му се раздвижиха, за да каже нещо на келнерката, почувства дълбоко в себе си възбуда. Устните му бяха толкова съблазнителни със своите ясно очертани и мъжествени черти. Всичко у него неудържимо я привличаше. Очевидно не само нея.

Селена присви очи и насочи вниманието си върху усмихващата се и развълнувана келнерка. Какво ли ѝ бе казал Люк, че се наду като пуяк? Селена се опита да разбере какво си говорят.

Онова, което чу, я накара цялата да изтръпне. Люк бе помолил за сметката, което означаваше, че няма намерение да поръчва повече напитки, че щяха да излязат от кръчмичката, след като си изпиеха чашите, четяха да се върнат в мотела, след което...

Селена отпи голяма глътка вино.

— Хей, Зеленоочке, внимавай — обърна се Люк със закачлив глас към нея. — Вътрешният пожар ли си решила да угасиш?

— Не — отвърна Селена и се взря в блестящите дълбини на очите му.

С това признание разбра, че всичко е истина. Наистина нямаше желание да угаси лумналия в нея пожар. Виното си свърши добре работата. С всяка изпита глътка тя чувстваше как забраната, която си бе наложила, все повече и повече отслабваше. Чувстваше все по-силно и по-силно същината на своята женственост и дълбоко скритите в нея желаниа. Останала беззащитна от внезапната нужда да бъде с него, тя не можеше повече да прикрива чувствата си от Люк.

— Не — повтори тя е хриплив от страст глас. — Не искам да угася пожара в себе си.

Люк пое шумно въздух. Застина на мястото си и впи поглед в нея, в очите, в устата, в пламналата ѝ мека кожа. После се размърда, отблъсна стола, изправи се на крака и ѝ подаде ръка. Не каза нито дума — не беше необходимо.

Селена остави внимателно чашата си на масата, после пое ръката му. Докосването бе леко, но заредено с електричество. Тръгна с него, готова да отиде там, където я заведе.

Като излязоха от кръчмичката и тръгнаха по Крайбрежната алея, Люк я прегърна през кръста. Без никакво двоумение и тя направи същото. Тръгнаха мълчаливо към мотела.

Недостатъчната почивка и голямото количество изпито вино оказаха своето въздействие върху Селена в асансьора. Тя запримига и едва удържа прозявката си. Докато крачеха по коридора към стаята ѝ, очите ѝ започнаха да се затварят. Тя хвана по-здраво Люк за кръста. Докато той пъхаше ключа в ключалката, очите ѝ съвсем се затвориха. Въздъхна дълбоко и сложи глава на гърдите му.

— Добре ли се чувстваш? — топлият дъх на Люк ѝ подежда като милувка не само на тялото, но и на душата.

— Да — прошепна тя, после простена. — Не!

Той я прихвана по-силно. Вратата се отвори.

— Какво има? — прозвуча успокоително гласът му.

— Имам нужда от една целувка — повдигна глава Селена и обърна устни към неговите.

Люк се озова на момента. Въведе я в стаята, затръшна вратата и я грабна в прегръдките си. Устните му се сляха с нейните, а ръцете му замилваха тялото ѝ. Цялата женственост на Селена откликна на изпепеляващата я сладост.

Обзе я смущаваща смесица от слабост и сила. Вдигна ръце, обви врата му и се прилепи към него.

— Селена!

Гласът му прозвуча като стон. Възбудена, тя го чу и отвърна на неизречената молба. Колебливо потърка върхът на езика му с нейния. Докосването възпламени Люк. Мускулите на тялото му конвулсивно се свиха около нея. Устните му просто поглъщаха нейните. Той започна да се придвижва бавно, но непоколебимо към леглото.

Макар и да се движеше заедно с него, Селена не чувстваше пода под краката си. Сякаш плуваше. Чувството бе неудържимо и крайно вълнуващо. Осъзна се едва когато задната част на краката ѝ опряха в леглото. Той откъсна устата си от нейната. Тя измънка недоволно, и отвори очи.

— Сякаш спя.

— Не, не спиш — ръцете му измъкнаха блузата от полата ѝ, а миг след това и през главата ѝ и падна забравена в ъгъла. Прохлада обхвана пламналото ѝ тяло.

— Не спя ли? — тя потръпна, но не от климатичната инсталация, а в отговор на дланите му, които започнаха да галят голото ѝ тяло. Импулсивно, тя прекара език по устните му. — Каква съм тогава?

— Ти си прекрасна — започна Люк, на пресекулки, през които поемаше дълбоко дъх, — закачлива и дяволски възбуждаща — пръстите му напипаха закопчалката на сутиена ѝ без презрамки и я откопчаха с едно-единствено опитно движение. Сутиенът падна и Люк обхвана с ръце топлата ѝ и тръпнеща плът. — И просто ме подлудяваш.

Дяволски възбуждаща? Тя? Селена остана очарована от тази идея. Неприятният ѝ опит с мъжете я бе накарал да си мисли, че нейната естествена чувствителност вероятно е изчезнала. Да не би да се лъжеше? Реши да провери. Пръстите ѝ започнаха да разкопчават ризата му. Люк ѝ помогна. Той свали ризата от раменете си, след откопчаването на последното копче. Селена го докосна. Кожата му бе топла и необикновено гладка. Почувства как цялото му тяло потръпна.

— Господи, Селена. Толкова много те желая! — пръстите му освободиха копчето на полата ѝ и тя се свлече незабелязано на пода.

Окуражена от признанието му, тя сведе глава над гърдите му и пое дълбоко въздух. Ароматът на тялото му замая главата ѝ.

— По-скоро ти трябва да вкусиш тялото ми — призна тя и притисна устни към възсолената му кожа. — Имаш вкус на...

— Харесва ли ти? — запита той, когато тя се подвоуми.

— На нещо еротично — прошепна тя и докосна с устни плоското зърно на гърдата му.

Люк изохка. Селена се засмя.

— Селена! — Люк я сграбчи за кръста и я притисна назад, докато не приседна на ръба на леглото. После за нейна най-голяма

изненада, клекна пред нея на пода. Застанал на колене пред разтворените ѝ бедра той я хвана за гърдите и зарови глава между тях. После я притисна и тя легна на леглото.

— Люк! — цялата пламтеше. Изгаряше от желанието, което познаваше на теория, но което никога не бе изпитвала на практика. Подтиквана от стародавния инстинкт, тя посегна към ципа на джинсите му. Шумът от разтварянето му прозвуча силно в притихналата стая. — Искам...

— Зная — той се отдръпна от нея и се съблече. — Аз също искам... — после я притисна с тяло.

Селена го прие с радост, но малко триъгълно парченце плат му пречеше на по-нататъшните действия. Тя усети мъжката сила на Люк. Това я подлуди. Посегна към бикините, но Люк се оказа по-бърз от нея.

— Сега — промълви той с дрезгав глас.

— Да — отвърна тя, останала сякаш без глас. Люк пое въздух, стегна бедра, повдигна я от леглото и проникна напред — в девствената територия.

Болката не беше неочаквана, но все пак ѝ подейства като шок. Без да иска Селена изохка и не успя да овладее стегнатото си тяло.

— Селена? — слят с нея, Люк я погледна. Не можеше да повярва.

Тя лежеше със затворени очи и не отговаряше. Мъчеше се да диша дълбоко и равномерно.

— Селена! — В нетърпеливия му тон се долавяше тревога.

Тя отново пое дълбоко въздух. Болката премина. Тялото ѝ се отърси от обзелото го напрежение. Пламъкът обаче остана.

— Да? — тя отвори очи и му се усмихна.

— Та ти си била девствена!

Усмихна му се съблазнително. В очите ѝ проблесна светлина.

— Вече не съм — отвърна тя.

— Но... — започна той.

Селена го накара да замълчи, като закри лицето му с ръце. После доближи устни до неговите.

— Никакво, но — прошепна тя, почти сляла устни с него. — Време е ние двамата да станем много добри или много лоши... но заедно.

СЕДМА ГЛАВА

— Ако искаш, вярвай!

Селена погледна кисело своя събеседник.

— Ако искаш, вярвай? — повтори тя със същия кисел тон.

Закачливата усмивка, разцъфтяла върху устните на Люк, и блясъкът в очите му пронизваха душата ѝ. Устните на Люк! Те предизвикаха дълбока празнина у нея, която нямаше нищо общо с глада. Люк разбра ясно страстното ѝ желание, затова тя извърна поглед към сградата, на която имаше голям надпис, който Люк бе преиначил на шега. Надписът гласеше: „Вярвате или не, но това е театър «Плаза» на Уакс и Рипли!“

Двамата стояха на тротоара, близо до атракционното заведение, разположено през широкия булевард, точно пред „Аламо“. Беше още рано и прочутото заведение все още не беше отворено за публиката. Но туристическата атракция, наречена „Фантастични приключения“, току-що отваряше вратите си за посетителите.

— Влизала ли си вътре? — Люк говореше близо до ухото ѝ и топлият му дъх разпалваше още повече страстите ѝ.

— Не съм — отвърна тя и поклати глава. Плитката на косата ѝ се поклати насам-натам и тя си спомни ловките пръсти на Люк, който сплетоха косите ѝ тази сутрин. Дори сега, три часа по-късно, споменът за това я караше цялата да изтръпва в очакване. — Искаш ли да влезем? — запита я Люк.

— Ако искаш, вярвай... бих влязла. А ти? — усмихна му се Селена, все още под влияние на бушуващите у нея чувства.

— Защо не? — усмихна ѝ се по същия начин Люк. Двамата се отправиха към вратата и влязоха вътре.

Решиха първо да разгледат музея с восъчните фигури, в който имаше три отдела: „Холивуд“, „Ужаси“ и „История“.

Хванати за ръце, те тръгнаха безгрижно из изложбата и започнаха да обменят впечатленията си от восъчните фигури с лекотата и доверието на стари приятели.

— Знаеш ли, че гледах един ням филм по телевизията — възкликна Селена и се взря с явно удоволствие в една сцена от „Фантомът в операта“. — Тази восъчна фигура е невероятна. Изглежда поразително точно копие на изиграния от Лон Чейни образ във филма.

— Права си — съгласи се Люк и я дръпна за ръката да продължат по-нататък. — Погледни — възкликна миг след това той и кимна към фигурата на Джон Уейн в ролята на Хондо. — Като дете обожавах Уейн.

— А не го ли обожавахме всички? — обърна се към него Селена. Изпитваше странната увереност, че силните и строго индивидуализирани образи, сътворени от Джон Уейн, отговарят на силата и характера на самия Люк.

— И на теб ли ти харесва? — усмихна ѝ се Люк.

— Разбира се — призна му тя. — Уейн, Гари Купър, Грегори Пек, както и този — тя кимна и обърна вниманието му към внушителната восъчна фигура на Чарлтън Хестън, облечен като римлянин и качен с вид на победител в колесница. — После — продължи тя, след като отминаха по-нататък — започна да ми харесва Клинт Истууд — погледна Люк с блеснал поглед. — Винаги съм обожавала силните и мълчаливи мъже.

— Ти! — възкликна Люк. — Никога не бих то допуснал за теб.

— Не, така е — настоя тя и продължи да се движи напред.

Тя беше девствена и това обясняваше учудването на Люк. От друга страна, Селена неочаквано разбра защо бе изпитала такава силна привързаност към него. От момента, в който прекрачи прага на туристическата агенция и го видя облегат на гишето, Люк ѝ се стори като живо превъплъщение на героите от нейното детство. Всъщност беше се възхищавала не толкова от самите актьори, колкото от сътворените от тях образи.

Внезапно и с голяма яснота Селена разбра, че продължава да се възхищава от силните и мълчаливи мъже. Това бяха редки и тихи хора, на които човек винаги можеше да разчита — уверени, компетентни, надеждни, по-големи от самия живот. До появата на Люк нейната девственост и нейните чувства се бяха запазили затова, защото беше вярвала в съкровената си мечта за идеалния мъж.

— Ти изглежда олицетворяваш всички онези качества, от които съм се възхищавала у героите, които тези актьори са сътворили във

филмите си — каза тя на Люк.

Люк дълбоко се развълнува от думите и, но не го показва. Той пусна ръката ѝ, прихвана я през кръста и я издърпа в един тъмен ъгъл, далеч от погледите на останалите посетители. И преди Селена да успее да каже каквото и да е, той я сграбчи в прегръдките си и впи устни в нейните.

Светът около нея се разлюля, умът ѝ излетя някъде в космоса и Селена моментално си припомни тъмнината на нощта и часовете на тяхната необузdana и сладка любов.

— Време е да станем много добри и много лоши... но заедно.

Резултатът от изкусителното предложение на Селена беше невероятен.

Люк буквално бе разцъфтял. Селена почувства как неговата сила прелива в цялото ѝ тяло. Възбудата я възпламени. Тя измънка нещо с нисък и зажаднял глас и прилепи тяло и устни към неговите.

Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ — в косата, по лицето, по шията, милваха гърдите, галеха бедрата ѝ.

Усещанията ставаха все по-силни и по-силни. Сякаш престанала да разсъждава, Селена се отказа от всякакви задръжки, притисна се към неговото великолепно тяло и се заогъва в ритъм с него.

Задъхан и с дрезгав глас, Люк ѝ шепнеше окуражителни думи:

— Да, Зеленоочке, да, отпусни се, отдай се на желанията си.

— Искам... Трябва! Помогни ми, кажи ми, покажи ми, целуни ме... силно! — едва успя да промълви тя с отмалял глас.

— Прекрасна си — възкликна той и пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ. — Ето тук! — ръцете му обгърнаха потръпващите ѝ гърди. — И тук! — дланите му се плъзнаха по корема ѝ. — И тук! — той вплете пръсти в стегнатите черни къдри между бедрата ѝ. — И тук!

— И ти си чудесен — възкликна сподавено Селена, — но ме подлудяваш.

— Искрено се надявам да е така — засмя се Люк и върхът на езика му се плъзна надолу по врата ѝ. — Нали затова се старая толкова много.

— Люк, моля те... — гласът ѝ премина в дълбока въздишка.

— Какво? — Люк поднови енергичните движения на тялото си, наведе глава и целуна гърдите ѝ — Какво искаш, което не мога да ти дам?

Без да съзнава какво казва, Селена поклати отрицателно глава.

— Нищо... — каза тя. — Искам да кажа... Не мога повече. Това напрежение... е твърде голямо. Не мога... О! — извика тя, когато той поднови своите движения.

— Можеш, ще го направиш. Толкова си мека, толкова си гладка — като коприна — ръцете му милваха тялото ѝ от раменете до гладките ѝ като мрамор бедра. — Отвън — той пое дълбоко дъх и навлезе още по-дълбоко в нея, — както и вътре.

Останала без дъх и обзета от въодушевление, Селена впи нокти в Люк и огъна снага под проникващото в нея тяло.

Обзет от крайна възбуда, лицето на Люк излъчваше върховна страст и железен контрол. Екзалтирана и изпълнена със сили Селена разбра, че причината за неговото очевидно удоволствие бе самата тя. Изпаднала в, еуфория, реши, че Люк никога досега не бе изглеждал толкова красив и толкова демоничен.

— Люк... Люк! — викът се изтръгна от гърлото ѝ, когато вътрешното напрежение достигна връхната си точка.

— Почакай! — отвърна задъхано той. — Още... един... миг — пръстите му се впиха в бедрата ѝ и той проникна дълбоко в нея. — Сега!

Сякаш някаква невидима струна се скъса и Селена бе залята от кипнал водопад от пулсиращи усещания. Чу как собственият ѝ вопъл се сля с ликуващия вик на Люк.

Покорена, но ликуваща и напълно задоволена, тя се сгуши в божествената прегръдка на Люк. Беше убедена, че това прелестно усещане никога вече няма да се повтори.

Но ето че то отново се повтаряше. Селена пламтеше и изгаряше от желание. Забравила къде се намират, тя вплете пръсти в косата на Люк и отвърна пламенно на целувката му.

Очевидно възбуден от докосванията ѝ, Люк пъкна крак между бедрата ѝ. Усещането беше прекрасно и предизвика изблик на нова възбуда в току-що събудилата се у нея чувствителна същина. Без да разсъждава, без да проявява предпазливост, забравила къде се намира, Селена разтвори бедра, и сякаш безмълвно го канеше да проникне у нея.

Люк прилепи още повече устни към нейните и я притисна с твърдото си тяло. Усещанията сякаш започнаха да експлодират в тялото ѝ. Селена изпъшка, обзета от негодувание, че дрехите им пречат.

— О, Божичко! — удивеният женски глас прониза мъглата, обвила съзнанието на Селена. — Дами, мисля, че трябва да посетим следващата зала.

Люк освободи Селена от прегръдките си и избухна в силен смях.

— Много умно от тяхна страна — каза той и кимна към трите възрастни жени, тръгнаха с бързи крачки през музея.

— Колко неразумно от наша страна — промълви Селена. Ужасена и смутена от собственото си поведение, тя извърна лице и се отдръпна от него.

— Селена, почакай — Люк я хвана за китката и я накара да спре. — Какво говориш? Та това беше само една целувка.

— Не беше — отвърна остро тя. — Не беше само целувка. Това беше една много по-крещяща и по-ярка сцена от всички, показани в музея. Това бе поведение на младежи, които искат да бъдат забелязани.

— Така ли? — възкликна Люк. — А на мен ми се стори, че не беше нищо повече от приятелска целувка.

Той съзнателно я закачаше и се опитваше по този начин да я накара да се отърси от объркването си. Селена го разбираше, но въпреки това не беше в състояние да контролира чувствата си.

— Нищо повече от една приятелска целувка ли? Глупости! — възкликна тя, спря рязко и впери учуден поглед в него. — Люк Брансън! Не бяхме на себе си! Ако не бяха тези жени, в следващия миг щяхме вече да си разкъсаме дрехите и... — тя рязко млъкна. Лицето ѝ пламна в отговор на еротичните видения, които проблеснаха в съзнанието ѝ.

— И... какво? — запита той с повлечен глас.

— Много добре знаеш какво — отвърна Селена, извърна поглед и тръгна безкрайно смутена към отдела на ужасите.

— Нямаше да допусна това да стане — извика след нея Люк с уверен глас.

„А аз щях да го допусна.“

Селена отвори вратата и влезе в отдела на ужасите, последвана от Люк.

— Слушай, Зеленоочке, нищо особено не се е случило — каза той е успокоителен тон. — Целунахме се пламенно пред публика. И какво от това. Те никога няма да го забравят.

— Наистина ли мислиш, че беше толкова забавно... Че аз съм толкова забавна? — стрелна го с огнен поглед Селена. Беше толкова объркана от собствените си чувства, че не забеляза звуковите ефекти в тази зала — писъци, трясъци и блъскане.

— Струва ми се, че му отдаваме прекалено голямо внимание — отвърна Люк. — Просто разбрахме, че можем да се разгорещяваме — той сви рамене. — Това е нещо толкова естествено.

— Отнесохме се много лековерно — отсече тя. — Предполага се, че ние двамата сме зрели и интелигентни хора — и тръгна към изхода.

— А зрелите и интелигентни хора никога не се разгорещяват, така ли? — запита учудено Люк.

— Откъде да зная — отвърна Селена и зелените ѝ очи изпуснаха мълнии. — Никога не съм... — гласът ѝ замлъкна.

— Зная — отвърна той с ласкав глас. — Имах възможността да се убедя. Не си ли спомняш?

Дали си спомняше ли? През цялата сутрин не беше в състояние да направи каквото и да е, защото непрекъснато си представяше онова, което се бе случило предната нощ в мотела. Беше ѝ трудно да възприеме факта, че му се отдаде, както и че се справи с току-що откритата у себе си сексуалност.

— Се-ле-на!

Мекият глас на Люк я стресна и я отърси от завладелите я мисли.

Излязоха от сградата. Селена мълча дълго. Той очакваше отговор на въпроса си, очакваше сама да признае собствената си податливост. Сатана! Как можеше да му отговори? Какво друго да му каже... освен очевидното? Беше я хванал на тясно и тя съзнаваше това. По-лошото беше това, че и той го съзнаваше.

— Да — промълви тя и сведе поглед. — Спомням си.

— Ако искаш вярвай! — провлече думите си той.

— Какво каза?

— Изложбата. Може би трябва да влезем, след като купих вече билети.

— О! — Селена вдигна глава и зърна развятото пред сградата знаме. Внезапно разбра, че като променя темата на разговора, Люк ѝ

предоставя време да си отдъхне и да събере мислите си. — О... да! Разбира се — после причудливо му се усмихна. — И, Люк, моля те. Без никакви тъмни ъгълчета и целувки на публично място.

Люк се опита да не се засмее, но не успя да го направи.

— Тогава, да вървим — каза той и се усмихна.

Люк разбираше, че по друго време би останал очарован от изложените предмети и описаните факти. Но тази сутрин вниманието му беше насочено изключително към Селена и към събитията, които станаха след неговото пристигане в Сан Антонио.

Беше ли му минавало през ума, че е красива? Люк се замисли и я погали с палец по горната част на ръката. Не беше прав. Думата „красива“ не бе достатъчно изчерпателна. Естествено, че лицето и формите на Селена бяха красиви, но в нея имаше нещо повече от това. Селена беше... беше...

Палецът му продължаваше да я гали по ръката. Люк я погледна, после леко се усмихна, когато погледът му се спря на един от надписите в изложбата.

„Невероятна!“

Точно така, реши Люк, Селена бе невероятна. Невероятно красива. Невероятна личност. Невероятно възбуждаща. Невероятно сексапилна.

Самият той никога досега не се бе чувствал така невероятно задоволен — макар и все още да изпитваше глад към нея, да се радваше от сливането си с нея.

По цялото му тяло се разля силна възбуда. Тя събуди у него ненаситния звяр. Искаше да гледа Селена. Не, не, искаше да я целува! По дяволите, искаше да се люби с нея, да стане част от нея, да почувства отново топлината и гладкото ѝ тяло.

Люк чувства, че се изпотява. Целият гореше. Какво ставаше с него? Зададе си този въпрос, като се мъчеше с всички сили да потисне повика на тялото си. Преди и след брака си бе желал и други жени. Никога обаче не бе желал толкова силно друга жена, включително и бившата си съпруга, колкото сега желаше Селена. Какво се криеше в тази зеленоока чародейка?

Макар че преди миналата нощ не се беше срещал месеци наред с жени, Люк признаваше без свян, че сам взе това решение. Празното му легло не беше резултат на отслабнал интерес към нежния пол през

шестте месеца от пребиваването му в западен Тексас и малко преди заминаването му от Пенсилвания.

Люк единствено не можеше да понася загадъчните личности. А за него Селена беше точно такава. Освен очевидните ѝ качества — красотата, познанията, характерът — тя, за Бога, се оказа и девствена! Люк не можеше да отрече дори пред себе си дълбокото вълнение, което изпита в момента на това откритие. Изненадата отначало го шокира, а после почувства как го заля вълна от чисто мъжко задоволство.

Той беше първият! Селена беше девствена! При това великолепа и буйна и му бе признала, че го е избрала затова, че въплъщавал всички онези качества, от които се възхищавала у мъжете! Цялото му тяло отново се напрегна.

И въпреки всичко, беше напълно убеден, че след като разкрие нейната тайна, обаянието ще угасне. Но Люк реши да приеме предизвикателството ѝ.

Той щеше да приеме всичко, което му предложеше тя до момента, в който разкриеше причината на влечението си към нея. След това щеше да се оттегли така, както бе постъпвал с всяка жена, след като се бе отърсил от горчивото разочарование, последвало развода му.

Люк присви очи, за да прикрие мислите и зародилото се дълбоко в него силно желание. Хвърли крадешком поглед към Селена. Тя се бе загледала в някакво украшение за стена, изработено само от обвивки на дъвка. Започна да изпитва съмнение, дали тя наистина беше погълната толкова от експоната, когато Селена повдигна поглед към него. Сякаш бе доловила силата на втренчения му поглед.

— Хей!

Люк едва се въздържа да не изохка. Една мила и малка дума и той почувства как неговата хладнокръвно изчислена теория започна да се изпарява в потока от завладелите го чувства.

Може би оттеглянето от Селена нямаше да бъде толкова лесно, колкото си го представяше. Независимо от всичко, Люк реши да се наслаждава на всеки миг и на всеки нюанс от времето, което щяха да прекарат заедно.

— Хей!

Тихият и сладострастен глас на Люк събуди чувствата на Селена. Тя потисна внезапно обзелото ѝ желание да се хвърли на врата му, затова пое дълбоко въздух и мило му се усмихна.

— Достатъчно ли видяхме? — запита тя с удивително спокоен глас, като съзнаваше състоянието, в което се намираше. — „Аламо“ е отворен вече от петнадесет минути — продължи тя и се упъти към изхода. — Освен това съм гладна.

— Как може да си гладна след закуската, която изяде тази сутрин? — подкачи я Люк, засмя се и я последва.

— Може — отвърна тя и го погледна, — като имам предвид какво се случи след закуската... Ако все още си спомняш.

— Да — провлече говор той и отново се усмихна. — Спомням си, че доста те поизморих.

По лицето на Селена пламна руменина, която нямаше нищо общо с горещото тексаско слънце. Отново си спомни всичко — закуската, зажаднелите му устни, твърдото му тяло, изпита отново вълнението от изпълнението на прастария човешки обред.

— Ще ми обясниш ли къде отиваме? — запита я Люк.

— В хотел „Менгер“ — отвърна Селена, без да го погледне, защото знаеше, че я наблюдава, изпълнен с очакване.

— Стая ли ще си резервираме?

— Ще обядваме — отвърна му по същия начин тя.

— В стаята ли — продължаваше да настоява той.

— В ресторанта — извика Селена. — Там приготвят прекрасна супа със сирене.

— Ще ти кажа, като я опитам.

Селена не му отговори, а усили крачки и влезе в ресторанта, разположен в единия ъгъл на стария и елегантен хотел.

Но и там не успя да избяга от измъчващия я блясък в очите на Люк. Искаше да я дразни. Селена не знаеше как да му попречи, затова, веднага след като келнерката взе поръчката им, тя влезе в ролята си на екскурзовод.

— Един немски пивовар на име В. А. Менгер започнал строителството на този хотел през 1858 година, веднага след падането на Аламо — започна бързо да обяснява тя.

— Така ли? — Люк вдигна сатанински вежди и се засмя с разбиране.

— Точно така — Селена преглътна и продължи: — Това е бил най-хубавият хотел по цялата граница и е давал подслон на много известни личности.

Люк отпи от димящото кафе и погледна Селена над ръба на чашата.

— И сега ще ми изредиш имената на всички тези хора?

— Да — отвърна Селена със сладка усмивка.

— Така и подозирах.

— Какъв голям умник си!

Люк се засмя, остави чашата на масата и се облегна на стола.

— Е, добре, продължавай да ме обучаваш по история.

— Обещавах ли, че няма да се отегчаваш? — засмя се на свой ред Селена.

— Селена, струва ми се, вече ти казах, че ти никога не можеш да ме отегчиш — отвърна той. — А може би точно това се стремиш да направиш?

— Толкова ли си личи? — отвърна тя и премига с клепачи.

Преувеличената ѝ невинност го порази и той избухна в силен смях. Хората от съседните маси обърнаха глави към тях.

— Знаеш ли, току-що разбрах нещо — каза той, когато се успокои и смаяно я погледна.

— И какво е то?

— Не съм се смял и не съм се забавлявал така от години. Човек се чувства много приятно в твое присъствие.

— Така ли? — отново се размекна, но това нямаше значение. Доволна и поласкана от комплимента му, тя сведе поглед и едва промълви: — Благодаря ти.

Люк присви очи.

Що за човек е той! Отново правеше същото — дразнеше я, измъчваше я, караше я да мисли за него, караше я да го желае.

Селена не знаеше какво да прави — да се смее ли или да лисне кафето в лицето му? Не направи нито едното, нито другото. Вместо това го наказа с цяла лекция по история.

— Робърт Е. Лий е бил в този хотел, когато го повикали от Вашингтон. Точно тогава отношенията между Севера и Юга започнали да се нагорещават.

— Както сега между нас двамата.

— Люк! — изстена Селена, но продължи решително: — Юлисис С. Грант също е отседнал в „Менгер“, когато е идвал в Сан Антонио. Но той не е единственият президент, който е отседнал тук. Тук са идвали

Тафт, Макинли, Айзенхауер и Никсън. Дълги години в хотела е живял поетът Сидни Ланиър. Може да си поръчаш стая и да спиш в леглото на Оскар Уайлд, Сара Бернард, О'Хенри и много други.

— Няма да го забравя.

— Отегчаваш ли се?

— Не!

— А знаеш ли, че мястото е населено от духове? — прошепна Селена и се наведе към него.

— Не, не зная — призна Люк. Той се усмихна на келнерката, която дори не се преструваше, че не чува нищо. — Имам обаче чувството, че преди да свърши обяда, ще се убедя и в това.

— Една камериерка на име Сали Уайт е била убита тук — довери му с тих глас Селена. — Убиецът и до ден-днешен не е открит — тя погледна наляво, после надясно и сниши още повече глас. — Говори се дори, че някои хора са чували и виждали как Сали се разхожда по горните коридори.

— Ами! — на Люк му беше забавно, въпреки че не вярваше и на дума от всичко казано.

— Истина е, сеньор — намеси се келнерката и се прекръсти. — Аз никога не се качвам горе.

Люк опита поднесената им супа и когато келнерката се отдалечи, се обърна към Селена.

— Селена, ти си безценна. Освен това си съвсем права.

— О, така ли?

— Принуден съм да призная, че тази супа със сирене действително е чудесна. Но си мечтая да прекарам още много и повълнуващи мигове с теб.

ОСМА ГЛАВА

— Джеймсън се е справил много добре с тези укрепления — забеляза Люк. Той проучи внимателно изложения в магазина модел на Аламо от периода преди известната битка.

— Така ли? — запита Селена и приближи да разгледа по-добре модела.

— Ммм — измърмори Люк и с това показва колко много му харесва. — Ето тук — и посочи едно място вътре в крепостта, — на източната стена е изградил парапет, върху който е монтирал три оръдия, както и специална площадка за наблюдение на югоизточния край, откъдето се е виждал целият град. Блестящо решение — в гласа му се долавяше възхищението на професионалиста. — Колко лошо, че всичко това се е оказало недостатъчно.

— Напротив, напълно достатъчно е било.

Люк отмести поглед от модела и погледна удивено Селена.

— Какво говориш? — той я хвана за ръка и я отведе на спокойно място в двора. — Фортът не е издържал атаката на „Света Ана“. Всички защитници са загинали.

— Знам — отвърна тя с ведра усмивка. После го накара да седнат на каменната пейка под сенчестите клони на стар кипарис. — Но всичко се е оказало достатъчно, дори предостатъчно.

— В какъв смисъл? Та те са загубили битката.

— Прав си — съгласи се тя, — но тяхната гибел е изиграла огромно значение. Тези укрепления са дали възможност на защитниците да задържат неприятеля в продължение на тринадесет дни. Така са осигурили на Сам Хюстън ценно време, през което да събере отново армията си. После, вдъхновена от битката при Аламо, тази армия нанесла унизително поражение над „Санта Ана“ при Сан Джасинто и то само седем седмици след падането на Аламо.

Известно време Люк не каза нищо, после върху устните му се появи крива усмивка.

— Надсмиваш ми се, така ли?

— Ни най-малко! Познавам историята на Аламо — възкликна тя. — Зная дори, че са били изградени и други укрепления. Но, честна дума, не знаех как са устроени тези укрепления, докато ти не ми обърна внимание на това — изражението ѝ остана спокойно, ала гласът ѝ леко се стегна. — А сега си признай. Ти пък не знаеше, че бойния вик „Помнете Аламо“ се е превърнал в решителен фактор за победата над „Санта Ана“.

— Разбира се, че знаех — отвърна той. — Но имах предвид единствено инженерния замисъл на фортификациите.

— И с опитното си око на архитект — продължи тя със сух глас, — ти оцени високо умението на Грийн Джеймсън, гарнизонният инженер.

— Знаеш, че съм архитект? — повдигна учудено вежди Люк.

— Разбира се, че знаех. Това беше първото, което чух за теб.

— Първото ли? Какво друго си чула?

— Не чак толкова много — призна си тя. — Разбрах, че си от Пенсилвания, че си разведен, донякъде останал самотник и че строиш къща върху купена от Уил земя на около една миля нагоре по реката от мястото, където живееш сега под наем. Чух също, че си извоювал световна слава за новаторските си проекти.

— И смяташ, че това не е чак толкова много? — поклати глава Люк. — Бих казал, че е предостатъчно и много повече от онова, което аз знам за теб.

— Остава да ме попиташ.

— А ти би ли ми отговорила? — запита изпълнен със съмнение той.

— Може би — засмя се Селена, стана и му подаде ръка. — Но няма да узнаеш нищо, преди да направиш опит.

Люк пое ръката ѝ, стана от мястото си и се извиси над нея.

— Няма да забравя думите ти — каза той. — А сега къде отиваме?

— На кратка разходка из града. Хайде. Ако не побързаме, ще изпуснем открития автобус.

— Това, дами и господа, е „Крал Уилямс“, най-представителният жилищен район на Сан Антонио.

— Тъй като си архитект — обърна се Селена към Люк и му посочи внушителните сгради от двете страни на широката улица, — струва ми се, че тази част от града ще те заинтересува. Тук са използвани най-различни архитектурни стилове.

— Права си — отвърна Люк и огледа с окото на специалист две от сградите, построени в колониален стил. — Прекрасно са възстановени.

— Да. И на мен ми харесват... — тя замълча, понеже екскурзоводът продължи беседата си.

Люк престана да обръща внимание на думите му. Не че се отегчаваше, а защото мислеше за нещо много по-лично и по-настоятелно от сградите около тях.

Селена! Искаше Селена. Отново. Не, не отново, поправи се Люк, а все още. Желанието му бе постоянно и започна да го тревожи, защото то се разрасна и не беше само физическо. Появи се нещо ново. Не само искаше да притежава Селена, но и да разбере какво се крие под съблазнителната ѝ външност.

Размърда се върху твърдата дървена пейка на автобуса и хвърли крадешком поглед към Селена. И тя не следеше думите на екскурзовода. Гледаше с присвити очи към него.

Какво ли се въртеше в прекрасната ѝ главица? За какво мислеше, какво чувстваше? Дали проявяваше към него онзи интерес, който той проявяваше към нея? Обля го вълна на нетърпение. Защо, по дяволите, си задаваше подобни въпроси? Не му ли беше казала, че може да я пита каквото си поиска?

— Изглеждаш много сериозна — забеляза той. — За какво мислиш?

— За теб.

— О! — Люк вдигна вежди. — Какво за мен?

— Просто любопитство — сви рамене тя.

— Остава само да ме попиташ — перифразира той собствените ѝ думи и закачливо се усмихна.

— А ще ми отговориш ли?

Люк започна да се забавлява от тази игра на думи.

— Може би, но няма да узнаеш нищо, преди да направиш опит.

— Тогава добре — кимна Селена. — Какво правиш в западен Тексас?

— Живея — отвърна язвително Люк. — Просто живея.

— Или съществуваш?

— Какво значение има това — сви рамене той.

— Опарил си се от нещо — продължи настоятелно тя.

— До известна степен.

— Наскоро, след като се запознахме — намръщи се тя, — реших, че изпитваш ужасна омраза към някаква нещастна жена.

— Омраза ли? — засмя се Люк. — Да не искаш да кажеш...

Селена се огледа бързо наоколо, да не би някой да слуша разговора им.

— Знаеш ли, струва ми се, че препълненият автобус не е най-подходящото място за подобни разговори.

— Длъжни ли сме да останем в автобуса до края на обиколката?

— Разбира се, че не.

— Тогава да слизаме.

На следващата спирка двамата слязоха. Люк нямаше ни най-малка представа къде се намират или къде щяха да отидат. Това не го интересуваше. Любопитството му към Селена се разпали още повече. Изпитваше удоволствие да върви редом с нея. Чакаше я да поднови анализа си за неговите мотиви. Но се излъга.

— Мисля да отидем до Ла Вилита.

— Какво? — спря се Люк.

— Ла Вилита — повтори тя. — На испански означава „малък градец“. Това е най-старата част на Сан Антонио.

— Не ме ли занасяш? — запита я той със сух глас. — Мислех, че екскурзоводът е останал в автобуса.

— Прав си, но имам причина да те заведа в Ла Вилита.

— И каква е тази причина?

— Трябва да си купя рокля за сватбата на Бренда и Дейв — обясни му тя.

— А... да, сватбата — възкликна той със саркастичен тон. — Колко романтично!

— А, ето я! — възкликна Селена.

Люк се стресна и се огледа. Не видя нищо необикновено.

— Какво има? — запита той и обърна отново учудения си поглед към нея.

— Омразата, за която ти говорих — върху лицето ѝ се бе изписало неодобрение. — Ти не мразиш някоя специална жена. Ти мразиш всички жени. Не съм ли права?

— Не, Селена — отвърна направо той. — Аз не мразя жените.

— Но и не ги обичаш кой знае колко.

На Люк не му хареса насоката, която взимаше разговорът, но след като ѝ бе разрешил да го разпитва, отвърна откровено:

— С малки изключения. Но имам причина за това.

— Точно така — тя се отдръпна от него с вдигната глава.

— Селена, почакай — извика Люк и я догони. — Ти ме попита и аз ти отговорих. Нима искаш да те лъжа?

— Не, Люк, не искам да ме лъжеш — поклати глава Селена, но не го погледна.

— Защо се сърдиш тогава? — хвана я за ръката Люк и я накара да спре.

Селена го погледна. Сенките в дълбините на зелените ѝ очи накараха Люк да се разкае за думите си.

— Не се сърдя — отрече тя с тон, който подсказваше точно обратното.

— Така ли? — повдигна недоверчиво вежди Люк. — Защо се дърпаш от мен?

— Не се дърпам — Селена вдигна гордо брадичка.

— Какво има тогава? — настоя той.

— Да вървим на пазар — каза тя, кимна рязко и отметна дългата си плитка върху рамото.

Люк се прокле, че унищожи по такъв глупав начин непринудеността и приятелството, което успяха да постигнат, пъхна ръце в джобовете на джинсите си и я последва.

С малки изключения, Люк не мразел жените. Ужасно! Селена забеляза, че той не спомена никакви имена.

Почувства се силно наранена. Нима бе възможно да се обвърже толкова много с един мъж само за няколко кратки часа? Тя изгледа косо Люк. Болката в стомаха ѝ подсказа, че това не само бе възможно, но бе и самата истина. Намесили се бяха чувствата ѝ и тя имаше нужда от размишления.

Беше отдала не само чувствата, но и девствеността си на един мъж, който приемаше, че не обича жените, а в същото време очевидно

не изпитваше никакви угризения да ги използва за задоволяване на физическите си нужди. Каква глупачка съм, каза си Селена. А глупачките заслужават всичко — доброто, злото и равнодушието.

В объркания ѝ ум проблесна заглавието на един стар филм и Селена едва не се разкиска. „Добрите, лошите и равнодушните“.

Магазините в Ла Вилита бяха претърпкани с дрехи за карнавала. Селена едва си проби път през тълпата до един магазин, който бе посещавала много пъти. Люк я следваше по петите като таен агент, преследващ заподозрян престъпник. На входа на магазина, тя обърна глава към него.

— Знам, че повечето мъже се отегчават при подобни покупки — каза тя. — Тъй като жените са ти противни, струва ми се, че ще се отегчаваш още повече. Няма да имам нищо против, ако ме почакаш отвън.

— Не си ми противна, Селена, и не ме отегчаваш — въздъхна Люк. — Ще дойда с теб.

Отвратена от себе си прилива на удоволствието, което ѝ доставиха неговите думи, Селена се обърна и промълви:

— Както желаяш — отвърна тя, сякаш това не я интересуваше.

Селена се престори, че е спокойна и започна да разглежда роклите.

— Какво ще кажеш за тази?

Като се молеше да се освободи от обзелите я чувства, Селена се обърна да види какво имаше предвид Люк. Той държеше в ръцете си красива рокля.

— О! — успя само да възкликне тя.

— Харесва ми — каза Люк и премести поглед от тоалета към Селена. — Мисля, че ще ти отива.

Колкото и да не искаше да си признае, но и Селена хареса роклята.

— Е? — обърна се Люк към нея. — Какво ще кажеш?

— Прекрасна е!

— Тогава я пробвай — отвърна той и ѝ подаде роклята.

Селена хареса изключително много роклята. Но дори и да не беше така, пак щеше да я купи, понеже забеляза изписалото се върху лицето на Люк изражение, след като излезе от пробната, за да го попита за мнението му.

— Прекрасно! — възкликна той, огледа я от главата до петите и спря поглед върху дълбоко изрязаното деколте, където се виждаха нежните извивки на гърдите ѝ. — Никой мъж няма да може да ти устои!

— Може само да си мечтае за мен — провлече думи тя, дълбоко развълнувана от удоволствието, което ѝ достави неговата забележка. После вдигна царствено глава и влезе отново в пробната. Чу след себе смеха на Люк.

Селена купи роклята и се закле наум, че ако той си позволи отново да направи някоя сексапилна забележка по отношение на нея, ще му го върне. Стори ѝ се, че стоя цели часове на опашката, докато плати роклята. Очакваше, че Люк ще я покани да отидат някъде, но вместо това той я помоли за помощ.

— Е, аз ти помогнах да направиш своята покупка — каза той. — Помогни ми сега аз да направя моята.

— Да не искаш да си купиш дрехи за сватбата? — ахна от учудване Селена.

— Нищо подобно — отвърна той и я погледна с насмешка. — Искам да купя подаръци за брат ми и за неговото семейство.

— Значи имаш брат? — Селена не можа да си обясни защо това я изненада толкова много.

— Да, имам брат — отвърна кисело той. — И макар да разбирам, че в момента сигурно ме смяташ за безчувствено чудовище, вярвай или не, но имах дори майка и баща.

— Имаше ли?

— И двамата починаха.

— Съжалявам.

— Аз също — въздъхна Люк, после се усмихна. — Е, ще ми помогнеш ли? Нуждая се от женски съвет.

— Разбира се, че ще ти помогна — Селена смръщи чело. — Труден човек ли е брат ти?

— Не е — поклати глава Люк. — Ханк не е такъв, но не съм сигурен за жена му, Лора.

— Защо, капризна ли е?

— Лора е прекрасна — засмя се Люк. — По професия е вътрешна декораторка и има изящен вкус. Ужасно ще ми е неприятно

да ѝ изпратя нещо, което няма да ѝ хареса, но ще се почувства задължена да го постави на видно място само защото е подарък от мен.

Чудесно! Селена чувства как в нея припламна искрица на гняв. Без да се замисли, тя даде воля на негодуванието си.

— Предполагам, че Лора е сред малкото изключителни жени, които харесваш?

Без да обръща внимание на тълпящите се около тях хора, Люк присви очи и прикова Селена с поглед.

— Да, Лора е изключителна. Както душевно, така и физически и е готова да даде живота си за Ханк.

Селена разбираше чувствата му. Някъде дълбоко в себе си, макар и да предпочиташе да не го признава, самата тя бе готова да даде в момента живота си за Люк. Разбираше, че това е чиста глупост. Беше убедена, че е безразсъдно да се влюбва. Но се влюбваше. По дяволите!

— И затова ли е толкова специална, понеже е готова да даде живота си за брат ти? — изрече тези думи по отношение на жената със сарказъм — а тя дори не я познаваше — само и само да отхвърли собствените си нежелани мисли.

— Селена, вече ти казах...

Изтощена от тази мисъл и дълбоко наранена, Селена нетърпеливо го прекъсна:

— О, остави всичко това. Да купим подаръците ти и да излизаме!

Накрая намериха подарък за Лора, за двете ѝ големи дъщери от първия ѝ брак, за зет ѝ, за малката ѝ внучка и за нейния и този на Ханк шестмесечен син. Единствено подаръкът на Ханк просто подлуди Селена, защото Люк отхвърляше всяка нейно предложение.

— Започвам да си мисля, че си се побъркал — обърна се към него Селена, след като той отхвърли и поредното ѝ предложение. — Оставам с впечатление, че ти си човекът, който е готов да даде живота си за Ханк.

Думите ѝ го накараха дълбоко да се замисли.

— Вероятно мога да го направя — кимна той в знак на съгласие. — Ханк е от малкото добри хора в този несъвършен свят. Помогна ми да завърша учението си, помогна ми да започна бизнеса, утешаваше ме, докато бившата ми жена ми създаваше всичките онези неприятности. Той е истински стопроцентов джентълмен и аз наистина го обичам.

Селена почувства, че я поставиха заслужено на мястото ѝ. В същото време остана доволна, че Люк е способен да обича. Сведе поглед.

— Извинявай, Люк! — прошепна тя. — Нямам право да съдя нито теб, нито близките ти. Отсега нататък ще държа езика си зад зъбите.

— Обзалагам се, че ще го направиш — отвърна той с демоничната си усмивка.

Напрежението между тях премина. Обзета от вълна на облекчение, на Селена ѝ хрумна блестяща идея.

— Люк, сетих се! — възкликна тя. — Сетих се кой подарък би бил най-подходящ за брат ти. Нали каза, че е добър човек?

Люк кимна и тя се засмя.

— Купи му бяла каубойска шапка.

Люк тъкмо плащаше шапката, когато вниманието на Селена бе привлечено от една гравюра. Когато Люк се върна, тя я разглеждаше с очевидно удоволствие.

— Нещо интересно ли откри?

— Погледни това, Люк — тя му подаде гравюрата с блеснал поглед. — Сякаш отново са претворени индианските пещерни рисунки от езерото Амистад. Там сега е построен язовир.

Люк погледна гравюрата, после присви очи да я разгледа по-добре.

— Чувал съм за скалните рисунки в областта Биг Бенд — каза той, — но за първи път чувам, че при този язовир имало пещера. Цветовете и подробностите от тези рисунки са невероятни — той я стрелна с поглед. — Наистина ли в тази пещера има такива рисунки?

— Разбира се — отвърна напълно убедено Селена.

— Ти виждала ли си ги?

— Да.

Той поклати удивено глава.

— Сякаш времето не е оставило своя отпечатък върху тях.

— Точно така — усмихна се Селена.

— Може ли да се видят?

Селена кимна.

— Съществуват отдавна, но след построяването на язовира до пещерата може да се отиде само с лодка — обясни Селена.

— Жалко — въздъхна разочаровано Люк. — Толкова ми се искаше да ги видя.

Селена се замисли за миг, после взе мигновено решение.

— В Дел Рио имам приятел лодкар — каза бързо тя, преди да си е променила решението. — Освен това, тази вечер няма къде да спим — тя погледна часовника си. — Часът е три и двадесет. Ако се измъкнем още сега от Сан Антонио, преди часа пик, към осем вечерта ще бъдем в Дел Рио. Искаш ли да отидем?

— Ще намерим ли място за нощуване?

— Без проблеми — засмя се Селена. — Там няма карнавал. Освен това има няколко прекрасни мотела. Единият от тях е до самия язовир. Още сега ще се обадя по телефона.

— Да вървим да намерим телефон — предложи Люк и я хвана за ръката.

След по-малко от половин час двамата тръгнаха на път. Селена се движеше отпред, следвана наблизко от Люк. След като се обади в мотела, тя просто съобщи на Люк, че е направила резервация. Не му съобщи обаче, че е резервирала две отделни стаи.

Селена беше убедена, че това няма да се хареса на Люк. От друга страна, не ѝ се искаше Люк да остава с впечатление, че е леснодостъпна за всеки мъж — особено за онзи, в когото имаше неблагоприятното да се влюби.

Тя погледна в огледалото за обратно виждане и се намръщи. Джипът на Люк неотклонно я следваше.

Щеше да даде добър урок на Люк, помисли си Селена и върху устните ѝ се появи малка предизвикателна усмивка. Ако започнеше да възразява, щеше да научи този дявол на по-изискани маниери.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Времето се оказа великолепно за пътуване. Слънцето блестеше ярко и беше горещо. Лек бриз къдреше водата на язовира. Моторницата оставяше широка бразда след себе си, изхвърляше във въздуха малки водни пръски и те блестяха на слънчевата светлина с кристалночистите оттенъци на дъгата.

Люк не обръщаше внимание на спокойната красота на пейзажа. Беше в отвратително настроение, резултат от осуетени намерения и силен гняв. Беше прекарал нощта в чуждо легло, самотен, ругаещ проклетата си уста и увлечението си към грубо поведение.

Отделни стаи! Боже Господи! Чувствата на Люк и неговата мъжка гордост все още не се бяха отърсили от шока, който изпита при пристигането им в Дел Рио.

Бяха се спрели по пътя да вечерят и пристигнаха в мотела към девет и половина. Приятната млада жена на рецепцията потвърди резервацията им и каза, че стаите им са готови.

Стаите ли? При това разположени в двата края на сградата.

Люк успя да изкаже объркването и гнева си едва когато остана насаме със Селена. Беше я придружил мълчаливо до нейната стая и когато си каза, че трябва да се държи спокойно и разумно, избухна като бомба.

— Какво означава всичко това? — обърна се той към нея и ѝ препречи пътя към стаята. — Още ли ми се сърдиш затова, че не обичам повечето жени?

— Не, Люк, не ти се сърдя — отвърна Селена и го погледна в разярените очи. — Свободен си да обичаш или да не обичаш, когато си пожелаеш — тя повдигна леко брадичка. — Както и аз съм свободна да спя, където и с когото си пожелаая.

— Но... по дяволите! Не си спала с никой друг, освен с мен!

— Да — отвърна му по същия начин тя и усили още повече гнева му.

Както обикновено обаче, стигнеше ли до крайната степен на възбуда, Люк успяваше да се овладее. Ставаше неприветлив, а гласът му — леденостуден.

— Предупреждавам те, Селена. Ако толкова много ти се иска в леглото ти да има друг мъж, аз ще...

— И какво ще направиш? — прекъсна го тя със същия леденостуден глас. — Нека ти кажа, господин Сваляч Брансън. До снощи вярвах, че на този свят не съществува мъж, достоен за моето тяло — цялата потръпна и пое дълбоко дъх. — И сега, след преживяното снощи, продължавам да съм убедена в това. Но ако реша отново да направя същия подарък на някой друг, само аз ще реша кой ще бъде той. И ти, по дяволите, няма да можеш да направиш нищо. Добре го запомни.

Люк отвори уста да спори... да се защити... да се помоли. Селена обаче го накара да замълчи по възможно най-резултатния начин. Придърпа го към себе си и долепи устни до неговите. В гърдите на Люк пламна силна надежда. Едва не припадна, когато тя се отдръпна от него и влезе в стаята си.

— Спи с тази целувка, любовнико — извика му тя от прага с лишен от всякакви чувства глас, — нищо повече няма да получиш от мен. А сега — гласът ѝ прозвуча остро, — ще ми бъде много приятно, ако изчезнеш моментално отгук. Уморена съм.

Люк постъпи така, както му наредиха. Но не от уплаха, а просто защото внезапно видя, че по лицето ѝ наистина се изписа умора, дори нещо повече от умора. Изглеждаше, че Селена всеки момент ще припадне. А Люк не искаше той да стане причина за това.

Изпълнен със странно чувство за безпокойство, както и с някакви объркани чувства, които не искаше да си признае, Люк се прибра в стаята си. Останал сам, той се опита да потуши неприятните си мисли с обзелия го гняв и безсилие.

— Добре ли си, приятел?

Гласът долетя някъде зад него. Обади се Дан, приятелят на Селена. Беше застанал на капитанското си място, под сенчестия навес на моторницата. Селена седеше пред него.

— А, да. Чудесно! — извика Люк, като се мъчеше да преодолее грохота на мощния извънбордов двигател. — Благодаря ти, приятел!

Люк отпи от леденостудената кутия бира, която държеше в ръце.

— Изпи ли си бирата? — извика отново Дан. — Искаш ли друга?

Люк пиеше вече втората си бира и щеше да откаже. После си помисли. „Защо пък да отказвам?“ Изпитата бира може би щеше да уталожил болката в слабините и силния гняв, който го разтърсваше.

— С удоволствие — извика Люк, вдигна кутията към устните си и я изпразни с две големи глътки.

Селена му донесе нова кутия бира.

— Ще се гипсираш от толкова пиене — каза намръщено тя и пъкна бирата в ръката му.

Люк я погледна изпод широкополата шапка, която му бе дал Дан.

— Я ме остави, Зеленоочке — озъби се той. — Ако все още не си го забелязала, аз съм мъж, а не момче. Не искам някаква си превзета и прекалено чувствителна жена да ме поучава какво да правя — Люк изпита силно съжаление в момента, в който изрече острите думи. Дори нещо повече от съжаление, когато забеляза уязвимото и наранено изражение, помрачило красивото лице на Селена.

Тя пое силно и шумно въздух. После нараненият израз изчезна и беше заменен от силен гняв.

— Превзета! Прекалено чувствителна! Ти... егоист такъв!

Гласът ѝ беше достатъчно силен и достигаше до ушите му през боботенето на двигателя.

— Виж, Селена. Извинявам се. Не спях добре — Люк я погледна с крива самоунижаваща усмивка — прекрасните ѝ гърди се вдигаха и спускаха в унисон с дишането ѝ и дланите му просто изгаряха от желание да докоснат и помилват гладките копринени форми. — Чувствах се самотен през цялата нощ. Изпитвах нужда да си до мен, да ме желяеш, да ме топлиш — никак не му беше лесно да направи това признание, но тя го спаси от това неудобство като тръсна гневно глава.

— Въобще не съжеляваш, защото си грубиян — отвърна сурово тя. — Е, приятелче, имам новини за теб. Хич не ми пука колко ще се наливаш, защото след като разгледаме пещерата и се върнем, аз си заминавам — после се наведе, за да я чуе по-добре. — Не ми пука и дали ще спиш сам, Черноочко! Заслужи си самотата.

Люк не я погледна. Ако го беше направил, нямаше да се въздържа да не я сграбчи в прегръдките си, да я притисне към себе си и да я целува дотогава, докато, останала без дъх, тя щеше да му се отдаде тялом и духом.

Той впи суровия си поглед в безбрежността на езерото и повдигна кутията бира към устните си. Вниманието му бе привлечено от разтрепераната му ръка. Остави бирата, без да отпие от нея. През главата му мина мисълта, че цялата бира в света нямаше да разреши затруднението, в което се намираше.

Селена седна на стола и се загледа през прозорчето на моторницата. Не искаше да се обръща назад. Не искаше да го гледа такъв, студен, злостен, самотен и саркастичен. Къде остана засменият мъж, с когото бе изживяла онази прелестна любов?

Наистина ли имаше такъв засмян мъж или той съществуваше единствено в нейното въображение? Селена реши, че не съществува, понеже си спомни студения, язвителен и прекрасен демон, който съдбата ѝ бе представила в образа на Люк Брансън.

Люк!

Селена преглътна със съжаление при мисълта за онзи, който можеше да се окаже Люк и запримига от наплива на сълзите в очите си. Защо допусна глупавата грешка да се влюби в него? Какво толкова я привличаше у него?

Той беше нейният тип мъж. Мисълта проблесна в ума ѝ. От очите ѝ се отрони сълза и Селена я избърса с треперещи пръсти. Люк бе силен, а тя се оказа слаб противник.

— Пристигнахме!

Гласът на Дан я изтръгна от лошите мисли. Предстояха години, през които можеше да си мисли за глупавата си постъпка. Сега обаче трябваше да погледне Дан с весело лице, за да не разбере нейният стар приятел, че тя и Люк са станали вече врагове.

Селена се надигна от стола, докато Дан приближаваше малкия кей.

— Ще ти помогна да завържем моторницата — предложи Селена и тръгна към задната ѝ страна.

Там вече стоеше несигурно изправен на крака Люк.

— Казах, че аз ще помогна — извика Селена в момента, в който моторницата се удари леко в кея.

Люк или не чу, или се направи, че не чува. Без да каже нищо, той скочи на брега, препъна се, но успя да се обърне и да поеме хвърленото му от Селена въже. След като завърза моторницата, той

подаде ръка на Селена, за да ѝ помогне да слезе. Тя отказа да поеме ръката му и скочи с вещица на леко поклащация се пристан.

— Трябваше да ме оставиш аз да завържа моторницата — каза тя и го погледна намръщено. — За малко да паднеш в езерото.

— Но не го направих — отвърна Люк, очевидно разтревожен от това, че е разбрала положението му. — Но дори и да бях паднал, нищо нямаше да ми се случи — продължи той с подигравателна усмивка. — Опитният речен екскурзовод щеше да ме спаси.

— Хич не се надявай на това — отвърна рязко Селена. Тя се обърна и отиде на края на пристана, който опираше в скалист бряг. — За да стигнем до пещерата, трябва да се изкачим по този склон — каза му тя, щом Люк приближи до нея. Селена се обърна и го изгледа със съмнителен поглед. — Смяташ ли, че можеш да го направиш?

— По дяволите, Селена, не съм... — започна той, но тя рязко го прекъсна.

— Говори по-тихо, не искам да ни чуе Дан.

— Къде е Дан? Няма ли да дойде с нас? — запита Люк и се обърна назад.

— Не — отвърна Селена, поклати глава, обърна се и стъпи на брега. — Ще ни приготви обяда — след това тръгна с уверени стъпки нагоре по склона.

Люк я следваше с пъшкания и проклетия.

— Защо не ми каза, че трябва да се изкатерим по този бряг? — измърмори той. — Можех да си взема туристическите обуца.

Селена се спря отегчено на малката пътечка.

— Изкачването по този малък склон едва ли би могло да се нарече катерене — подхвърли тя през рамо. — Дори и децата го изкачват без никакви затруднения.

— Но не и с каубойски ботуши с високи токове — отвърна Люк.

Продължиха нагоре и след малко Селена се спря пред желязна верига, препречваща входа на някаква плитка пещера.

— Нали ти пожела да видиш рисунките — каза Селена и посочи пещерата. — Ето ги. Престани да мърмориш и ела да ги разгледаш.

Люк приближи и застана до нея пред преградата. После надникна вътре и се намръщи.

— Нищо не виждам.

— Продължавай да гледаш — отвърна тя. — Ще ги видиш, след като очите ти се нагодят към слабата светлина вътре. Една от причините рисунките да се запазят така добре е именно липсата на директна светлина върху тях.

Люк млъкна и се загледа. След малко възкликна очаровано:

— Виждам ги! Селена, фантастични са!

Селена се развълнува. Противно на волята си, тя сподели неговото учудване и възхищение.

— Да, съгласна съм. Какво виждаш?

Отговори й, без да се обръща към нея.

— В дъното на пещерата, сякаш застанала на пост, виждам огромна котка, а може би това е рис или леопард, оцветен в синьо. Забелязвам и други животни, елен или антилопа, както и някакви символи, които не мога да разгадая — докато говореше, той започна да се придвижва край преградата, без да обръща внимание на неравната и скалиста почва. — Виждам някаква издължена фигура с разветви одежди. И... а! — възкликна отново той, като стигна другия край на пещерата. — Селена, и в този край има една голяма котка!

— Да — отвърна Селена, която се придвижваше мълчаливо след него. — Забеляза ли, че и котките гледат в две различни направления?

— Точно така — кимна Люк. — Сякаш са поставени така, за да пазят рисунките.

— И аз си помислих същото, когато ги видях за първи път.

— Великолепно! — каза Люк и стрелна Селена с поглед. — Имаш ли престава кога са направени?

— Предполага се, че преди около две хиляди години — сви рамене тя.

— Невероятно!

— Да, аз... — Селена млъкна, тъй като чу далечния глас на Дан.

— Хей, вие двамата, обядът е готов! — извика Дан.

— Идваме — извика в отговор Селена. Двамата тръгнаха по обратния път.

Когато стигнаха до пристана, Люк кимна с глава към една приближаваща лодка.

— Я виж, имаме компания — каза той.

— Изглежда, че ще поотложим обяда, докато Дан направи място на тази лодка — отвърна Селена.

— Налага се да се мръднем, за да им дадем възможност да пристанат — потвърди мнението ѝ Дан. — Бихте ли отвързали въжетата, докато запаля двигателя?

— Разбира се — отвърна Селена и отиде на носа, докато Люк се отправи към кърмата.

Вместо обаче да се опита да пристане, другата моторница започна да кръжи. Водата се развълнува и лодката на Дан се заклати. Тя започна да се блъска и да отскача от пристана. Селена отвърза въжето и с един пресметлив скок се намери в моторницата. Люк обаче не си направи добре сметката. Той освободи своето въже и скочи в момента, в който моторницата се дръпна от пристана.

Люк цопна като камък в развълнуваната вода.

Селена не се замисли дори за миг — изтича към кърмата и се хвърли в леденостудената вода.

Последвалата сцена можеше да изглежда много забавна, ако Селена не беше толкова уплашена, а Люк не беше толкова ядосан. Той се противопостави на опитите ѝ да му помогне. Започна да пляска във водата и да ругае.

— По дяволите! Нищо ми няма! — развика се той и я отблъсна от себе си. — Нямам нужда от спасител. Умея да плувам — после заплува към единия край на лодката, където го чакаше Дан, за да му помогне да се качи в нея.

— Чудесно! — извика след него Селена. — Ако не друго, това потапяне в студената вода ще те отрезви — тя пое ръката на Дан и се качи в моторницата.

— Нямам нужда от отрезвяване — нахвърли се Люк отгоре ѝ, щом и той стъпи на борда, — понеже не съм пиан.

Не спряха за обяд. Мокри до кости и потънали в ледено мълчание, те похапнаха по време на връщането.

Селена седеше и гледеше през предното стъкло на моторницата. Чувствата ѝ бушуваха като водата в езерото. Съжаляваше за Дан, който хвърляше озадачени погледи ту към нея, ту към Люк и не разбираше какво става между тях. Независимо от съжалението си към Дан, тя не бе склонна да обясни нещата на стария си приятел. Може би някой ден щеше да го направи, стига да доживееше до сто години.

Обратният път сякаш нямаше край. Селена хапеше нервно устни и чакаше това пътуване най-сетне да свърши. Искаше ѝ се да се отърве

колкото се можеше по-скоро от Люк.

Отново се почувства объркана и унижена от мъж. Фактът, че бе влюбена в този мъж ни най-малко не облекчаваше чувството ѝ на потиснатост.

Горещият следобед и вятърът, образуван от движението на моторницата, изсуши дрехите на Селена и на Люк. Селена помогна на Дан да привържат моторницата, промълви едно „довиждане“ и тръгна с бързи крачки към колата си.

— Селена, почакай! — извика след нея Люк и я догони в момента, в който отключваше вратата на колата. — В мотела ли се връщаш?

— Връщам се у дома — поклати глава тя и седна зад волана.

— Пътят е дълъг, а освен това е време за вечеря — възрази той. — Защо не почакаш до утре сутринта! Мисля... Мисля, че можем да поговорим.

Селена се разкъсваше от противоречие. Искаше ѝ се да остане с него, копнееше да е с него, но разбираше добре, че ако я обиди отново, това щеше напълно да я унищожи. Гордостта ѝ надделя.

— Не, Люк. Няма за какво да разговаряме — тя запали двигателя. — Отивам си у дома. Много ще съм ти благодарна, ако отсега нататък престанеш да се бъркаш в живота ми — като се бореше с всички сили да не се разплаче, тя потегли. Гумите изсвистяха и изхвърлиха прах и малки камъчета от паркинга.

Непознато досега чувство на самота обзе цялото същество на Люк. Той стоеше като вкаменен на мястото си и гледаше как колата на Селена се смалва все повече и повече в далечината.

— Какво става с вас двамата? — запита Дан и спря до него.

— Дамата не ме харесва — отвърна с крива усмивка Люк.

— По дяволите! — изруга Дан.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Люк.

— Слушай, приятелче — отвърна Дан и посочи с палец към отдалечаващата се кола на Селена. — Отдавна познавам тази жена. За първи път я виждам да гледа така мъж както гледа тебе. Всичко беше от ясно по-ясно.

— Какво беше? — запита уплашено Люк.

— Приятелче — засмя се Дан. — Тази жена е влюбена до полуда в тебе. Личи си от блесналия ѝ поглед.

Влюбена ли?

Думата не излизаше от ума на Люк през целия път от Дел Рио до Стади Бут.

Възможно ли беше това? Люк си задаваше за стотен път въпроса, след като се сбoguва с Дан. Възможно ли беше Селена да се влюби толкова бързо в него? А блясъкът в очите ѝ, който бе забелязал Дан, не се ли дължеше на закъсняла последица от тяхното любовно преживяване? Това му изглеждаше по-правдоподобно, макар и не дотам неприемливо.

Защо пък да не е приемливо, ровеше се той в обърканите си мисли. Последното нещо, към което се стремеше в живота, бе любовта. Не беше ли истина? Докато не срещна тази чародейка със зелените очи и черната коса, Люк беше напълно убеден, че никога повече няма да попадне в капана на дълбоките чувства.

Любовта водеше неизменно до огорчения.

Така ли беше наистина? Въпросът прониза съзнанието на Люк и го накара да се намръщи. А не съществуват ли отделни случаи, при които, с отминаване на времето, вместо да изчезва, любовта се задълбочава и става все по-силна и по-силна? Той беше дълбоко наранен от бившата си съпруга и от последвалата загуба на правата си над дъщеря им. Точно поради дълбочината на тази болка, Люк се бе затворил в себе си и се бе отделил с истинска стена от всякакви нови горчивини. Сега осъзнаваше, че онова, което толкова високомерно смяташе за скука, всъщност можеше да се окаже истинската любов.

Люк поклати недоверчиво глава при тези свои мисли и сви с джипа в алеята на къщата, която бе взел под наем от Уил. Слезе от колата и се загледа в обсипаното със звезди небе. Селена го бе нарекла с разни имена. Върху устните му се появи иронична усмивка. Колко беше права! Оказа се същинско магаре.

А имаха ли право магаретата на втори шанс? Въпросът не излизаше от ума на Люк и отново го държа буден през цялата нощ. Селена му каза да не се бърка повече в живота ѝ и по всичко личеше, че беше убедена в това. Наистина ли беше така? Люк съзнаваше, че я бе обидил с думите и поведението си.

Той прекара пръсти през косата си и влезе в къщата. Дали Селена можеше да го разбере и да му прости, ако ѝ обясни чувствата си? По-важното бе дали изобщо ще пожелае да разговаря отново с него.

Припламнаха първите светлилки на новия ден. Люк почувства как и последната задръжка у него изчезва. Трябваше да я накара да го изслуша и да му прости. Защото, колкото и да му бе странно, Люк осъзна ясно, че е безвъзвратно влюбен в Селена.

Едно нещо все още му вдъхваше надежда. Спомни си нейната реакция, когато ѝ каза, че Лора е готова да умре за брат му Ханк. Спомни си ясно как, без дори да се замисли, тя се хвърли в леденостуденото езеро, за да го спасява.

Помоли се на Бога дано неговите впечатления и забележката на Дан да се окажат прави.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Настоятелният звън на телефона събуди Селена в ранния следобед. Макар и да не притежаваше пророчески способности, знаеше кой се обажда. Люк бе звънял поне пет-шест пъти от сутринта. Три пъти му отговори. На третия път му заяви накратко, че няма какво да му казва и го помоли най-учтиво повече да не я безпокои. Люк отвърна, че ще ѝ звъни дотогава, докато се съгласи да поговорят. Този път тя не каза нищо, а просто му затръшна телефона.

Сега Селена се разсъни напълно и много се ядоса. После се присегна и изключи телефона.

Гневът не я напусна и докато се къпеше под душа, и докато се обличаше след това. Напрежението ѝ поспадна едва когато изпи първата чаша кафе. Очите ѝ зашариха по стенния телефон в кухнята.

Може би трябваше... Не! Селена отхвърли предателската мисъл. Няма да се подаде на желанието си да се види с Люк и да поговори отново с него. Всичко свърши. Отмина. Край. Докато се улисваше с разни занимания и се стремеше да не мисли за него, в главата ѝ се въртеше мисълта, че всъщност с нея всичко бе свършено.

Трябваше да прави нещо и непрестанно да е в движение. Това беше отговорът на въпроса. Върна се в спалнята си, включи отново телефона и набра бързо номер на туристическото бюро. Молеше се Люк да не е там. Успокои се, щом чу познатия грубоват глас на Уил.

— Уил, обажда се Селена — каза тя и се удиви от спокойния тон на гласа си.

— А, върна ли се най-после? — изръмжа Уил.

— Върнах се и съм ужасно отегчена — засмя се Селена и веднага се стресна от резкия си глас. — Искат ми се да поработя — това поне беше истина. — Имаш ли нещо за мен?

— Имам три различни ангажимента — отвърна Уил. — Можеш да си избереш един от тях.

— Какви са?

— Полудневно плаване, едnodневна екскурзия и едно пътуване с преспиване до Санта Елена. И трите са за утре сутринта — отвърна той. — Какво избираш?

Като знаеше, че пътуването до Санта Елена траеше от два до четири дни, Селена не се подвоуми.

— Ще пътувам за Санта Елена. Голяма ли е групата? Кой маршрут избраха?

Както обикновено, Уил отвърна съвсем накратко:

— Един сал и шестима участници. Ще бъдеш сама.

Селена долови нещо странно в тона на Уил. Смръщи вежди и попита:

— И какво? Това проблем ли е?

— Надявам се, не — отвърна той. — Ами, знаеш ли, съобщиха ни, че в този район имало стрелба.

— Стрелба ли? — възкликна Селена. — Има ли ранени?

— Не, не — успокои я Уил. — Агентите за борба с наркотици смятат, че стрелбата е между контрабандисти на наркотици.

— Това е успокоително — въздъхна Селена. — За миг си помислих, че някой е стрелял по нашите хора.

— Не е по нашите хора — повтори Уил с успокоителен тон. — Убеден съм, че е изолиран случай, но си помислих, че ще бъде честно да те уведомя.

— Е, добре, Уил, благодаря ти — опънатите нерви на Селена се поотпуснаха и тя се съсредоточи върху работата си. — Групата, която ми даваш, смесена ли е?

— Само жени — засмя се Уил от другия край. — Писателки. Казаха, че пътуването им било с проучвателна цел.

— Писателки ли? — Новината събуди интереса на Селена. — Какви писателки? Да не са журналистки?

— Не — изсумтя Уил. — Писателки на художествена литература. Исторички. А може би истерички.

„Шовинист такъв“, помисли си Селена, но не изказа на глас мнението си.

— Уверена съм, че не е така — отвърна тя.

— А аз съм уверен, че ти ще бъдеш единственият лодкар — провлече думите си Уил. — Още ли настояваш да отидеш?

— Да — отвърна веднага Селена. — След малко ще дойда да проверя екипировката. Бренда на работа ли е днес следобед?

— Не — отвърна Уил. — Дейв тръгна на десетдневна екскурзия до долните каньони и Бренда реши да го придружи.

„Щастливка“, каза си Селена и се усмихна при мисълта, че вятърничавата ѝ приятелка гребе с нейния любим. — Нямахте ме само два дни. Кога заминаха?

— Вчера сутринта — отвърна Уил. — Една група настоя да отиде на тази екскурзия, а Дейв пожела да я вземе. Тогава нашата вихрена Бренда изрази желание да го придружи.

— Е, такава си е нашата Бренда — засмя се Селена. — Добре, Уил. Като проверя екипировката, ще се отбия до бюрото.

Три часа по-късно Селена влезе в агенцията и едва се стърпя да не излезе моментално от нея. На гишето стоеше Люк. Облеклото му беше някак си занемарено, но той ѝ се стори прекрасен.

— Нещо става с твоя телефон — обърна се направо Люк към нея.

Застанала до вратата, Селена внимателно го наблюдаваше, готова да излезе всеки миг от агенцията.

— Нищо му няма — отвърна тя с тон, който го предизвикваше да я опровергае.

— Сигурно е така — съгласи се Люк. — Целият ден се опитвах да се свържа с теб, но телефонът ти непрестанно даваше заето.

— Не исках да ме безпокоят — отвърна тя с мила, но подигравателна усмивка, — затова го бях изключила.

— Това няма да ти помогне — отвърна той, без да обръща внимание на тона ѝ. — Рано или късно ще се съгласиш да говориш с мен.

— Нима? — вдигна вежди тя.

— Убеден съм — кимна той. — Няма да те оставя на мира, докато не поговорим — той стана от мястото си и тръгна към нея. Тя се отдръпна към вратата. Люк пое дълбоко въздух и се спря. — Добре, добре, няма да те притеснявам. Ще ми отговориш ли само на един въпрос.

— Питай бързо — каза тя със заповеднически тон. — Ужасно бързам — и това бе самата истина. Почувства внезапно желание да побегне и да се скрие от него, в противен случай щеше да се хвърли в прегръдките му.

— Слушай, Зеленоочке, този спор между нас е напълно излишен. Ако ме изслушаш, ще ти обясня, че можем веднага да го приключим.

— Аз вече го приключих. Още вчера — напомни му тя.

Търпението на Люк се изчерпа.

— По дяволите, знаеш за какво недоразумение става дума — той отново пое дълбоко въздух и продължи малко по-спокойно. — Нищо не е приключено, Селена, и ти го знаеш така добре, както и аз. Преживяхме чудесни мигове и не си заслужава да захвърлим всичко, без дори да си поговорим.

Това, което казваше, имаше смисъл. Селена се намръщи. А защо трябваше да има смисъл? Не искаше да слуша, понеже се страхуваше, че е сладкодурен и ще я накара да повярва в нещо, в което не искаше. Но... как копнееше за него...

— Селена? — в гласа му звучеше надежда. Тя започваше да се предава и той разбираше това. — Моля те!

— Добре, съгласна съм — съгласи се тя с лека въздишка.

— Не тук — отвърна той и въздъхна още по-силно от нея. — Трябва да поговорим на четири очи. Може ли тази вечер? В твоя дом?

— Не, не тази вечер — поклати глава тя. — Уморена съм. Снощи не спях добре. Някой непрестанно ми звънеше по телефона.

— Може би е трябвало да вдигнеш слушалката. Тогава напрежението и отчуждеността между нас нямаше вече да съществуват.

— Знаеш ли, трябва да почакаш няколко дни.

— Защо няколко дни — запитва озадачено той.

— Имам тридневен плаване до Санта Елена — обясни Селена. — Групата се състои от шест писателки на исторически романи.

Това никак не се хареса на Люк.

— Не можеш ли да се откажеш? Все ще се намери кой да те замести — намръщи се Люк.

Селена заклати отрицателно глава, преди още да е млъкнал.

— Не е възможно — отвърна тя. — Уил е останал без хора. Приех ангажимента и ще го изпълня — тя смръщи вежди. — Къде, впрочем, е Уил?

— Отиде по работа и съобщи, че ще минеш насам. Аз пък му казах, че с удоволствие ще те изчакам.

Започваше отново да я печели и Селена се развълнува. Опита се да се противопостави на това чувство и погледна Люк с насмешлива усмивка.

— Много си великодушен, Брансън.

— Не съм — отвърна той с прочувствена усмивка. — Ще чакам, докато останем сами, за да го докажа.

Това преля чашата. Селена сграбчи дръжката на вратата, отвори я и вдъхна дълбоко свежия въздух.

— Трябва да вървя — каза тя и прекрачи прага. — Ще се видим... и ще поговорим, като се върна от Санта Елена.

— Изгарям от нетърпение — промълви с тих глас Люк след нея.

„По дяволите, сатана такъв“, помисли си Селена и се втурна към колата. „И аз самата изгарям от нетърпение.“

Слънцето стоеше като меден диск на кобалтово синьото небе. Въздухът беше сух, реката — спокойна, а пътничките — въодушевени и шумни. Макар и да гребеше, Селена беше много доволна.

За нейно спокойствие и удоволствие, писателките се оказаха не само интелигентни, остроумни и решени да извлекат максимална полза от своето пътуване, но и приятни. Те затрупваха Селена с въпроси и изслушваха внимателно отговорите ѝ. Две от тях дори си водеха бележки.

По пладне температурите станаха непоносимо високи, но те не се оплакаха. Всички много се смяха, когато една около четиридесетгодишна жена, каза, че силната топлина не само ще прочисти порите на лицата им, но и ще стопи малко тлъстинки от задните им части.

Така с непрестанни закачки, те продължиха своя път. Селена тъкмо бе избухнала в силен смях, когато проехтя първият изстрел.

— Какво, по дяволите, беше това? — възкликнаха жените.

— Надявам се, че не беше... изстрел — отвърна колебливо Селена.

— По дяволите, за мен си беше чист изстрел — каза една от жените.

Проехтя нов изстрел и всички млъкнаха. Селена занемя от ужас, когато чу как куршумът изсвистя край главата ѝ.

— Божичко! — извика тя. — В мен стреляха! — тя напрегна моментално сили, натисна силно греблата и се насочи към американския бряг на реката, тъй като изстрелите идваха от противоположната страна.

— Може ли да помогнем с нещо — обърна се към Селена най-младата жена с широко отворени от уплаха очи.

— Можете — отвърна Селена и натисна греблата. — В момента, в който салът опре в брега, скачайте и се скрийте зад онези скали.

Без излишни приказки, жените скочиха от сала в мига, в който той се заби в пясъчния бряг, и побягнаха. Селена ги следваше по петите. Задъхани от бягането, те се прикриха зад канарите. Нов куршум отчупи парченце от скалата, докато Селена тичаше след последната жена към нея.

Най-възрастната жена от групата, прехвърлила вече петдесетте, изруга гневно, сграбчи Селена за ръката и я дръпна на сигурно място зад скалата.

— Този дивак отсреща нещо не е наред! — каза тя.

— Този дивак отсреща по всяка вероятност е контрабандист на наркотици — отвърна Селена.

— Лари беше против това мое пътуване — изпъшка една зашеметяващо красива жена от групата. — Сега ще ми натяква до края на живота: „Казвах ти да не отиваш! Казвах ти да не отиваш!“

Селена не се въздържа и се засмя при тези думи на жената. Засмяха се и останалите. Смехът им обаче моментално секна от изсвистелия над главите им куршум.

— Господи, какво ще правим сега? — запита една от жените и всички обърнаха погледи към Селена.

— Ще стоим тук — отвърна тя. — Хванал ни е на тясно, но куршумите не могат да пробият скалата.

— А какво ще стане, ако реши да премине реката? Селена опря гръб на скалата и затвори очи.

— В такъв случай, мили дами, страхувам се, че ще изпаднем в голяма беда — отвърна тя.

Люк седна на мястото на шефа си и вдигна обутите си в ботуши крака върху обсипаното с книжа бюро на Уил. Скучаеше. Селена му

липсваше. Пред вратата изсвистяха автомобилни гуми и миг след това вътре връхлетя Джаспър Чанс.

— Току-що в магазина дойде Рафаел и събщи, че някакъв скапан контрабандист на наркотици е задържал Селена и групата ѝ при скалите.

Люк моментално скочи на крака.

— Какво значи задържал? — запита той.

— Скапанякът ги обстрелва с пушка — отвърна Джаспър и изля порой от ругатни по негов адрес.

Люк замръзна на мястото си. После погледна към вратата.

— Дай ми една от пушките си — помоли той.

Джаспър кимна в знак на съгласие.

— Имам две — каза той. — Идвам с теб.

Рафаел им даде два коня и им описа точното място на снайпериста. Двамата поеха незабавно и пресякоха реката на няколко мили по-долу. Когато стигнаха мястото, се оказа, че снайперистът не е един, а трима. Двамата слязоха от конете и решиха да заобиколят стрелците.

Оказа се, че на помощ са се притекли и четирима полицаи от службата за борба против наркотиците. Люк привлече вниманието на контрабандистите, те стреляха и издадоха местоположението си. Полицаяте отвърнаха моментално на стрелбата. Всичко свърши за няколко минути, после настана тишина. Чуваха се само воплите на ранения контрабандист.

Люк и Джаспър оставиха контрабандистите в опитните ръце на полицаите, скочиха на конете и преплуваха с тях реката. Люк яздеше със свито от страх сърце.

— Селена! — извика той, когато конят му се изкачи по пясъчливия бряг.

— Люк! — отвърна тя и изскочи иззад скалата. — О, Господи! Да не си решил да те застрелят? Отсреща има човек с пушка — без да обръща внимание на това, че самата тя се излага на опасност, Селена се втурна по брега и когато Люк скочи от коня, се хвърли в прегръдките му.

Люк затвори очи и притисна скъпоценното ѝ тяло към разтуптяното си сърце.

— Добре ли си? — после се отдръпна от нея и я огледа. — Да не би да си се ударила или да си ранена?

— Не съм — успокой го задъхано тя. — Нищо ми няма. Благодаря на Бога, че и моите дами са добре — тя се обърна и се усмихна на жените, които започнаха бавно да излизат иззад скалата.

— Дамите ти добре ли са? — извика Джаспър.

Чу се едно хорово „да-а-а“, последвано от сухата забележка на най-възрастната жена.

— Тази малка случка развълнува сърцето ми. Клетото, разхлопа се от вълнение така, както последния път, когато правих любов.

Всички прихнаха да се смеят. Това бе добре дошло за повишаване на настроението им, реши Селена и им съобщи, че трябва да се откажат от по-нататъшното си пътуване. Предложението ѝ бе посрещнато с недоволни възгласи.

— Не можете да продължите — обади се и Люк със строг израз на лицето.

Думите му бяха посрещнати с подигравателни усмивки.

Люк погледна Селена. Тя само повдигна рамене и застана на страната на жените.

— Ще се видим като се върна — каза тя.

— Ще те чакам — отвърна Люк. После добави: — В моята къща.

Останалата част от пътуването премина без премеждия. Селена бе приятно изненадана от това, че жените се оживиха още повече и се оказаха интересни, а в отделни моменти и много весели, спътнички. Когато пътуването приключи и всички се завърнаха в туристическата агенция, те заявиха на отдъхналия си с облекчение Уил, че са събрали достатъчно материал за няколко книги. Накараха дори Селена да им обещае, че ще ги прочете.

Усмихната, Селена им махна с ръка, скочи в автобуса и тръгна към склада, за да върне екипировката. Когато приключи работата си, я обзе нерешителност.

Два дни отказваше да мисли за срещата си с Люк. Настана време да се видят. Люк беше рискувал живота си за нея. Доколкото знаеше, дори нямаше пушка. Не беше и уверена, дали умее да си служи с нея. Въпреки това той бе намерил пушка и ѝ се бе притекъл на помощ. Постъпката му говореше много повече за чувствата му към нея, отколкото каквито и да е думи.

Той я обичаше. Сигурна беше в това, както беше сигурна, че и тя го обича. Но дали Люк знаеше това? Може би бе настъпил моментът, в който трябваше да го разбере. Тръгна към колата си. Ще отиде в неговия дом, така както я бе помолил, не, както ѝ бе наредил той.

Отпочинала, свежа и с разпуснати коси, Селена паркира колата си на алеята пред къщата на Люк. Прозорците светеха, но от Люк нямаше и следа.

Селена слезе от колата неспокойна, възбудена и уплашена, че той ще отхвърли любовта си, а ще предложи само тялото си, в замяна на нейното. Посрещнаха я звуците на първия концерт за пиано на Чайковски. Тя изпъшка и затвори очи.

Харесваше Хендел, но Чайковски! Селена тръгна като сомнамбул след музиката, премина през двора, после през широко отворената врата и влезе във всекидневната. Люк се бе облегнал със затворени очи на един стол и слушаше. Тя не издаде никакъв звук, но някак си усети, че той долови присъствието ѝ. Люк отвори очи. Не каза нищо, но тя почувства, че я вика при себе си. Селена тръгна към него. Люк протегна ръце, тя потъна в прегръдките му и вдигна устни към неговите.

— Колко много ми липсваше! — прошепна той.

— И ти на мен.

— Желая те.

— И аз теб.

Люк погледна блестящите ѝ очи. Усмивката му бе топла, любяща и изпълнена с желание — като на истински демон.

— Ще поговорим по-късно — каза той и я целуна леко по устните.

— Ако се налага — отвърна с въздишка тя.

— Дължа ти едно обяснение.

— Ще те изслушам.

Люк облекчено въздъхна.

— Искам да ти задам няколко въпроса — каза той.

— Ще отговоря на всичките — обеща му тя.

— Само едно нещо — отдръпна се назад и я погледна.

— Какво е то? — въздъхна отново Селена.

— Обичам те! — каза Люк и затаи дъх.

— А аз повече! — отвърна Селена и се усмихна.

Люк я взе в прегръдките си.

— Това ще разберем по-късно — каза той. После я взе на ръце и я понесе към спалнята.

ЕПИЛОГ

— Струва ми се, че той има чертите на нашето семейство, Люк?

Ханк Брансън се взря в сериозното лице на своя племенник, който гостуваше заедно с родителите си на семейство Брансън в Пенсилвания, по случай коледните празници.

— Има чертите на семейството ли? — засмя се Лора, съпругата на Ханк и се вгледа в бебето, което държеше в ръце. — Не го ли виждаш? Одрал е кожата на Люк.

— Точно така — отвърна Люк с огромно задоволство.

— Така ли? — Селена погледна съпруга си с невинен, но подозрителен поглед. — На мен пък ми се струва, че прилича на малко, сбръчкано и навъсено старче. Но ако настояваш, че Чейс прилича на теб, добре... — тя сви рамене и думите замряха на устата ѝ.

Вместо да смръщи вежди, Люк силно се засмя. За по-малко от година той изгуби способността си да се мръщи, което се дължеше изключително на любовта на Селена.

Попивайки спокойната и приятна атмосферата, която цареше в дома на брат му, Люк погледна съпругата си с поглед, изпълнен с щастие. Раждането на техния син, дошъл на този свят точно преди месец, на връх Коледа, изпълни живота му със смисъл.

Обожаваше сина си, макар че всъщност се надяваше да му се роди дъщеря. Липсваше му първородната дъщеря и винаги щеше да му липсва. Люк обаче не искаше дъщеря само за да замести онази, която изгуби. Не. Люк се надяваше да има дъщеря, защото тръпнеше при мисълта да се роди една нова прекрасна Селена.

— Люк! — шепотът на Селена прекъсна мислите му, а мекият ѝ поглед го привлече към нея.

— Слушай, Люк — обади се Ханк и му се усмихна съзаклятнически. — Ние с Лора с удоволствие ще останем при бебето, ако вие двамата имате желание да се усамотите за малко в стаята си.

Селена се смути и по бузите ѝ плъзна лека руменина. Без не най-малко да се притеснява от закачката на брат си, Люк му отвърна с усмивка:

— И без това скоро ще си лягаме. Ще изтрая докато утихне къщата и Чейс заспи — после повдигна леко вежди. — Вашето бебе обаче вече е заспало, така че ние със Селена ще ви извиним, ако вие...

Лора въздъхна и погледна Селена така, както една жена може да погледне друга.

— Тези мъже не мислят ли за нещо друго, освен за секс? — запита тя.

Селена се позамисли, преди да отговори.

— Люк от време на време си мисли и за ядене — каза тя.

Люк не се обиди, а напротив. Стана му забавно.

— След като го спомена, изпитах глад — отвърна той.

— Точно така — обади се Ханк и се обърна към жена си. — Защо не хапнем нещо, скъпа?

— Точно така — отвърна като ехо Лора. — И то само два часа и половина след вечеря? — тя погледна към Селена и предаде бебето в сигурните ръце на Ханк. — Искаш ли да ми помогнеш да направим нещо за ядене на тези двама гладници?

Селена въздъхна престорено дълбоко.

— Люк става крайно раздразнителен, когато е гладен — каза тя и на минаване край него мило му се усмихна.

Той ѝ се отплати, като я сграбчи в прегръдките си и я целуна силно по устните. Поруменяла, но засмяна, тя последва Лора в кухнята.

Внимателният поглед на Ханк не изпусна нищо от тази сцена.

— Знаеш ли, Люк — промълви той. — От години не съм те виждал толкова щастлив.

— Не съм се чувствал толкова щастлив от... — гласът на Люк затихна. После се засмя и продължи: — Всъщност за първи път в живота си съм щастлив.

— Преживя ли вече горчивината?

— Напълно — отвърна уверено Люк.

— Чудесно — въздъхна облекчено Ханк.

Стана късно. Къщата утихна. Чейс заспа като... като бебе. Приятно отпусната след прекрасната любовна вечер, Селена се сгуши

в прегръдките на Люк и го целуна по ухото.

— Тази вечер само те закачах — промълви тя между целувките, си. — Имаме прекрасен син. Също като теб. Но, за разлика от теб, любов моя, не е сатана.

— Не е ли? — изтръпнал от целувките ѝ, той я погали нежно по гърба.

— Не е! — отвърна задъхана от удоволствие Селена. — След като е резултат от нашата любов, за мен Чейс е нашето малко коледно ангелче.

Люк наклони глава, погледна я дяволито, после се усмихна и каза:

— В такъв случай, какво ще кажеш, ако до следващата Коледа се потрудим за едно момиченце?

Нощта и зажаднелите ѝ устни, потвърдиха пълното съгласие на Селена.

Издание:

Джоан Хол. Покореният изкусител

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-11-0396-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.